

Ἡ «δυσσομία» τοῦ πάθους τῆς μνησικακίας

«Μία δασκάλα ἔχει ἀποφασίσει νὰ παίξουν ἓνα παιχνίδι στὴν τάξη της.

Λέει, λοιπόν, στὰ παιδιά, νὰ φέρει τὸ καθ' ἓνα μία πλαστικὴ σακούλα, πού θὰ περιέχει μέσα μερικὲς πατάτες. Σὲ κάθε πατάτα θὰ δώσει ἓνα ὄνομα ἀπὸ τὰ πρόσωπα πού μισεῖ. Ἔτσι, ὁ ἀριθμὸς τῶν πατατῶν, πού κάθε παιδί θὰ βάλει στὴ σακούλα του, θὰ ἐξαρτηθεῖ ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀνθρώπων πού μισεῖ.

Τὴν ἄλλη μέρα κάθε παιδί, ἔφερε ἀπὸ μία σακούλα μὲ πατάτες, μὲ τὸ ὄνομα τῶν ἀνθρώπων πού μισοῦσαν, γραμμένο σὲ κάθε πατάτα. Κάποια παιδιά εἶχαν δύο πατάτες μέσα στὴ σακούλα, ἄλλα τρεῖς, ἄλλα πέντε καὶ ἄλλα περισσότερες. Ἡ δασκάλα λέει μετὰ στὰ παιδιά, νὰ κουβαλοῦν μαζί τους τὴν πλαστικὴ σακούλα μὲ τὶς πατάτες, ὅπου καὶ ἂν πηγαίνουν (ἀκόμη καὶ στὴν τουαλέτα) γιὰ μερικὲς μέρες...

Ὑστερα ἀπὸ ἀρκετὲς μέρες, τὰ παιδιά ἄρχισαν νὰ διαμαρτύρονται, λόγῳ τῆς δυσάρεστης ὀσμῆς πού ἄφηναν οἱ πατάτες, οἱ ὁποῖες ἄρχιζαν νὰ σαπίζουν. Ἀλλῶστε, αὐτοὶ πού εἶχαν περισσότερες πατάτες στὴ σακούλα, ἔπρεπε νὰ ἀντέξουν καὶ τὸ μεγαλύτερο βάρος τους.

Κάποιες μέρες ἀργότερα, τὸ παιχνίδι τελείωσε καὶ τὰ παιδιά ἀνακουφίστηκαν καὶ ἀπὸ τὴν ἀπαλλαγὴ τους ἀπὸ τὸ βάρος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴ δυσσομία τῶν χαλασμένων πατατῶν.

Ἡ δασκάλα ρώτησε τὰ παιδιά:

- Πῶς αἰσθανθήκατε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ παιχνιδιοῦ;

Τὰ παιδιά, ἄρχισαν ὁμαδικὰ νὰ διαμαρτύρονται γιὰ τὸ γεγονός, ὅτι ἔπρεπε νὰ κουβαλοῦν παντοῦ μιὰ τσάντα μὲ πατάτες καὶ μάλιστα χαλασμένες, μὲ ἄσχημη μυρωδιά, ἀπὸ κάποια στιγμή καὶ μετὰ.

Στὴ συνέχεια, ἡ δασκάλα τοὺς ἀποκάλυψε τὸ κρυμμένο νόημα πίσω ἀπὸ τὸ παιχνίδι:

Αὐτὴ ἀκριβῶς εἶναι ἡ κατάσταση, ὅταν ἔχετε μίσος γιὰ κάποιον

μέσα στην καρδιά σας. Ἡ δυσωδία ἀπὸ τὸ μίσος θὰ φωλιάσει στὴν ψυχὴ σας καὶ θὰ τὸ μεταφέρετε μαζί σας, ὅπου κι ἂν πάτε συνεχῶς.

Ἄν δὲν μπορεῖτε νὰ ἀνεχθεῖτε τὴ μυρωδιὰ τῶν σάπιων πατατῶν γιὰ μερικὲς μόνο μέρες, μπορεῖτε νὰ φανταστεῖτε, πῶς θὰ εἶναι νὰ ἔχετε τὴ δυσωδία τοῦ μίσους στὴν ψυχὴ σας γιὰ μιὰ ζωή;».

Δυστυχῶς αὐτὸ βλέπουμε νὰ συμβαίνει σήμερα ἀπὸ τοὺς περισσότερους ἀνθρώπους καὶ ἡ ζωὴ μας κατάντησε μιὰ κόλαση.

Παντοῦ συναντοῦμε θλίψεις, ἀγωνία, ἄγχος, πικρίες, κακότητα, ταραχὴ, σύγχυση, ἐκδικητικὴτητα, ἀνασφάλεια καὶ τόσα ἄλλα ἄσχημα, ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀμείωτης κακίας καὶ τῆς ζηλοφθονίας μας.

Ἀντὶ τοῦ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» καὶ τοῦ «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν», ποὺ ἐντέλλεται ὁ Κύριός μας γιὰ νὰ μᾶς κάνει εὐτυχισμένους, ἐμεῖς ἐπιλέγουμε τὸν λόγο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης δηλ. τὸ «ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος».

Ἐπιλέγουμε, ἐξαιτίας τῆς πνευματικῆς μας “μизέριας”, νὰ ζοῦμε μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς δυσωδίας τῶν «σάπιων πατατῶν», ποὺ μολύνει ὅλους μας καὶ γενικῶς ὁλόκληρη τὴν κοινωνία.

Ὡς ἐπιχείρημα δῆθεν αὐτῆς τῆς ἐπιλογῆς ἀκούγονται πολλὲς καὶ διάφορες δικαιολογίες, ποὺ ἀποτελοῦν ὅμως προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις:

« - δὲν τὸν συγχωρῶ, γιατί εἶναι κακὸς καὶ πονηρὸς ἄνθρωπος»,

« - δὲν τὸν συγχωρῶ, γιατί μοῦ ἔχει κάνει μεγάλο κακό»,

« - δὲν τὸν συγχωρῶ, γιατί εἶναι ἀμετανόητος καὶ θὰ τὸ ξανακάνει!!»,

« - δὲν τὸν συγχωρῶ, γιὰ νὰ καταλάβει τὸ λάθος του καὶ νὰ ζητήσει συγγνώμη»,

« - δὲν τὸν συγχωρῶ καὶ δὲν τὸν θέλω οὔτε στὴ κηδεῖα μου» (ἐδῶ φαίνεται τὸ μέγεθος τῆς πλάνης τῆς ἀνοησίας μας, ἀλλὰ καὶ ἡ ἔλλειψη τῆς ἀρετῆς τῆς συγχωρητικότητος, ποὺ μᾶς διακρίνει.

Δὲν τὸν συγχωρῶ..... δὲν τὸν συγχωρῶ.....

Μπορεῖ νὰ πιστεύουμε ὅτι ἀγαπᾶμε καὶ σεβόμαστε τὸν Θεό, ἐπειδὴ ἔχουμε κάποια σχέση μὲ τὴν Ἐκκλησίαν Του καὶ ζοῦμε μιὰ καθαρῶς «τυπικὴ» Χριστιανικὴ ζωή, ἀλλὰ ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἰσχυρισμοὶ καὶ πολλοὶ ἄλλοι παρόμοιοι ἀποτελοῦν ἀπλῶς δικαιολογίες καὶ προφάσεις. Ὑποκρύπτουν μεγάλη ἐμπάθεια καὶ μνησικακία. Προδίδουν τὴν ἔλλειψη τῆς Εὐαγγελικῆς ἀγάπης, ὑπέρμετρο

ἐγώϊσμός και μᾶς στεροῦν τό φωτισμό και τή Χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Μᾶς καθιστοῦν δὲ εὐάλωτους στὸν πονηρὸ διάβολο.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, ὁ μαθητὴς τῆς Ἀγάπης μᾶς λέει ὅτι:

«Ἐὰν πεῖ κανεῖς ὅτι “ἀγαπῶ τὸν Θεό”, και ταυτόχρονα μισεῖ τὸν ἀδελφὸ τοῦ Χριστιανό, αὐτὸς δὲν λέει τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ εἶναι ψεύστης. Διότι ὅποιος δὲν ἀγαπᾷ τὸν ἀδελφὸ τοῦ, τὸν ὁποῖο βλέπει διαρκῶς, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν ποὺ δὲν τὸν ἔχει ἰδεῖ ποτέ;». (Α΄ Ἰωάνν. 4,20).

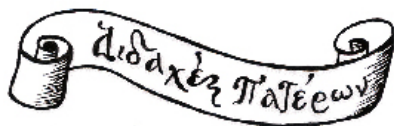
Ἡ κατάστασις αὐτὴ ἀποτελεῖ τύφλωσις τῆς ψυχῆς· ἀποτελεῖ σοβαρὴν ψυχικὴ ἀσθένεια και χρειάζεται ἄμεση και δραστικὴ θεραπεία.

Ἄς ἀποβάλλουμε συνεχῶς ἀπὸ τὴν ψυχὴ μας τὸ δηλητήριον τῆς κακίας, τῆς ζήλιας και τοῦ φθόνου, ὅπως συνηθίσαμε νὰ κάνουμε ἀπὸ τὴν παιδικὴ μας ἡλικία, νὰ ἀπορρίπτουμε δηλαδὴ ἅμεσα ἀπὸ τὸ στόμα μας ὅτιδήποτε μᾶς ἦταν πικρό, ἄνοστο ἢ και ἀηδιαστικό.

Ἄς καταφεύγουμε ταπεινῶς πρὸς τὸν Κύριόν μας και ἃς τοῦ ζητοῦμε τὸ Θεῖο Ἔλεος και τὴν βοήθειά Του γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὸ πάθος τῆς μνησικακίας, ποὺ μᾶς στερεῖ τὴν ψυχικὴ ὑγεία και μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης, τῆς συγχωρητικότητος και τῆς Εἰρήνης. Ἀμήν.

Μετ’ Εὐχῶν
† Ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος

Ἡ θέα τοῦ Χριστοῦ

Θέλεις νὰ δεῖς τὸν Ἰησοῦ Χριστό; «Ἐλα καὶ δές», λέει ὁ ἀπόστολός Του.

Ὁ Κύριος ὑποσχέθηκε στοὺς μαθητές Του ὅτι θὰ εἶναι μαζί τους παντοῦ «ὡς τὴ συντέλεια τοῦ κόσμου». Καὶ πραγματικά, εἶναι μαζί τους μέσα στὸ ἅγιο Εὐαγγέλιο καὶ στὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας. Τὸν Χριστὸ δὲν Τὸν βλέπουν ὅσοι δὲν πιστεύουν στὸ Εὐαγγέλιο. Αὐτοὶ δὲν Τον βλέπουν, γιατί εἶναι τυφλωμένοι ἀπὸ τὴν ἀπιστία.

Θέλεις ν' ἀκούσεις τὸν Χριστό; Σοῦ μιλάει μὲ τὸ Εὐαγγέλιο. Μὴν περιφρονεῖς τὴ σωτήρια φωνή Του. Φύγε μακριὰ ἀπὸ τὴν ἁμαρτωλὴ ζωὴ καὶ ἄκου μὲ προσοχὴ τὴ διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶναι ἡ αἰώνια ζωή.

Θέλεις νὰ σοῦ φανερωθεῖ ὁ Χριστός; Ὁ ἴδιος σὲ διδάσκει πῶς θὰ τὸ πετύχεις: «Ὅποιος κρατᾷ τὶς ἐντολὰς μου καὶ τὶς ἐκτελεῖ, αὐτὸς μὲ ἀγαπᾷ· κι αὐτὸς ποὺ μὲ ἀγαπᾷ, θὰ ἀγαπηθεῖ ἀπὸ τὸν Πατέρα μου, κι ἐγὼ θὰ τὸν ἀγαπήσω καὶ θὰ τοῦ φανερώσω τὸν ἑαυτό μου».

Φυλάξου ἀπὸ τὴν φαντασίαν σου, ποὺ μπορεῖ νὰ σοῦ δημιουργήσῃ τὴν ἐντύπωση ὅτι βλέπεις τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ὅτι Τὸν ἀγγίζεις, ὅτι Τὸν ἀγκαλιάζεις. Δὲν πρόκειται παρὰ γιὰ μιὰν ὀλθέθρια αὐταπάτη, ἓνα μάταιο παιχνίδι ὑπερηφάνειας, ἐπάρσεως, ἀλαζονείας ἢ, ὅπως ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς ἀσκητικούς συγγραφεῖς, οἰήσεως.

Ἄν τηρεῖς τὶς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου, μὲ τρόπο θαυμαστὸ θὰ δεῖς τὸν Κύριο μέσα σου, ὅπως Τὸν ἑβλεπε ὁ ἀπόστολος Παῦλος καὶ ὅπως ζητοῦσε νὰ Τὸν βλέπουν καὶ οἱ ἄλλοι Χριστιανοί, θεωρώντας πῶς ὅσοι δὲν τὸ εἶχαν κατορθώσει, δὲν εἶχαν φτάσει στὴν κατάστασιν ποὺ ἔπρεπε ὡς Χριστιανοί.

Ἄν ζεῖς ζωὴ ἁμαρτωλὴ, ἂν ἱκανοποιεῖσαι μὲ τὰ πάθη σου καὶ συνάμα νομίζεις ὅτι ἀγαπᾷς τὸν Χριστό, ὁ αἰώνιος μαθητὴς τοῦ Κυρίου, αὐτὸς ποὺ στὸν Μυστικὸ Δεῖπνο ἔγειρε στὸ στήθος Του,

θα σοῦ καταλογίσει πλάνη καὶ θα σὲ διαφεύσει. Γράφει: «Ὅποιος λέει “Τὸν γνώρισα”, δὲν τηρεῖ ὅμως τὶς ἐντολές Του, εἶναι ψεύτης· δὲν λέει τὴν ἀλήθεια. Ὅποιος, ἀπεναντίας, ὑπακούει στὸν λόγο Του, αὐτὸς ἀσφαλῶς ἀγαπᾷ τὸν Θεὸ μ’ ὅλη μου τὴν καρδιά».

Ἄν κάνεις τὸ ἁμαρτωλὸ σου θέλημα, καταπατώντας ἔτσι τὶς εὐαγγελικὲς ἐντολές, τότε ὁ Κύριος θα σὲ συναριθμήσει ἀνάμεσα σ’ ἐκείνους ποὺ δὲν Τὸν ἀγαποῦν. «Αὐτὸς ποὺ δὲν με ἀγαπᾷ», λέει, «δὲν ἀκολουθεῖ τὰ λόγια μου».

Ἐξέτασε μὲ ἐπιμέλεια τὰ ἐνδύματά σου. Μὴ βιάζεσαι νὰ πᾶς στὸν γάμο τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ φορώντας σὰν ἀσύνητος βρωμερὰ παλιοκούρελα, μολονόπῃ εἶσαι καλεσμένος σ’ αὐτὸν τὸν γάμο ὅπως κάθε χριστιανός. Ὁ Βασιλιάς τοῦ οὐρανοῦ ἔχει ὑπηρέτες, ποὺ θα σοῦ δέσουν τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια καὶ θα σὲ πετάξουν ἔξω, στὸ σκοτάδι, μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεό. Οἱ δαίμονες εἶναι οἱ ὑπηρέτες στοὺς ὁποίους θα παραδοθεῖ ὁ ἀδιάντροπος ἀναζητητὴς τῆς ἀγάπης καὶ ἄλλων ὑψηλῶν πνευματικῶν καταστάσεων, ποὺ δὲν καθάριστηκε μὲ τὴ μετάνοια, ἀλλὰ φούσκωσε ἀπὸ οἶηση καὶ ὑψηλοφροσύνη. Σκοτάδι εἶναι ἡ τύφλωση τοῦ πνεύματος τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἐμπάθεια καὶ τὴ σαρκικότητα. Ὅποιος βρίσκεται σ’ αὐτὴ τὴν κατάσταση, ἔχει χάσει τὴν πνευματικὴ του ἐλευθερία, εἶναι δοῦλος τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν πονηρῶν πνευμάτων. Τὸ δέσιμο τῶν ποδιῶν καὶ τῶν χεριῶν σημαίνει τὴν ἀπώλεια τῆς ἱκανότητος γιὰ θεάρεστη ζωὴ καὶ πνευματικὴ προκοπή. Ἀπ’ αὐτὴ τὴν τραγικὴ κατάσταση ἀπελευθερώνεται ὁ ἄνθρωπος, ἂν, ἀφοῦ παραδεχθεῖ καὶ ἀπορρίψει τὴν πλάνη του, μπεῖ στὸ σωτήριο στάδιο τῆς μετάνοιας.

Δύσκολη εἶναι ἡ ἔξοδος ἀπὸ τὴν πλάνη. Φρουρὰ στέκεται στὴν πόρτα, πόρτα ἀσφαλισμένη μὲ μεγάλη κλειδαριὰ κι ἀμπάρες, πόρτα σφραγισμένη μὲ τὴ σφραγίδα τὴν ἄσπαστη τοῦ ἁδῆ. Κλειδαριὰ κι ἀμπάρες εἶναι ἡ ὑπερηφάνεια, ποὺ βρίσκεται βαθιὰ κρυμμένη στὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου, ἡ κενοδοξία, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ κίνητρο κάθε δραστηριότητάς του, ἡ ὑποκρισία καὶ ἡ πονηριά, μὲ τὶς ὁποῖες κατορθώνει νὰ βάλει τὴ μάσκα τῶν καλῶν προθέσεων, τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ τῆς ἀγιότητος, σκεπάζοντας τὴν ὑπερηφάνεια καὶ τὴν κενοδοξία του. Σφραγίδα ἄσπαστη, πάλι, εἶναι ἡ ἀποδοχὴ τῶν ἐνεργειῶν τῆς πλάνης ὡς ἐνεργειῶν θεῶν καὶ εὐλογημένων.

Μπορεῖ, ἄραγε, ὁ ἄνθρωπος ποὺ βρίσκεται σὲ πλάνη, στὴν περιοχὴ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀπάτης, νὰ γίνεи τηρητὴς τῶν

ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἡ ἀλήθεια ἀπό τὴν Ἀλήθεια; Ὅποιος δέχεται τὸ ψεῦδος, ὅποιος εὐχαρισιεῖται μὲ τὸ ψεῦδος, ὅποιος ταυτίζεται μὲ τὸ ψεῦδος, ὅποιος ἐνώνεται μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ ψεύδους, μπορεῖ νὰ ἀγαπήσει τὴν ἀλήθεια; Ὁχι, θὰ τὴ μισήσει, θὰ γίνῃ φανατικὸς ἐχθρὸς καὶ διώκτης τῆς.

Τὶ θὰ κάνετε ἐσεῖς, δύστυχοι ὄνειροπόλοι, πού νομίζατε ὅτι περάσατε ὅλη τὴν ἐπίγεια ζωὴ σας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ, ὅταν κεραυνόπληκτοι θ' ἀκούσετε τὴν ἀπόφαση τοῦ Σωτῆρα, «Ποτὲ δὲν σᾶς ἤξερα· φύγετε μακριὰ μου, ἐσεῖς πού ἀντιστρατεύεστε τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ».

Φίλε μου ἀληθινέ, πήγαινε στὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Πλησίασέ Τον ἀπὸ τὸν δρόμο τῶν εὐαγγελικῶν ἐντολῶν. Γνώρισέ Τον μέσα σ' αὐτές. Μὲ τὴν τήρησή τους φανέρωσε καὶ ἀπόδειξε τὴν ἀγάπη σου σ' Ἐκεῖνον. Ὁ Ἰδιος τότε θὰ σοῦ ἀποκαλύψει τὸν ἑαυτό Του καὶ θὰ πλημμυρίσει τὴν καρδιά σου ἀπὸ ἀνέκφραστη ἀγάπη, τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ δὲν προέρχεται ἀπὸ σένα, τὸν πεσμένο ἄνθρωπο, ἀλλὰ ἀποτελεῖ δῶρο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τὸ δίνει ὁ μοναδικὸς ἀληθινὸς Θεὸς στὰ «δοχεῖα» πού καθαρίστηκαν μὲ τὴ μετάνοια καὶ στολίστηκαν μὲ τὴν ταπείνωση καὶ τὴ σωφροσύνη.

Νὰ ἐμπιστευέσαι τὴ ζωὴ σου καὶ τὴν ψυχὴ σου στὸν Κύριο, τὸν παντοδύναμο καὶ πανάγαθο, ὅχι στὸν ἑαυτό σου, τὸν ἀδύναμο καὶ ἁμαρτωλό. Ἔτσι θὰ εἶσαι ἀσφαλής. Ὁ Κύριος εἶναι ὁ δημιουργὸς σου. Μετὰ τὴ θλιβερὴ πώση σου, Ἐκεῖνος ἐνανθρώπησε γιὰ σένα, καταδικάστηκε γιὰ σένα, ἔχυσε τὸ αἷμα Του γιὰ σένα. Μὰ καὶ τὶ δὲν θὰ κάνει ἀκόμα γιὰ σένα! Ἐτοιμάσου νὰ δεχθεῖς τὰ δῶρα Του, καθαρίζοντας τὴν ψυχὴ σου. Αὐτὸ εἶναι τὸ δικό σου ἔργο. Ἀμήν.

Βλ. “ Ἀσκητικὲς Ἐμπειρίες Α΄ ” Ἁγίου Ἰγνατίου Μπριαντσανίνωφ

Περὶ Μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως

«Γιὰ μᾶς τοὺς Χριστιανούς», ἔλεγε ὁ Γέροντας π. Σάββας, «μοναδικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς, εἶναι νὰ προσφέρουμε μετάνοια καὶ νὰ διδαχθοῦμε τὸ ἀγαθό, ὥστε κεκαθαρμένοι νὰ εἰσεέλθουμε στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Ἄλλος σκοπὸς τῆς ζωῆς μας δὲν ὑπάρχει. Ἀλλὰ ἐμεῖς συχνὰ δὲν φροντίζουμε, γι' αὐτὸ καὶ λησμονοῦμε τὸν κύριο σκοπὸ μας. Κοιτάμε περισσότερο τὴν ἐξωτερικὴ ὄψη, τὴν ἐπιφάνεια καὶ δὲν βλέπουμε ὅτι ἡ ψυχὴ μας φτῶχυνε, ἀπογυμνῶθηκε ἀπὸ τὶς ἀρετὲς καὶ ὅτι ἡ κατάστασή της εἶναι φρικτή...

...Κλαύσατε, λένε οἱ ἅγιοι Πατέρες, γιὰ αὐτὸς εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς δρόμους γιὰ τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας πρέπει νὰ συντριβόμαστε, ὄχι μόνο κατὰ τὴν ἐξομολόγησι, ἀλλὰ κάθε ἡμέρα. Τὸ βράδυ, κατὰ τὴν προσευκὴ πρέπει νὰ φέρουμε στὴ μνήμη μας ὅσες ἁμαρτίες κάναμε τὴν ἡμέρα καὶ σ' ὅλη τὴν προηγούμενη ζωὴ μας, πόσες παραβάσεις κάναμε τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ νόμου τῆς πολιτείας, πόσες βλάβες καὶ ἀδικίες προκαλέσαμε στὸν πλησίον μας, πόσες φορὲς πατήσαμε τὴ συνείδησή μας. Κι ἂν ἔτσι συνεχῶς σκεπτόμαστε καὶ νιώθουμε συντριβὴ γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας καὶ μετανοοῦμε, τότε ὁ Κύριος θὰ στείλει ἄφθονα δάκρυα καὶ ἀληθινὴ μετάνοια, ψυχὴ καὶ σῶμα θὰ ἀρχίσουν νὰ κλαῖνε, νὰ κράζουν πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τὰ δάκρυα αὐτὰ θὰ γίνουν τὸ καλύτερο δῶρο στὸν Σωτῆρα Χριστό. Ὁ Κύριος θὰ ἔλθει στὴ θρηνοῦσα καρδιά καὶ θὰ ἐκπληρώσει τὴν ὑπόσχεσή Του: «Μακάριοι οἱ πενθοῦντες ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται». Ἀλλὰ αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ κάμουμε τὸ γρηγορότερο, πρὶν εἶναι ἀργά, γιὰ δὲν γνωρίζουμε πόσο θὰ κρατήσῃ ἡ ζωὴ μας. Κι ἐκεῖ μετὰ τὸν τάφο, ὅσο κι ἂν κλαῖμε, τὰ δάκρυα δὲν μποροῦν νὰ μᾶς ἐλαφρώσουν, ἀλλὰ θὰ φουντώνουν τὴ φωτιά.

Ἄν δὲν ξεσκεπάσουμε ἐδῶ τὸν ἑαυτὸ μας, τότε θὰ ξεσκεπασθοῦμε στὸ φοβερὸ Κριτήριο. Ἡ αὐτοδικαίωση εἶναι

μεγάλη ἁμαρτία. Κανένα δὲν πρέπει νὰ κατηγοροῦμε γιὰ τὶς πτώσεις μας καὶ τὶς ἁμαρτίες μας. Σὰν μοναδικὸ ἔνοχο τῶν ἁμαρτιῶν μας πρέπει νὰ ἀναγνωρίζουμε τὸν ἑαυτὸ μας, τὴν κακὴ μας θέληση. Καὶ δὲν πρέπει νὰ ντρεπόμαστε νὰ φανερώσουμε τὴν ἀκαθαρσία μας. Πρέπει νὰ θυσιάσουμε τὰ πάντα γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε τὴν καθαρότητα καὶ τὴν ἀγιότητα. Ἀκόμη καὶ οἱ ἄσωτοι γίνονται δίκαιοι, ἀρκεῖ νὰ μετανοήσουν εἰλικρινὰ καὶ νὰ μὴν ἁμαρτήσουν πιά».

* * *

«Ἡ εἰλικρινὴς ἐξομολόγηση», συνεχίζει, «θεραπεύει τὶς ψυχικὲς καὶ σωματικὲς ἀσθένειες, ξεριζώνει τὰ πάθη, σπὴν ψυχὴ τοῦ μπερδεμένου ἀνθρώπου ἐπιστρέφει ἡ προηγούμενη εἰρήνη, ἡ ἡρεμία. Ἀλλιῶς ἡ ψυχὴ πορώνεται καὶ σκοτίζεται ἀκόμη περισσότερο.

“Οποῖος μετανοεῖ ἀληθινὰ καὶ ζεῖ μὲ εὐσέβεια, τὸ πρόσωπό του εἶναι ἀνθρὸ καὶ ἡ καρδιὰ χαίρεται καὶ εὐθυμεῖ. Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου εἶναι καθρέφτης τῆς ψυχῆς. Πρέπει λοιπὸν νὰ φοβόμαστε νὰ ἁμαρτάνουμε, γιὰ νὰ μὴν ξανασταυρώνουμε τὸ Σωτῆρα μας καὶ γιὰ νὰ μὴ βασανίζεται ἡ ψυχὴ μας, ἀλλὰ νὰ ζεῖ καὶ νὰ χαίρεται. Καλύτερα νὰ ὑποφέρει τὸ σῶμα καὶ νὰ πονεῖ, μὰ ἡ ψυχὴ νὰ χαίρεται πάντοτε.

“Οχι ἐξ αἰτίας μου, ἀλλὰ ἐξ αἰτίας τῆς χάριτος τῆς ἱερωσύνης ποὺ ἀναπαύεται καὶ μένει σὲ μένα συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες κατὰ τὴν ἐξομολόγηση καὶ γι’ αὐτὸ δὲν εἶναι ὁ ἱερέας ποὺ συγχωρεῖ, ἀλλὰ ὁ Θεὸς ποὺ συγχωρεῖ καὶ λύνει τὰ ἁμαρτήματα. Ὁ ἱερέας εἶναι μόνο ὁ ἐνδιάμεσος μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου.

Ἡ ἐξομολόγηση, ὅπως εἶπα ἤδη, εἶναι μυστήριον, τὸ ὁποῖο, ὅπως κάθε ἄλλο μυστήριον, δὲν μπορεῖ νὰ κατανοηθεῖ μὲ τὸ μυαλό, ἀλλὰ μόνο μὲ τὴν πίστη καὶ τὴν καρδιά. Πιστεύουμε ὅτι κατὰ τὸ χρόνο τῆς ἐξομολογήσεως οἱ ἁμαρτίες μας ἀφίενται στὸν οὐρανό. Πιστεύουμε ὅτι, κατὰ τὸ χρόνο τῆς Θείας Μεταλήψεως, ἐμεῖς λαμβάνουμε τὸν ἴδιον τὸν Κύριο, τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ κι ὅχι ψωμὶ καὶ κρασί. Τὶ μεγάλη καὶ πλήρη χάριτος δύναμις λαμβάνουμε, ἂν ἀξίως κοινωνοῦμε τῶν Θείων Μυστηρίων! Καὶ γι’ αὐτὸ πρέπει μὲ ταπείνωση νὰ ἀναγνωρίζουμε τὸν ἑαυτὸ μας σὰν μεγάλο ἁμαρτωλὸ καὶ ὅλους νὰ συγχωροῦμε ἐξ ὅλης καρδίας καὶ νὰ μὴ νιώθουμε γιὰ κανέναν ὄχι μόνο δυσaráσκεια ἀλλὰ

οὔτε κἀν πικρία. Καθόλου νὰ μὴ μιλάμε γιὰ τὶς κακίες τῶν ἄλλων. Συγχωροῦμε ἐμεῖς καὶ μᾶς συγχωρεῖ ὁ Θεός. Ἄς ἀπορρίψουμε τὴν κακῶς ἐννοούμενη ντροπή. Εἶναι ἁμαρτία νὰ ντρεπόμαστε νὰ ἀποκαλύψουμε στὴν ἐξομολόγησι τὶς ἁμαρτίες μας.

«Ὡς ἀβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξίχνιαστον τῆς εὐσπλαχνίας Σου ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον». Ἔτσι παρακαλοῦμε τὸν Κύριο καὶ πρέπει νὰ πιστεύουμε ὅτι μὲ τὸ ἔλεός Του θὰ ξεπεραστοῦν ὅλες οἱ ἁμαρτίες μας. Μόνο ποὺ πρέπει νὰ μετανοήσουμε εἰλικρινὰ καὶ νὰ ἔχουμε σταθερὴ τὴ διάθεσή μας νὰ μὴν ἁμαρτήσουμε πλέον. Ὁ Κύριος εἶπε: «Τὸν ἐρχόμενον πρὸς με οὐ μὴ ἐκβάλω ἔξω». Ἐφόσον ἐμεῖς δὲν συμφιλιωθήκαμε μὲ κάποιον (π.χ. γιὰ τὴν ζεῖ μακριά, γιὰ τὴν πετύχαμε νὰ συμφιλιωθοῦμε κ.λ.π.), τότε ἂς τὰ ἀφήσουμε ὅλα ἐδῶ, ὅλες τὶς κακίες καὶ τὶς πικρίες μας καί, χωρὶς νὰ ἐπιθυμοῦμε πιά τὸ κακὸ κανενός, ἂς ζητήσουμε, ἔστω καὶ ἀπόντος του, συγγνώμη γιὰ ὅλα, κι ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ἂς τὰ συγχωρήσουμε ὅλα. Πρέπει πάντοτε, ἰδιαίτερος κατὰ τὴν ἐξομολόγησι, νὰ ἔχουμε φόβο Θεοῦ, δηλαδὴ νὰ φοβόμαστε νὰ πικράνουμε μὲ ὅτιδήποτε τὸν Κύριο. Πρέπει νὰ λησμονήσουμε καθετὶ γήινο καὶ μάταιο. Ἐρχόμαστε στὸν οἶκο τῆς προσευχῆς καὶ μόνο ἡ προσευχὴ καὶ ὁ θρῆνος γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας πρέπει νὰ κυριαρχεῖ στὴν καρδιά μας.

Δουλέψαμε γιὰ τὸν Σατανᾶ, τώρα ἂς δουλέψουμε γιὰ τὸν Θεό. Ἄς ἀφήσουμε τὰ ἐλαττώματα καὶ ὁ Θεός, βλέποντας τὴν προθυμία μας, θὰ μᾶς βοηθήσει μὲ ἀγάπη. Πάντοτε ἂς Τὸν ἐπικαλοῦμαστε: «Τὸν διεσπασμένον μου συνάγαγε, Κύριε, καὶ τὴν χερσωθεῖσάν μου καρδίαν καθάρισον· ὡς τῷ Πέτρῳ δούς μετάνοιαν, ὡς τῷ τελῶνι στεναγμὸν καὶ ὡς τῇ πόρνῃ δάκρυα».

Στὰ μυστήρια τῆς Ἐξομολογήσεως καὶ τῆς Θείας Κοινωνίας μᾶς σώζει ὃχι ὁ τύπος, ἀλλὰ ἡ οὐσία. Στους ἀληθινούς χριστιανούς παραμένει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, καὶ ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς ἐνώσεώς του μὲ τὸν Κύριο γίνεται εὐγενῆς καὶ καθαρὸς κατὰ τὴν ψυχὴν.

Ἡ ἁμαρτία εἶναι παράβασις τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Κατὰ τὸ Βάπτισμα ἀρνηθήκαμε τὸν Σατανᾶ καὶ δώσαμε ὑπόσχεσι νὰ πράττουμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ζοῦμε σύμφωνα μὲ τὶς ἐντολές Του. Ἀλλὰ παραβήκαμε τὶς ἐντολές ποὺ μᾶς ἔδωκε. Κάνουμε πράξεις σύμφωνα μὲ τὸ κακὸ μας θέλημα. Κι ἀπ' αὐτὸ ἡ ψυχὴ ἔλαβε τραύματα, ἀρρώστιες, τὶς ὁποῖες πρέπει γρήγορα νὰ

θεραπεύσουμε με τὰ μυστήρια τῆς μετανοίας καὶ Θ. Εὐχαριστίας. Τὴ μετάνοια τὴ λένε ξύλο ζωῆς, ἐπειδὴ ἀνασταίνει τοὺς νεκροὺς ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Κατὰ τὴ φοβερὴ κρίση οἱ μετανοήσαντες ἁμαρτωλοὶ θὰ δικαιωθοῦν καὶ θὰ εἰσέλθουν στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, ἐνῶ οἱ ἀμετανόητοι θὰ καταδικασθοῦν σὲ αἰώνια κόλαση.

Συσσωρεύσαμε πλῆθος ἁμαρτιῶν. Τὶ νὰ κάνουμε; Νὰ ἀπελπιστοῦμε; Ὁχι! Τὸ μόνο ποὺ δὲν χρειάζεται εἶναι νὰ ἀπελπιστοῦμε. Πρέπει νὰ διορθώσουμε τὰ λάθη μας ποὺ ἐκδηλώνονται σ' αὐτό: δὲν φέρθηκα ἔτσι, δὲν ἐνέργησα ἔτσι, δὲν μίλησα ἔτσι. Συχνὰ σκοντάφτουμε καὶ πέφτουμε, ἀλλὰ με τὴ μετάνοια ξανασηκωνόμαστε.

Ὁ σάρετς Ἀμβρόσιος διηγόταν γιὰ τὴν ἀνέκφραστη εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ:

Ἐνας ἁμαρτωλὸς σ' ὅλη τὴ ζωὴ του ἁμάρτανε καὶ μετανοοῦσε. Ἁμάρτανε κι ἀμέσως μετανοοῦσε. Πάλι ἁμάρτανε καὶ πάλι μετανοοῦσε κι ἔτσι πέρασε ὅλη ἡ ζωὴ του. Καὶ πρὸ τοῦ θανάτου του μετανόησε καὶ πέθανε. Τὸ κακὸ Πνεῦμα ἦρθε γιὰ τὴν ψυχὴ του καὶ λέει: «Δικὴ μου ἡ ψυχὴ του». Ἀλλὰ τοῦ λέει ὁ Κύριος: «Ὁχι, γιατί μετανόησε». «Μετανόησε καὶ πάλι ἁμάρτησε», διαφώνησε ὁ διάβολος. Γιατὶ τὸν δέχεσαι;». Τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Κύριος: «Ἄν ἐσύ, παρὰ τὴν κακία σου, τὸν δέχτηκες κοντά σου, ὅταν εἶχε μετανιώσει γιὰ χάρη μου, πῶς νὰ μὴν τὸν δεχθῶ ἐγώ, ὅταν μετανιώσει; Ξεχνᾷς ὅτι εἶσαι κακὸς καὶ ἐγὼ Ἀγαθός;». Νὰ λοιπὸν πῶς χαίρεται ὁ Κύριος με τὴ μετάνοιά μας.

Τὸ μυστήριον τῆς ἐξομολογήσεως καθαρίζει τὴν καρδιά. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος μετανοεῖ εἰλικρινά, ἡ ψυχὴ του καθαρίζεται, γίνεται φωτεινὴ καὶ ὥραία. Πράγματι, ἔχει δημιουργηθεῖ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅπως τὰ λερωμένα ἀσπρόρουχα πρῶτα τὰ καθαρίζουν κι ἔπειτα τὰ σιδερώνουν, ἔτσι καὶ τὴν ἀκαθαρσία τῆς καρδιᾶς δὲν πρέπει μόνο νὰ τὴν πλύνουμε με τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας, ἀλλὰ καὶ νὰ «σιδερώσουμε» τὴν καρδιά μας, δηλαδὴ νὰ ἐξαλείψουμε ἀπ' αὐτὴν κάθε τραχύτητα πρὸς τὸν πλησίον, νὰ ἐξαγνισθοῦμε γιὰ τὰ σφάλματα ποὺ κάναμε ἀπέναντί του, νὰ ἐπανορθώσουμε τὴ ζημιὰ ὅσων ἀνθρώπων ἀδικήσαμε. Νὰ ἐξαλείψουμε τὶς ἁμαρτίες σημαίνει νὰ φυτέψουμε στὴν καρδιά μας τὶς ἀντίθετες ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες ἀρετές. Δηλαδὴ νὰ ὁμορφύνουμε τὴν ψυχὴ μας με καλὰ ἔργα, με ἔργα εὐσπλαχνίας καὶ ἀγάπης.

Ἄς θρηνήσουμε γιὰ τὴ φανταστικὴ, φαρισαϊκὴ δικαιοσύνη μας, ἔλεγε ὁ π. Σάββας. Μόλις σκεφτοῦμε γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας κάποι καλὸ, τότε ἀλλοίμονο! Τέτοιες σκέψεις εἶναι βδέλυγμα γιὰ τὸν Θεό. Πρέπει νὰ συναισθανθοῦμε πόσο ἄχρηστοι εἴμαστε κι ἔτσι θὰ σωθοῦμε. Κι ὕστερα μὲ μακροθυμία θὰ ὑπομείνουμε τὴ συκοφαντία, τὶς ἐπιπλήξεις καὶ τὶς κατηγορίες. Αὐτὰ μᾶς βοηθοῦν νὰ φυλάξουμε τὴ συναίσθησι τῆς ἀναξιότητάς μας, νὰ μὴν ἀπελπίζομαστε καὶ νὰ κρατοῦμε τὸ νοῦ μας στὸν Ἄδν. Δόξα τῷ Θεῷ ποὺ ἐμεῖς ἤρθαμε ἐδῶ κάτω ἀπὸ τὴν Σκέπη τῆς Ἰδίας τῆς Βασιλίσσας τῶν Οὐρανῶν. Αὐτὴ δὲν θὰ μᾶς ἐγκαταλείψει. Θὰ μᾶς σκέπει μὲ τὴν εὐσπλαχνία Της. Αὐτὴ χαίρεται μὲ τὴ μετάνοιά μας καὶ μεσιτεύει γιὰ μᾶς πρὸς τὸν Υἱό Της καὶ Κύριό μας. Αὐτὴ κανένα δὲν ἀποφεύγει καὶ κανένα δὲν περιφρονεῖ. Ἄς προσευχόμαστε σ' Αὐτὴν μὲ κατάνυξι ψυχῆς καὶ συντετριμμένη καρδιά, μὲ ἐλπίδα στὴν προστασία Της, γιὰτὶ Αὐτὴ, ἡ Ὑπεράγαθη, ἐργάζεται γιὰ νὰ σωθοῦν ὅλοι ὅσοι προστρέχουν στὴν κραταιὰ Της Σκέπη. Ποιὸς ἀπὸ μᾶς στὶς εὐλογημένες στιγμὲς μιᾶς θερμῆς προσευχῆς στὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ -ἐξακολούθησε ὁ π. Σάββας- δὲν αἰσθάνθηκε μέσα στὴν καρδιά του μιὰ μὴ γήινη χαρά, μιὰ ψυχικὴ εἰρήνη καὶ δὲν ἔχυσε δάκρυα κατανύξεως;».

* * *

«Πρέπει νὰ πιστεύετε στὴν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Νὰ ἀσπάζεσθε τὸ σταυρὸ σας πρῶι καὶ βράδυ. Νὰ μὴν τὸν φορᾶτε σὰν νὰ τὸν κρεμᾶτε στὴν κρεμάστρα! ἐπανελάβε ὁ π. Σάββας. Ὁ Χριστὸς ἄφησε στὸ σταυρὸ φῶς καὶ ἀγάπη. Ἀπὸ τὸ σταυρὸ πηγάζουν ἀκτίνες εὐλογημένου φωτὸς καὶ ἀγάπης. Ὁ σταυρὸς ἐκδιώκει τὰ κακὰ πνεύματα. Μὴ λησμονεῖτε νὰ τὸν ἀσπάζεσθε καὶ νὰ δέχεσθε τὶς ἀκτίνες τῆς χάριτος ποὺ πηγάζουν ἀπ' αὐτόν. Αὐτὲς ἀοράτως εἰσέρχονται στὴν ψυχὴ, τὴν καρδιά, τὴ συνείδησι, τὸν χαρακτῆρα. Μὲ τὴν ἐνέργεια αὐτῶν τῶν ἀκτίνων τῆς Χάριτος ὁ ἀσεβὴς ἄνθρωπος γίνεται εὐσεβής. Ἀσπαζόμενοι τὸ σταυρὸ σας, προσευχηθεῖτε γιὰ τοὺς γνωστοὺς σας ἁμαρτωλοὺς: τοὺς μέθυσοις, τοὺς ἀκόλαστοις καὶ γιὰ ὅποιον ἄλλο γνωρίζετε. Μὲ τὶς προσευχὲς σας αὐτοὶ γίνονται καλῦτεροι, γιὰτὶ ἡ καρδιά στὴν καρδιά δίνει πληροφορία. Ὁ Θεὸς ὅλους μᾶς ἀγαπᾷ. Αὐτὸς γιὰ ὅλους ἔπαθε ἀπὸ ἀγάπη καὶ ἐμεῖς πρέπει ὅλους νὰ τοὺς ἀγαποῦμε χάριν Αὐτοῦ, ἀκόμη καὶ τοὺς ἐχθροὺς μας.

Υπάρχουν άνθρωποι κατεχόμενοι από ακάθαρτο πνεῦμα. Σ' αὐτοὺς εἰσέρχεται ὁ ἐχθρὸς καὶ τοὺς βασανίζει. Ὁ ἄνθρωπος στὴν περίπτωση αὐτὴ γίνεται ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Ὁ Κύριος ἐπιτρέπει σ' αὐτὸν κάτι τέτοιο γιὰ νὰ ταπεινωθεῖ καὶ δὲν τὸν κρίνει. Ὅμως ἐμεῖς ὅλοι ἀπελπίζομαστε. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι δικό μας ἔργο, εἶναι σατανικό. Δὲν πρέπει νὰ ἀπελπίζομαστε, μόνο πρέπει νὰ προσευχόμαστε ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλο. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε νὰ φιλοῦμε τὸ σταυρὸ καὶ ὅλοι θὰ σωθοῦμε. Ὅπως τὰ σκουλήκια καταστρέφονται ἀπὸ τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, ἔτσι ἀφανίζεται κάθε ἀκαθαρσία, ὅταν μετανοοῦμε, ἀσπαζόμενοι τὸ Σταυρό. Κι ἐκεῖνες οἱ ἁμαρτίες γιὰ τὶς ὁποῖες μετανοήσαμε συγχωροῦνται μὲ τὴν ἐξομολόγησιν. Ἡ ψυχὴ γίνεται καθαρὴ, φωτεινὴ, εὐωδιασὴ, ὁμορφῇ. Ὁ Κύριος ἀπομακρύνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὰ δίκτυα τοῦ Σατανᾶ καὶ τὸν συγκαταριθμεῖ στοὺς φίλους του.

Ἄν ἀρχίσετε ἔτσι τὴν ἡμέρα σας, φωτίζοντάς την μὲ τὴ χάριν τοῦ Σταυροῦ, τότε ὅλη τὴν ἡμέρα θὰ τὴν περάσετε μὲ ἀγιότητα. Καὶ μὴν ξεχνᾶτε. Εἶναι καλύτερο νὰ μὴ φᾶτε, παρὰ νὰ ξεχάσετε νὰ ἀσπασεῖτε τὸν Σταυρὸ σας. Κι ἂν κάποιος δὲν ἔχει Σταυρό, νὰ μοῦ τὸ πεῖτε. Κι ὅταν θὰ πλησιάσετε νὰ πάρετε συγχωρητικὴ εὐχή, ἔχω γιὰ σᾶς σταυρουδάκια.

* * *

- Στὸν οὐρανὸ οὐδεὶς ἀκάθαρτος θὰ εἰσέλθῃ. Κι ἂν ὅλα τὰ κάνουμε μόνο τυπικά, τότε θὰ κατακριθοῦμε. Μετανοεῖτε εἰλικρινὰ γιὰ τὶς ἁμαρτίες σας, ἀλλὰ ξεχνοῦμε ὅτι ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ στὰ ἔργα μας γινόμαστε χειρότεροι ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρες. **Μὴ στρέψετε τὴν ἐξομολόγησιν σὲ κρίσιν τῶν συγγενῶν καὶ τῶν πλησίον σας. Μὴ λέτε: «Ὁ ἄντρας μου εἶναι μέθυσος» ἢ «ὁ γυιὸς μου εἶναι ἄθεος».** Πρέπει καλύτερα νὰ σκεφτόσαστε: «Μήπως ἐμεῖς εἴμαστε ἡ αἰτία γιὰ τὴν πώσιν τους;» **Πρέπει νὰ ρωτᾶμε τὴ συνείδησίν μας σὲ τὶ φταίσαμε, σὲ τὶ δὲν ἦσαν σύμφωνες οἱ πράξεις μας μὲ τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ.** Καὶ ἡ συνείδησίν μας ὅλα θὰ μᾶς τὰ ὑποδείξει καὶ δὲν θὰ ἀφήσῃ σὲ ἡσυχίαν τὸν ἄνθρωπο γιὰ τὶς ἁμαρτίες ποὺ ἔπραξε. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὰ στριμώχνουμε ὅλα μέσα μας. Πρέπει ὅλα νὰ τὰ λεμε στὸν πνευματικόν. Ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ἀπελπίζεται. Φτάνει νὰ στραφοῦμε πρὸς τὸν Κύριον κι αὐτὸς δὲν θὰ μᾶς ἀφήσῃ. Πρέπει νὰ ἀποξενωθοῦμε ἀπὸ τὴν ἀσέβεια καὶ νὰ ἐπιδιώξουμε τὴν εὐσέβεια

καὶ τότε ὁ Κύριος θὰ μᾶς στείλει ὅλα τὰ καλὰ: εἰρήνη στὴν ψυχή, κατάπαυση τῶν λογισμῶν καὶ χριστιανικὴ ἀγάπη.

Ὁ π. Σάββας κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐξομολογήσεως παρατηροῦσε τὸν καθένα, ἰδιαίτερα τὰ πνευματικά του παιδιὰ, διαβάζοντας στὰ πρόσωπά τους τὴν πνευματικὴ τους κατάσταση.

Ὁ σάρετς εἶχε ἰδιαίτερη εὐλάβεια στὰ διάφορα ἱερὰ ἀντικείμενα καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάσει, ὅταν πάνω στὸ ἀναλόγιο, ὅπου τοποθετοῦσαν τὸ Σταυρὸ καὶ τὸ Εὐαγγέλιο, ἔβαζαν χρήματα. Τότε τοὺς σταματοῦσε μὲ αὐστηρότητα καὶ τοὺς συμβούλευε:

«Δὲν πρέπει νὰ βεβηλώνετε τὰ κειμήλια τῆς πίστεώς μας μὲ χρήματα. Τὰ χρήματα εἶναι σκουπίδια, κοπριά. Ἡ κοπριὰ χρειάζεται στοὺς κήπους γιὰ λίπανση. Στὸ τραπέζι βέβαια δὲν τὴ βάζετε! Ἔτσι κι ἐδῶ. Τὰ χρήματα χρειάζονται ἀλλὰ πρέπει νὰ τὰ βάζουμε στὴ θέση τους. Ὑπάρχουν καὶ κάποιοι χριστιανοὶ ποὺ βάζουν χρήματα πίσω ἀπὸ τὶς εἰκόνες. Βεβηλώνουν τὶς ἅγιες εἰκόνες καὶ ὕπερα προσεύχονται σ' αὐτές».

Βλ. “Στάρετς Σάββας ὁ Παρηγορητὴς” Ἐκδ. ΑΘΩΣ.

Περὶ τοῦ φρικτοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας

«Τὸ βρέφος»

Διαβάζουμε στὸ Γεροντικό, πὼς ἓνας ἱερέας πολὺ ἐνάρετος, ὁ Πελάγιος, πολεμήθηκε πολὺ σκληρὰ ἀπὸ τὸν πειρασμὸ τῆς ὀλιγοπιστίας. Ὁ λογισμὸς τοῦ ἔλεγε «πὼς εἶναι δυνατὸν νὰ γίνεται τὸ ψωμὶ Σῶμα Χριστοῦ καὶ τὸ κρασὶ Αἷμα Χριστοῦ στὴ Θεία Λειτουργία;». Ἀπ’ τοὺς λογισμοὺς αὐτοὺς ἔπεφτε σὲ μεγάλη θλίψη. Προσευχήθηκε στὴν Παναγία καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τὸν πληροφορήσει σχετικὰ.

Κάποια μέρα, λοιπόν, ἐνῶ λειτουργοῦσε, ὅταν ἔφτασε **στό «Ἐξαιρέτως τῆς Παναγίας Ἀχράντου...»**, ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὸ δισκάριο ὁ ἅγιος Ἄρτος. Ἐρεύνησε ὁ Πελάγιος τριγύρω, ἀλλὰ δὲν Τὸν βρῆκε.

- Παναγία μου, φώναξε τρομαγμένος, γνωρίζω ὅτι γιὰ τὴν ὀλιγοπιστία καὶ τὴν ἀμφιβολία μου μὲ σιχάθηκε ὁ Χριστὸς κι ἔφυγε ἀπὸ μπροστὰ μου, γιὰ νὰ μὴν κοινωνήσω, ὁ ἀνάξιος. Ἐσὺ ὁμως παρακάλεσέ Τον νὰ μὲ συγχωρήσει!

Βλέπει τότε μπροστὰ στὴν Ἁγία Τράπεζα τὴν ὑπερένδοξη Βασίλισσα μὲ τὸ Θεῖο Βρέφος στὴν ἀγκαλιά Της νὰ τοῦ λέει:

- Αὐτὸ τὸ Βρέφος εἶναι ὁ Ποιητὴς τῆς οἰκουμένης, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, τέλειος Θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος. Αὐτὸς πέθανε στὸ Σταυρὸ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου καὶ ἀναστήθηκε. Αὐτὸς καὶ καθημερινὰ συγκαταβαίνει μὲ θαυμαστὸ τρόπο στὸ σχῆμα τοῦ ψωμοῦ καὶ τοῦ κρασιοῦ, γιὰ τὴν πολλὴ ἀγάπη Του στοὺς ἀνθρώπους, καὶ προσφέρεται σ’ αὐτοὺς γιὰ τὸν ἁγιασμὸ τῆς ψυχῆς τους. Ψηλάφησέ Τον, λοιπόν, κι ἐρεύνησε ἄφοβα, γιὰ νὰ διαπιστώσεις ὅτι πρόκειται γιὰ ἀληθινὴ θεωρία, ὅτι εἶναι σῶμα πραγματικὸ μὲ σάρκα καὶ αἷμα, καθὼς Τὸν γέννησα. Ἐτσι ἀκριβῶς γίνονται ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος ὅταν λειτουργεῖς. Ἐπειδὴ ἡ ἀνθρωπίνη φύση δὲν μπορεῖ νὰ φάει σάρκα ὠμὴ καὶ νὰ πιεῖ αἷμα, γι’ αὐτὸ μὲ πάνσοφο τρόπο ὁ Παντοδύναμος προσφέρεται μὲ τὴ μορφή τοῦ ψωμοῦ καὶ τοῦ κρασιοῦ, ὥστε νὰ μπορεῖ ὁ καθένας

νὰ Τὸν μεταλαμβάνει μὲ λαχτάρᾳ καὶ πόθῳ. Κοινωνήσῃ, λοιπόν, κι ἐσὺ μὲ εὐλάβεια καὶ πίστι, γιατί ὅποιος Τὸν παίρνει μέσα του ἄξια, γίνεται μέτοχος τῆς θείας δόξας Του. Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Δέσποινα ἀπέθεσε τὸ Βρέφος στὴν Ἁγία Τράπεζα, κι ἀφοῦ Τὸ προσκύνησε ταπεινά, ἔγινε ἄφαντη.

Τότε ὁ ἱερέας πῆρε μὲ φόβο καὶ χαρὰ στὰ χέρια του τὸ θεῖο Βρέφος. Τὸ ἀσπάστηκε εὐλαβικά καὶ διαπίστωσε πὼς ἦταν, πράγματι, ἓνα ζωντανὸ βρέφος μὲ ἀληθινὴ σάρκα. Ὑστερὰ Τὸ ἀκούμπησε στὴν Ἁγία Τράπεζα, ἔπρεσε στὴ γῆ καὶ προσευχήθηκε μὲ δάκρυα:

Πιστεύω, Κύριε, καὶ ὁμολογῶ πὼς Ἐσὺ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ποὺ γεννήθηκες ἀπὸ τὴν ἀειπάρθενη Μαρία. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴ χάρη ποὺ ἀξιώθηκα σήμερὰ ὁ ἀνάξιος, καὶ παρακαλῶ νὰ μοῦ συγχωρέσεις τὴν παλιά μου δυσπιστία. Καὶ τώρα ἀξιώσέ με νὰ Σὲ κοινωνήσω ὅχι σὰν βρέφος, ἀλλὰ σὰν “Ἄρτο”.

Ἀφοῦ προσευχήθηκε ἔτσι μὲ πίστι, σηκώνεται καὶ βλέπει μπροστά του τὸν Ἅγιο Ἄρτο ὅπως καὶ πρὶν. Μετέλαβε μὲ εὐφροσύνη καὶ συνέχισε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ νὰ ἱερουργεῖ τὰ θεῖα Μυστήρια μὲ περισσὴ εὐλάβεια.

Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ περιγράφει πολὺ ἔντονα τὴν ἀγωνία αὐτοῦ τοῦ ἱερέως μπροστὰ στοὺς λογισμοὺς τῆς ὀλιγοπιστίας ποὺ τοῦ ἐνέσπειρε ὁ διάβολος. Ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωκε τὴν πληροφορία καὶ δυνάμωσε τὴν πίστι του μὲ τὴν θαυμαστὴ παρουσία τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ὅμως, περιγράφει καὶ τὴν δική μας ἀγωνία τὴν ὥρᾳ ποὺ παριστάμεθα ἐνώπιον τοῦ Ἁγίου Ποτηρίου, γιὰ νὰ κοινωνήσουμε τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἱερέας καλεῖ ὅλους τοὺς πιστοὺς μὲ τὴν πρόσκληση **«μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε»**. Σὰν ἀπαραίτητη προϋπόθεση καὶ προετοιμασία τῆς καρδιᾶς εἶναι νὰ ζεῖ αὐτὴν τὴν πίστι ὅτι κοινωνῶν αὐτὸ τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴ εἶναι ἡ βαθειὰ πίστι μας στὸ θαῦμα ποὺ συντελεῖται στὴ θεία Λειτουργία μὲ τὴν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Στὴν ὥρᾳ τοῦ Καθαγιασμοῦ τελεῖται ἡ μεταποίησις τοῦ ἄρτου σὲ Σῶμα Χριστοῦ καὶ τοῦ οἴνου σὲ Αἷμα Χριστοῦ. Ἐμεῖς ποὺ εἴμαστε **«γῆ καὶ σποδός»** πιστεύουμε ὅτι αὐτὸ ποὺ θὰ κοινωνήσουμε εἶναι αὐτὸ τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου.

Αὐτὴν τὴν πίστι τὴν ἐκφράζει πολὺ ἔντονα ἡ εὐχὴ τῆς θείας Μεταλήψεως ποὺ λέμε λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν Θεία Κοινωνία.

Ἐκφράζει ὅλη τὴν πραγματικότητα ποὺ ζοῦμε ὅτι πάνω στὴν Ἁγία Τράπεζα εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς τεθυμένος (θυσιασμένος). Ὁ πιστὸς τὴν ὥρα ποὺ περιμένει νὰ κοινωνήσῃ λέγει μέσα του τὴν εὐχὴ αὐτή, δημιουργεῖ τὴν κατάνυξη, ἐδραιώνει τὴν πίστη του καὶ ἀναλύεται σὲ δάκρυα μπροστὰ στὸν Χριστό, Τὸν ὁποῖο πρόκειται νὰ γευθεῖ καὶ νὰ ἐνωθεῖ. Ἀπλὰ καὶ σταθερὰ ὁμολογεῖ τὴν πίστη του μέσα του: **«Πιστεύω, Κύριε, καὶ ὁμολογῶ ὅτι Σὺ εἶ ἀληθῶς ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι, ὦν πρῶτός εἰμι ἐγώ. Ἐπι πιστεύω ὅτι τοῦτο αὐτό ἐστὶ τὸ ἄχραντον Σῶμα Σου καὶ τοῦτο αὐτό ἐστὶ τὸ τίμιον Αἷμα Σου. Δέομαι οὖν Σου· Ἐλέησόν με καὶ συγχώρησόν μοι τὰ παραπτώματά μου, τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια, τὰ ἐν λόγῳ, τὰ ἐν ἔργῳ, τὰ ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ· καὶ ἀξιώσόν με ἀκατακρίτως μετασχεῖν τῶν ἀχράντων Σου μυστηρίων, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον».**

Ὁ Χριστὸς ὁ ἴδιος τέλεσε τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας στὸν Μυστικὸ Δεῖπνο καὶ τὸ ἴδιο Μυστήριον συνεχίζεται ἕως καὶ σήμερα σὰν μιὰ ἄρρηκτη συνέχεια. Σὲ κάθε Θεία Λειτουργία εἶναι παρὼν ὁ Χριστὸς καὶ στρώνει τὴν Τράπεζα καὶ μεταδίδει στοὺς πιστοὺς. Σὲ κάθε ἐνορία ποὺ τελεῖται τὸ Μυστήριον δὲν εἶναι ἄλλος Χριστός, ἀλλὰ εἶναι ἡ συνέχεια τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου. Ἡ κάθε Θεία Λειτουργία εἶναι ἡ ἴδια θυσία τοῦ Σταυροῦ ποὺ συνεχίζεται μέσα στοὺς αἰῶνες. Ὅλα αὐτὰ δὲν τὰ τελεῖ ὁ ἄνθρωπος ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Ὁ ἱερέας εἶναι ἡ συνέχεια τοῦ Χριστοῦ, στέκεται **«εἰς τόπον καὶ τύπον Χριστοῦ»** καὶ τελεῖ τὸ Μυστήριον. Εἶναι ὁ ἄλλος Χριστός, ὅταν ντυμένος τὴν ἱερατικὴ του στολὴ λειτουργεῖ τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

Τὸ κύριο σημεῖο τῆς Θείας Λειτουργίας εἶναι τὸ σημεῖο τῆς Ἁγίας Ἀναφορᾶς. Ὁ ἱερέας παίρνει στὰ χέρια του τὰ Τίμια Δῶρα καὶ λέγει «Τὰ Σὰ ἐκ τῶν Σῶν Σοὶ προσφέρωμεν κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα».

Εἶναι ἡ ὥρα ποὺ ἐπικαλεῖται τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο καὶ καθαγιαζόνται τὰ δῶρα. Σταυρώνει τὸ ψωμὶ καὶ μεταποιεῖται σὲ Σῶμα Χριστοῦ, σταυρώνει τὸ κρασί καὶ μεταποιεῖται σὲ Αἷμα Χριστοῦ με τὴν καθαγιαστικὴ δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὅπως τότε ὁ προφῆτης Ἠλίας ἐπικαλέσθηκε τὸν Θεὸ καὶ ἔστειλε φωτιὰ καὶ κατέκαψε τὴν θυσία, ἔτσι καὶ ὁ ἱερέας στέκεται μπροστὰ στὴν Ἁγία Τράπεζα καὶ ἐπικαλεῖται τὸν Θεὸ καὶ κατεβάζει

ὄχι φωτιά, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο πάνω στὸ ψωμί καὶ τὸ κρασί καὶ μεταβάλλονται, μεταστοιχειοῦνται σὲ τίμιον Σῶμα Χριστοῦ καὶ τίμιον Αἷμα Χριστοῦ. Γίνεται θαῦμα. Εἶναι πραγματικὴ παρουσία τοῦ Κυρίου.

Τὸ Μυστήριον αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ ἐρευνηθεῖ μὲ ἀνθρώπινον νοῦ, ἀλλὰ μόνο ἡ πίστις μπορεῖ νὰ τὸ ἐλέγξει, ποὺ εἶναι *«πραγμάτων ἐλεγχος οὐ βλεπομένων»*. Μὴν πείς, πῶς γίνεται αὐτό, διότι ὅλα δὲν ἐξηγοῦνται μὲ λογικὸ καὶ λόγια. Ὁ Κύριος ποὺ μὲ ἕνα Του λόγο δημιούργησε ὅλο τὸ σύμπαν καὶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἔκανε τόσα θαύματα, μπορεῖ νὰ κάνει καὶ αὐτὸ τὸ θαῦμα. Τελεῖται σὲ κάθε Θεία Λειτουργία μοναχὰ ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς, ποὺ ἔχουν τὴν Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ στὴν ἱερωσύνη τους καὶ ὄχι ἀπὸ τοὺς αἵρετικούς ἢ τοὺς σχισματικούς. Βέβαια, οἱ Ἅγιοι Πατέρες λέγουν, πῶς ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι μικρὸς γιὰ νὰ ἐξηγήσει τὰ τοῦ Θεοῦ, εἶναι σὰν νὰ θέλει νὰ ἀδειάσει ὅλη τὴν θάλασσα μὲ ἕνα κουβαδάκι. Ὅμως, παρόλο ποὺ δὲν θέλουν νὰ τὸ ἀναλύσουν λογικά, χάριν τῆς καλλιέργειας τῶν χριστιανῶν, ἀναφέρουν παραδείγματα ἀπὸ τὴν φύση, ὅπου βλέπουμε τὸ θαῦμα παντοῦ νὰ ὑπάρχει, ἀλλὰ λόγω τῆς συνηθείας δὲν τὸ ἐντοπίζουμε. Ἔτσι λέγει ὁ Ἅγιος Δαμασκηνός «ὅπως τὸ ψωμί, τὸ κρασί καὶ τὸ νερὸ μεταβάλλονται σὲ σῶμα καὶ αἷμα αὐτοῦ ποὺ τρώγει καὶ πίνει, καὶ δὲν γίνονται ἄλλο σῶμα, παρὰ τὸ προηγούμενο σῶμα του, ἔτσι καὶ ὁ ἄρτος τῆς προθέσεως, ὁ οἶνος καὶ τὸ ὕδωρ μὲ τὴν ἐπίκληση καὶ ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὑπερφυῶς μεταποιοῦνται σὲ σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ, καὶ δὲν εἶναι δύο, ἀλλὰ ἕνα καὶ τὸ αὐτό».

Ὁ ἅγιος Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος μεταφέρει μία ἄλλη οἰκεία εἰκόνα, τοῦ βρέφους καὶ τοῦ γάλακτος ποὺ θηλάζει ἀπὸ τὴν μάννα του. «Τὸ βρέφος ποὺ θὰ γεννηθεῖ, ἂν δὲν φάει τὴ σάρκα καὶ δὲν πιεῖ τὸ αἷμα τῆς μητέρας του, δὲν ἔχει ζωή. Καὶ μὴ θελήσεις νὰ φέρεις ἀντίρρηση, ὅτι δὲν εἶναι αἷμα αὐτὸ ἀλλὰ γάλα, διότι ὡς πρὸς τὴν φυσικὴ του σύσταση εἶναι ἀληθινὸ αἷμα ποὺ ἔπειτα μεταβάλλεται σὲ λευκότητα γάλακτος. Ἔτσι, ὁ Χριστὸς σὲ ὅσους Τὸν δέχτηκαν ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ γίνουν τέκνα Του. Πές μου ὅμως, πῶς θὰ ζήσουν καὶ πῶς θὰ τραφοῦν τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ ποὺ μόλις γεννιοῦνται; Ἀσφαλῶς μοναχὰ ἂν τρέφονται μὲ τὶς μυστικὲς σάρκες καὶ ἂν πίνουν τὸ μυστικὸ αἷμα τῆς τικτούσης Ἐκκλησίας».

Τὸ ἴδιο θαῦμα λέγουν ὅτι γίνεται καὶ στὰ δένδρα. Τὸ ἴδιο νερὸ

ποτίζει καὶ τὸ ἀμπέλι, καὶ τὴ μῆλιὰ καὶ τὴν ροδακινιά καὶ ὅλα τὰ ὀπωροφόρα δένδρα. Καὶ ὅμως, τὸ καθένα τους βγάζει τὸν ἀνάλογο καρπὸ. Πῶς γίνεται; Εἶναι ἓνα θαῦμα τῆς φύσεως ποὺ τὸ βλέπουμε συνεχῶς καὶ τὸ ἀποδεχόμαστε χωρὶς νὰ μπορούμε νὰ τὸ ἐξηγήσουμε. Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, ὁ ζωήρυτος Ποταμὸς τῆς Ἐκκλησίας, ποτίζει τὸ δένδρο τῆς ζωῆς, ποὺ εἶναι στὸ μέσον τοῦ παραδείσου καὶ τρέφει μὲ τοὺς καρπούς του τοὺς πιστοὺς.

Βρισκόμενοι, λοιπόν, μπροστὰ στὴν Ὠραία Πύλη ἔτοιμοι νὰ κοινωνήσουμε, ἃς σηκώσουμε τὰ μάτια τῆς πίστεώς μας στὸν οὐρανὸ κι ἃς ἀκούσουμε τὸν Ἱερὸ Χρυσόστομο νὰ μᾶς προτρέπει: «ἄνοιξε τὶς πύλες τοῦ οὐρανοῦ καὶ κοίτα ἐκεῖ μέσα καὶ θὰ ἀτενίσῃς τὸ Σῶμα τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ. Αὐτὸ τὸ Τιμιώτερο ἀπὸ κάθετι ἄλλο, Τὸ βλέπεις καὶ στὴ γῆ. Καὶ δὲν Τὸ βλέπεις μόνον, ἀλλὰ καὶ Τὸ ψηλαφεῖς. Καὶ δὲν Τὸ ψηλαφεῖς ἀπλῶς, ἀλλὰ καὶ Τὸ ἐσθίεις καὶ Τὸ παίρνεις μαζί σου. **Λοιπόν, καθάριζε τὴν ψυχὴ σου, ἐτοίμαζε τὴν σκέψη σου προκειμένου νὰ ὑποδεχθεῖς τὸ μυστήριον αὐτό.**

Τὴν ὥρα ποὺ λαμβάνεις τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ στὸ στόμα σου, ποὺ μοιάζει σὰν τὸ σπῆλαιον ποὺ δέχτηκε καὶ γεννήθηκε τὸ βρέφος Χριστός, μὴ σὲ γελᾷ ἡ γεύση σου ποὺ νιώθει ψωμί καὶ γλυκὸ κρασί. Ὁχι!

Βγὲς ἀπ' αὐτὴν τὴν γήινη γεύση καὶ πές, πῶς μέσα ἐκεῖ κρύβεται ὁλος ὁ Θεός, ὅπως ἀκριβῶς κρυβόταν μέσα στὴν ἀνθρώπινη φύση Του ἐδῶ στὴ γῆ καὶ μόλις λίγο ἀποκαλύφθηκε στὴν Μεταμόρφωση, ἄστραψε σὰν ἥλιος. **Τὴν ὥρα ποὺ στὴ σειρὰ σου περιμένεις νὰ κοινωνήσεις, νὰ φωνάζεις καὶ νὰ λέγεις μέσα σου ὅτι αὐτὸ ποὺ κοινωνῶ εἶναι τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ μου, τοῦ Θεοῦ μου, «αὐτὸ τὸ σῶμα μαστιζόμενο, καρφωνόμενο στὸν Σταυρό, δὲν μπόρεσε νὰ τὸ κρατήσῃ ὁ θάνατος.**

Αὐτὸ τὸ σῶμα καὶ ὁ ἥλιος, ὅταν τὸ εἶδε πάνω στὸ σταυρό, ἔκρυψε τὶς ἀκτίνες του. Γι' αὐτὸ τὸ σῶμα τὸ καταπέτασμα σχιζόταν καὶ οἱ πέτρες ἔσπازαν καὶ ἡ γῆ σειόταν. Τὸ σῶμα αὐτὸ ποὺ κοινωνοῦμε, εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ματώθηκε, ποὺ τρυπήθηκε ἀπὸ τὴν λόγχη, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀνέβλυσαν πηγὲς σωτηρίας γιὰ ὁλόκληρη τὴν οἰκουμένη».

Νὰ λὲς ὅτι «γεύομαι τὸ Σῶμα ἐκεῖνο ποὺ κάθεται στοὺς Οὐρανοὺς καὶ ποὺ τὸ προσκυνοῦν οἱ Ἄγγελοι, ποὺ εἶναι κοντὰ στὴν ἀκήρατη δύναμη».

Τὴν ὥρα ποὺ κοινωνᾷς, νὰ νιώθεις, ὅτι ἔχεις βάλει τὰ χεῖλη σου στὴν Ἄχραντη πλευρὰ τοῦ Χριστοῦ πάνω στὸ Σταυρὸ καὶ πίνεις τὸ Αἷμα ποὺ ἀναβλύζει».

«Ἄν ἤμασταν χωρὶς σῶμα, ὁ Θεὸς θὰ μᾶς παρέδιδε μόνον ἀσώματα δῶρα. Τώρα ὅμως μὲ τὰ αἰσθητά, μᾶς παραδίδει τὰ νοητά. Πόσοι λένε τώρα, “ ἤθελα νὰ δῶ τὴν μορφὴ Του, τὸ πρόσωπό Του, τὰ ρούχα Του, τὰ ὑποδήματά Του” ! Ὅριστε ! Τὸν βλέπεις, Τὸν ἐγγίζεις, Τὸν τρώγεις. Καὶ σὺ μὲν ἐπιθυμεῖς νὰ δεῖς τὰ ρούχα Του. Ὅμως, Αὐτὸς σοῦ δίνει τὸν ἑαυτό Του, ὅχι μόνον νὰ Τὸν δεῖς, ἀλλὰ καὶ νὰ Τὸν ἐγγίσεις, νὰ Τὸν φάγεις, νὰ Τὸν πάρεις μέσα σου... Ποιὸς βοσκὸς τρέφει τὰ πρόβατά του μὲ τὰ δικά του μέλη; Καὶ τί λέγω γιὰ τὸ βοσκό; Μάνες εἶναι, καὶ πολλὲς φορές, μετὰ τὴ γεννα, παραδίδουν τὰ παιδιὰ τους σὲ παραμάνες. Ὁ Χριστὸς ὅμως δὲν τὸ ἀντεξε αὐτό· ἀλλὰ ὁ ἴδιος μᾶς τρέφει μὲ τὸ δικό Του Σῶμα καὶ τὸ δικό Του Αἷμα».

Μέσα ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ τῶν Πατέρων ἡ πίστη μας ἀνανεώνεται καὶ αὐξάνει καὶ ὅσο πιὸ πολὺ ἀναδιφοῦμε σ’ αὐτὴν τὴν προετοιμασίᾳ καὶ τὴν πίστι, τόσο πιὸ πολὺ γευόμαστε τὴν χαρὰ τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ μὲ τὴν Θεία Κοινωνία μέσα μας. Μεταλαμβάνουμε Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ ἐν τύπῳ τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου καὶ γινόμαστε σύσσωμοι καὶ σύναιμοι Χριστοῦ, «κοινωνοὶ θείας φύσεως». Καὶ γονάτιζα καὶ προσευχόμουνα.

Βρίσκομαι μπροστὰ στὴν Ὁραία Πύλη περιμένοντας νὰ κοινωνήσω. Ἄραγε ποιά λόγια καὶ ποιὲς σκέψεις πρέπει νὰ κατακλύζουν τὴν καρδιά μου; Ποιά πίστη πρέπει νὰ σκηνώνει μέσα μου καὶ νὰ γλυκαίνει ὁλόκληρη τὴν καρδιά μου καὶ νὰ ἀναλύεται σὲ δάκρυα; Ἄκουγα τὸν ἅγιο Συμεὼν τὸν νέο Θεολόγο νὰ μοῦ φωνάζει «μὴν πλησιάζεις στὰ Ἅγια ἄνευ δακρῶν». Καὶ ἐκλαιγα καὶ ντυνόμουνα τὴν πίστη μου. Κοινώνησα καὶ τὸ στόμα μου γέμισε ἀπὸ τὴν γλυκύτητα τοῦ Θεοῦ, γιατί εἶναι ὁλος ὁ Χριστὸς ἐντός μου. Ψηλαφοῦσα τὸν ἑαυτό μου καὶ ἔλεγα πῶς ἔνοικός μου καὶ οἰκία μου εἶναι ὁ Χριστός.

Χριστοφόρος ναὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζώντος.

Βλ. “ Τὸ Σαρανταεῖτουργο τοῦ Λόγου” Ἀρχιμ/του Σεβασπιανοῦ Τοπάλη Ἀμύνταιο 2010

ΘΕΟΤΟΚΟΦΙΛΙΚΑ

Περὶ τῆς θαυμαστῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας τῆς Οἰκονόμισσας

Ἡ Παναγία Οἰκονόμος
στὴ Μονὴ τῆς Λαύρας

Ὁ ὁσιος Ἀθανάσιος ὁ Ἀθωνίτης κατὰ τὸ 958 περίπου κατέφθασε στὸν Ἄθωνα ἀπὸ τὰ μέρη τοῦ Πόντου. Ὁ ὁσιος ὑπῆρξε ὁ θεμελιωτὴς τοῦ Ἀθωνικοῦ κοινοβιακοῦ καὶ ἡσυχαστικοῦ μοναχισμοῦ. Ἀναδείχθηκε ἡ κρηπίδα τῆς κατὰ Θεὸν πολιτείας, ὁ πλοῦτος τῶν ἀρετῶν, τὸ ἀξιώχρεο καταφύγιο τῆς σκλήνωσης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ θαῦμα τῶν Ἀγγέλων καὶ τὸ τραῦμα τῶν δαιμόνων. Βίωσε τὴς εὐαγγελικὰς ὑποθήκες, ἔγινε κάτοχος ὑψηλῆς πολιτείας, κατέκτησε τὴν ἀρετὴν σ' ὅλες τὴς διαστάσεις τῆς καὶ παρουσιάστηκε ἐφάμιλλος τῶν Ἀγγέλων. Μὲ ὅλη τὴ ζωὴ του ἀναδείχθηκε εἰκόνα ζωντανὴ τῆς ἀρετῆς, τῆς ἀπλότητος καὶ ἀπράγμονας.

Ὅταν ὁ ὁσιος ἀποφάσισε νὰ ἐγκαταβιώσει στὸ Ἅγιον Ὅρος, ἔφτιαξε κατάλυμα στὰ Μέλαινα, ὅπου σήμερὰ εἶναι χτισμένη ἡ βασιλικὴ μονὴ τῆς Μεγίστης Λαύρας, καὶ σ' αὐτὸ ἀσκήτευε. Ὅταν οἱ ἀσκητὲς τοῦ Ὁρους πληροφορήθηκαν τὸν τόπο τῆς ἀσκησῆς του, ἔτρεξαν πλησίον του, γιὰ νὰ κάνουν ὑπακοή. Τότε ὁ ὁσιος ἐγκατέλειψε αὐτὸν τὸν τόπο καὶ ἀναχώρησε γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Ὁρους, **«ἀνάξιον κρίνας ἑαυτὸν ποιμένα γενέσθαι ψυχῶν, μισῶν δὲ τὸ πρᾶγμα διὰ τὸ πολύφροντι»**.

Στὸ δρόμο τοῦ αἰφνίδια παρουσιάζεται ἡ Κυρία Θεοτόκος σὲ **«σχῆμα γυναικὸς λάμπουσα ὑπὲρ τὸν ἥλιον»**, καὶ **«βρέφος ἡ ἐν ταῖς χερσὶ κρατοῦσα»**. Καὶ δὲν ἦταν μόνο αὐτὸ τὸ θαυμαστό, ἀλλὰ μίλησε στὸν Ὅσιο ἢ Γυναίκα:

- Εἰρήνη σὲ σένα, παπία (πατερούλη)· ποῦ πηγαίνεις;
- Στὰ ἐνδότερα τοῦ Ὁρους, ὦ Κυρία.
- Καὶ γιατί; Τοῦ εἶπε ἡ Παναγία.
- Ἔρχονται, γιὰ νὰ γίνουν ὑποτακτικοὶ σὲ μένα μερικοὶ ἀπὸ

τοὺς ἀδελφοὺς κι ἐγὼ δὲν ἤμπορῶ νὰ τοὺς ἀναπαύσω πνευματικά. Γι' αὐτὸ ὑποχωρῶ, γιὰ νὰ μὴν τοὺς βλάψω.

- Μείνε σ' αὐτὸν τὸν τόπο καὶ γιὰ λίγο ὑπόμενε. Διότι εὐδόκησεν ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Θεὸς σου καὶ ἐγώ, σ' αὐτὸ τὸν τόπο νὰ σωθοῦν πολλὰς ψυχές. Κανεῖς ἄλλος δὲν θὰ τὸ κατορθώσει, μόνο ἐσὺ θὰ κάνεις τὴν ἀρχή. Σὲ ἐρωτῶ: Τὶ ἐπιθυμεῖς, ἐγὼ νὰ γίνω ἡγούμενος καὶ σὺ οἰκονόμος ἢ τὸ ἀντίθετο;

- Γιὰ κανένα ἀπὸ τὰ δύο διακονήματα δὲν εἶμαι ἄξιος· τιποτένιος εἶμαι καὶ ἀνάξιος· εἶπε ὁ Ὅσιος μὲ συντετριμμένη τὴν καρδιά.

- Ἄκουσέ με μὲ προσοχή· νά! Σὲ προχειρίζω ἡγούμενο. Ἐγὼ θὰ εἶμαι ἡ Οἰκονόμος σου.

Ἀφοῦ προσέπεσε ὁ Ὅσιος, προσκύνησε τὴν Παναγία.

Ὅταν σηκώθηκε ἀπὸ τὴν προσκύνηση **«οὐχ εὗρε τὸ θεωρούμενον»**. Ἀργότερα κατασκεύασε εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ ἔγραψε σ' αὐτή: **«Μήτηρ Θεοῦ ἡ Οἰκονόμισσα»**.

Ἡ θαυμαστὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας Οἰκονόμισσας

Ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας Οἰκονόμισσας βρίσκεται στὴ Λιτὴ ἀριστερὰ τῆς κεντρικῆς εἰσόδου στὸν ἀνατολικὸ τοῖχο πρὸς τὸ Καθολικὸ καὶ κοντὰ στὸ παρεκκλήσι τῶν ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, ὅπου καὶ ὁ τάφος τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου. Εἶναι τοποθετημένη μέσα σὲ μεγάλο ξύλινο προσκυνητάρι καὶ καλύπτεται μὲ παμμεγέθη προστατευτικὸ βαρύτατο κρύσταλλο. Ὑπολογίζεται ὅτι ἱστορήθηκε τὸ 1578. Ἡ εἰκόνα ἀγιογραφήθηκε σὲ ἀνάμνηση τῶν λόγων τῆς Παναγίας στὸν ἰδρυτὴ τῆς Λαύρας Ἅγιο Ἀθανάσιο τὸν Ἀθωνίτη, **«ὅτι αὐτὴ θὰ εἶναι ἐκείνη πού θὰ μεριμνᾷ στὸ ἐξῆς γιὰ τὴν ὑλικὴ συντήρηση τῆς μονῆς καὶ νὰ μὴν ὀνομάζεται ἄλλος “οἰκονόμος” στὴ Λαύρα, γιατί αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ “Οἰκονόμισσα” σ' αὐτήν»**. Εἶναι ἀργυροσκεπὴς καὶ ἡ Παναγία παρουσιάζεται ἔνθρονος. Περιστοιχίζεται ἀπὸ 14 πρόσωπα, πού ἔχουν σχέση μὲ τὴ Μονὴ καὶ τὴν ἰδρυσὴ της. Δεξιὰ τῆς Παναγίας στέκεται μὲ σεβασμὸ ὁ κτίτορας τῆς Μονῆς ὁσιος Ἀθανάσιος, μὲ τὴ Λαύρα στὰ χέρια του, καὶ ἀριστερὰ ὁ ἅγιος Μιχαὴλ «ἐπίσκοπος Συννάδων, διότι ἡ Μονὴ κατέχει τὴν ἁγία Κάρα του, **«θαυματοργὸν πολῦτιμον κατὰ τῆς ἐπιδρομῆς ἀκρίδων»**. **«Ἀμφότεροι ἐν σχήματι προσευχομένων»**. Μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς θείας Οἰκονόμισσας, κάθε βράδυ, μετὰ τὸν

Ἐσπερινό, διαβάζεται τὸ Ἀπόδειπνο καὶ ἀκολουθεῖ ἡ ἀνάγνωσις τῶν «**Χαιρετισμῶν**», μετὰ τὴν παρουσία τοῦ Καθηγουμένου τῆς Μονῆς καὶ τῶν ἀδελφῶν μοναχῶν.

Ἡ Παναγία ἐπαναβεβαιώνει τὴν ἰδιότητά Της ὡς Οἰκονόμισσας

Ὅταν ὁ ὁσιος Ἀθανάσιος ἄρχισε τὸ μεγάλο ἔργο τῆς ἀνοικοδόμησις τῆς Μεγίστης Λαύρας (961-962) μετὰ τὴν ὑπόδειξιν τῆς Παναγίας, **«κατὰ τὰ ἔτη 962-963 ἐνέσκηψε λιμός (πείνα), ἐνεκα τοῦ ὁποίου ἡ ἑλλειψις τροφίμων εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἐγειρομένην νέαν Λαύραν ὑπῆρξε μεγάλη λόγῳ μάλιστα καὶ τῆς συγκεντρώσεως ἐργατῶν καὶ τοῦ μόχθου τῆς οἰκοδομῆς»**. Ὁ Ὅσιος τότε δὲν εἶχε χρήματα νὰ πληρώσει οὔτε τοὺς ἐργάτες. Γι' αὐτὸ ἀπελπισμένος ἐγκατέλειπε τὸ ἔργο καὶ πορεύθηκε γιὰ τὶς Καρυές, γιὰ νὰ συμβουλευθεῖ τὸν Πρῶτο καὶ τοὺς Γέροντες, ἂν ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ χορηγία ἀπὸ τὸν Νικηφόρο Φωκά.

Ὑστερα ἀπὸ 2 ὥρες πορεία συνάντησε στὸ δρόμο του μιὰ μεγαλοπρεπέστατη καὶ σεμνότατη Γυναίκα, ἡ ὁποία ἐξάστραπτε ἀπὸ ἀπροσδιόριστες θεῖες μαρμαρυγές **«ὕπὲρ τὸν ἥλιον»**.

Ὁ Ὅσιος, ἀπὸ θεῖα ἐνέργεια, δὲν ἀναγνώρισε τὴν Παναγία, ἀλλὰ ταραχθῆκε ὡς ἄνθρωπος καὶ νόμιζε **«πνεῦμα θεωρεῖν»** (Λουκ. 24., 37), ὅτι βλέπει φάντασμα, καὶ ὅτι ἦταν κάποια παγίδα τοῦ Πονηροῦ.

Ἡ Γυναίκα πρώτη ρώτησε τὸν Ὅσιο:

- Πόθεν ἔρχεσαι, Ἀθανάσιε, καὶ ποῦ κατευθύνεσαι;

- Ποιὰ εἶσαι ἐσύ, ἡ ὁποία μοῦ μιλάς καὶ γνωρίζεις καὶ τὸ ὄνομά μου;

- Ἐγὼ εἶμαι ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου καὶ προστάτης σου. Ἀλλὰ πές μου, γιατί ἐγκατέλειψες τὴ Λαύρα καὶ ποῦ πηγαίνεις;

- Δὲν πιστεύω ὅτι σὺ εἶσαι ἡ Κεχαριτωμένη, ἐὰν δὲν δῶ ἀπὸ μέρους Σου κάποιο σημεῖο. Διότι πολλὰ εἶναι οἱ τέχνες, οἱ μέθοδοι καὶ οἱ παγίδες τοῦ διαβόλου.

- Δίκιο ἔχεις, Ἀθανάσιε, καὶ καίρω γιὰ τὴν διάκρισή σου. Γιὰ νὰ πιστέψεις ὅμως, ὅτι δὲν εἶμαι φάντασμα, νά, χτύπησε σταυροειδῶς μετὰ τὸ ραβδί σου αὐτὸ τὸ βράχο, ἐπικαλούμενος τὸ ὄνομα τῆς Παναγίας Τριάδος καὶ θὰ δεῖς ἀμέσως, μετὰ τὴν χάριν τοῦ Υἱοῦ μου,

να αναβλύζει ἄφθονο, καθαρὸ καὶ ἀστείρευτο νερό.

Ὁ Ὅσιος κύπησε τὸ βράχο καὶ ἀμέσως ἀνάβλυσε τὸ γνωστὸ ἀπὸ τότε ἀστείρευτο νερὸ τοῦ «**Ἀγιάσματος τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου**». Κατανύχθηκε ὁ Ὅσιος ἀπὸ τὸ θαῦμα καὶ προσέπεσε στὰ πόδια τῆς Παναγίας, λέγοντας:

- Συγχώρεσέ με, Μπτέρα τοῦ Θεοῦ, γιὰ τὴν ἀπιστία μου. Καὶ ἐπειδὴ μὲ ρώτησες ποῦ πορεύομαι, ἴδου Σοῦ ἀπαντῶ: Ὅλες οἱ προμήθειες τῶν τροφίμων καὶ τὰ χρήματα τῆς Μονῆς τελείωσαν. Εἶναι ἀδύνατον τώρα ἡ συνέχιση τῆς οἰκοδομῆς. Γι' αὐτὸ πηγαίνω στὶς Καρυές, νὰ συμβουλευθῶ τοὺς Γέροντες. Ὅμως εἶμαι πρόθυμος νὰ πράξω ὅ,τι μὲ προστάξεις.

- Σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν τόπο νὰ ἀνεγείρεις ναὸ στὸ ὄνομά Μου, σὲ ἀνάμνηση τοῦ θαύματος. Ὑστερα, δὲν χρειάζεται νὰ μεριμνήσεις γιὰ χρήματα καὶ τροφίμα. Ἐγὼ ἀνέλαβα ὅλα τὰ ἔξοδα τῆς τροφῆς καὶ τῆς ἀποπεράτωσης τῆς Μονῆς. Ἐγὼ θὰ εἶμαι ἡ **Οἰκονόμος**. Κανεὶς ποτὲ νὰ μὴν τολμήσει νὰ βάλει οἰκονόμο στὴ Μονή. Μόνο νὰ μὴν ἀμελεῖτε τὶς ὑποσχέσεις τοῦ ἀγγελικοῦ σχήματος, τὶς ἀκολουθίες καὶ τὸν κανόνα σας.

Ἀπὸ τότε, στὴ μονὴ τῆς Λαύρας, δὲν ὑπάρχει διακὸνῆμα οἰκονόμου, ἀλλὰ παραοικονόμου, βοηθοῦ οἰκονόμου.

Σήμερα στὸ Ἁγίασμα κτίσθηκε μεγαλόπρεπο κιόσκι μὲ μικρὸ ἐρμάριο, ποὺ περιέχει πάντοτε ψωμί, τυρὶ ἢ ἐλιές, ρακί, γιὰ τοὺς ὁδοιπόρους, μὲ τὴ φροντίδα τῆς Μονῆς τῆς Λαύρας. Εἶναι φραγμένο σήμερα μὲ σιδερένιο κιγκλίδωμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἀνασύρουν τὸ ἁγίασμα, «**ἵνα μὴ οἱ Ρῶσσοι προσκυνηταὶ εἰσέρχονται ἐντὸς καὶ ἐμβαπτίζονται πρὸς ἁγιασμόν, ὥς ἐποίουν πρότερον**». Ὑπάρχει καὶ νεόδμητο παρεκκλήσι, «**ἀνακαινισθὲν τῇ 2ῃ Μαΐου 1892 ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς**». Εἰκόνα, ἡ ὁποία ἀπεικονίζει τὸ θαῦμα αὐτό, βρίσκεται στὴ Λιτὴ τοῦ Καθολικοῦ «**παρὰ τὸ τῶν ἁγίων τεσσαράκοντα μαρτύρων παρεκκλήσιον ἐπενδεδυμένη δι' ἄργυροῦ ἐπενδύματος**».

**Ἡ Παναγία Οἰκονόμισσα θαυματουργεῖ γιὰ χάρη
ὑποψήφιου μοναχοῦ.**

Τὸν Γέροντα Ἀββακοῦμ διέκρινε μεγάλη φιλοπάρθενη ἐπιθυμία. Εἶχε μεγάλη λαχτάρα νὰ ἐνδυθεῖ τὴ νυμφικὴ στολὴ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ χαρεῖ στὴν ἡσυχία του μὲ τὸ χαροποῖο

πένθος τῆς κατάνυξης, γιὰ τὴ χάρη ποὺ θὰ τὸν ἀξίωνε ὁ Σωτὴρ Νυμφίος τοῦ Χριστός. Περίμενε μὲ ἀγωνία, ξάγρυπνος, μὲ νηστεία καὶ γονυκλισίες τὴ μεγάλη καὶ λαμπρὴ ἡμέρα, ποὺ θὰ λάβαινε τὸ Ἀγγελικὸ σχῆμα, γιὰ νὰ ψάλει ὕστερα ἐκ βαθέων:

**«Τὸν νυμφῶνα Σου βλέπω, Σωτήρ μου, κεκοσμημένον,
καὶ ἔνδυμα οὐκ ἔχω, ἵνα εἰσέλθω ἐν αὐτῷ·
λάμπρυνόν μου τὴν στολὴν τῆς ψυχῆς
φωτοδότα, καὶ σῶσον με».**

**«Ὁ μοναχὸς συναισθανόμενος τὸν πλοῦτο τοῦ χαρίσματος,
τὴν δωρεὰν τῆς χάριτος, ὁμολογεῖ τὴν εὐεργασία τῆς ἀξίας
τοῦ δευτέρου βαπτίσματος καὶ τῆς κατανύξεως αὐτοῦ εἰς τὴν
πρώτην τῆς ψυχῆς καλλονήν καὶ ψάλλει ὑπὸ τῶν πατρικῶν
ἀγκαλῶν περιβαλλόμενος ὡς ὁ ἄσωτος υἱός: Ἀγκάλας
πατρικὰς διανοίξας μοι σπεῦσον... Τὶς νὰ μὴ μακαρίσῃ καὶ τὶς
νὰ μὴ χύσῃ δάκρυα χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως ἀσπαζόμενος τὴν
ψυχὴν τὴν ὁποίαν νύδόκησεν ὁ φιλόψυχος Πλάστης αὐτῆς
πλησίον του νὰ καλέσῃ ἀπὸ τὴν ματαίαν τύρβην καὶ ἀπάτην
τοῦ κόσμου εἰς τὴν ἀγαθὴν μερίδα τοῦ ἐνὸς ἐκείνου, οὗτινος
ἐστὶ χρεία, καθὼς αὐτὸς ὁ Χριστὸς εἶπεν;».**

Ἡ μέρα τῆς χειροθεσίας, με τὴν ὁποία θὰ λάβαινε τὸ θεῖο καὶ ἰσαγγελο σχῆμα, ἡ μέρα αὐτὴ γιὰ τὸν τότε Ἀντώνιο ἦταν ξεχωριστή. Γι' αὐτὸ ἤθελε καὶ αὐτὸς καὶ οἱ ἄλλοι μοναχοὶ τῆς Μεγίστης Λαύρας νὰ τὴ θυμοῦνται, σὰν ξεχωριστὸ γεγονός, καταλύοντες καὶ λίγο κρασί, **«διὰ τὸ αἰδέσιμον»** τῆς μέρας, καὶ νὰ γίνῃ χαρὰ καὶ στὴ γῆ καὶ στὸν οὐρανό.

Κρασί ὅμως δὲν ὑπῆρχε καὶ αὐτὸ λυποῦσε καὶ πίκραινε ἰδιαίτερα τὸν ὑποψήφιο μοναχό. Τότε πέφτει στὸ ἔδαφος μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, σ' Αὐτὴν ποὺ ἔχει πλούσια τὰ δωρήματα τοῦ Θεοῦ, ποὺ καθημερινὰ τὴ δοξάζει μὲ τὴ ζωὴ του καὶ τὶς προσευχὲς του, καὶ ὕμνους καὶ ὠδὲς πνευματικές, **«νὰ μὴν ἀφήσῃ τὴν τράπεζα τῆς χειροθεσίας του ἄνευ οἴνου καὶ νὰ οἰκονομήσῃ τὰ ἐλλείποντα».**

Μὲ τὴν καθοδήγηση τῆς Παναγίας προσάραξαν στὸν ταρσανᾶ τῆς Μονῆς δυὸ καϊκία τελείως ἀπροσδόκητα, ποὺ μεταφέρανε μεγάλη ποσότητα κρασιοῦ. Ἡ Μονὴ ἀγόρασε τότε ἀρκετὸ ἀπ' αὐτό, ποὺ θὰ ἐπαρκοῦσε γιὰ ὅλες τὶς ἀνάγκες τῆς. Αὐτὸ ἔφερε πολλὴ χαρὰ σ' ὅλους ποὺ παραβρίσκονταν στὴ Μονή καὶ ἰδιαίτερα στὸν δόκιμο μοναχὸ Ἀντώνιο.

Ἡ ἐσωτερικὴ καὶ θερμὴ προσευχὴ τοῦ μετέπειτα γέροντα Ἀββακούμ (ἀπὸ τῆ Σύμης) εἰσακούστηκε ἀπὸ τὴν Παναγία Οἰκονόμισσα τῆς Μεγίστης Λαύρας καὶ **«θαυματουργικὰ γέμισε ἀπὸ κρασὶ ὅλη ἡ Μονὴ πρὸς εὐφροσύνη τοῦ γέροντα Ἀββακούμ».**

Αὐτὴ ἡ ἀγάπη τοῦ στὴν Παναγία τὸν συνεῖχε μέχρι τὸ βαθὺ γῆρας του, ὅταν πιά εἶχε τυφλωθεῖ. Τὴν ἔβλεπε τώρα μὲ τὰ πνευματικὰ μάτια του καὶ Τῆς ἔψαλλε τροπάρια ἀντάξια τοῦ μεγαλείου Της, μαζὶ μὲ τὸν ἐπίσης τυφλὸ αἰθέριο ὕμνογράφο τῆς ἐκκλησίας Μαυρόπουν Εὐχαΐτων:

***«Ὅρων σου τὴν εἰκόνα Μῆτερ Ἀγνὴ
τὴν ἐμοὶ γλυκερὰν καὶ παμπόθητον ἀδυνατῶν,
θρήνοις κατατήκω μου τὴν ψυχὴν,
βίον βιῶν ἀβίωτον, καὶ ὀδυνηρὰν καὶ βαρυπενθῆ,
διό με μεταστάντα ἀξιώσον ὁρὰν Σε
καὶ παρεστᾶναι τῷ προσώπῳ σου».***

Βλ. “Θαυματουργές εἰκόνες τῆς Παναγίας στὸ Ἅγιον Ὅρος” Ἀρχ. Θεοφυλάκτου Μαρινάκη

• ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ •

Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν, Πατέρα, Παντοκράτορα, ποιητὴν Οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων.

Καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων. Φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, δι' οὗ τὰ πάντα γέγονετο.

Τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα.

Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, καὶ παθόντα, καὶ ταφέντα.

Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, κατὰ τὰς Γραφάς.

Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς.

Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος.

Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ κύριον, τὸ ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν Προφητῶν.

Εἰς μίαν, ἁγίαν, καθολικὴν, καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν.

Ὁμολογῶ ἓν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν.

Καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν.

Ἑρμηνευτικὴ ἀπόδοση τοῦ «Συμβόλου τῆς Πίστεως»

1. (Ὡς Ὁρθόδοξος χριστιανός) πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν, ὁ ὁποῖος, ὡς Πατέρας, ἐξουσιάζει, συντηρεῖ καὶ κυβερνᾷ τὰ πάντα, διότι Αὐτὸς δημιούργησε (ἀπὸ τὸ μηδέν) τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ, δηλ. τόσο τὸν ὁρατὸ καὶ ὑλικὸ κόσμος, ὅσο καὶ τὸν ἀόρατο καὶ πνευματικὸ κόσμος.

2. Πιστεύω καὶ εἰς ἓνα Κύριο, τὸν Θεάνθρωπο Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὁποῖος εἶναι μονογενὴς Υἱός (καὶ Λόγος) τοῦ Θεοῦ Πατέρα καὶ ὁ ὁποῖος γεννήθηκε ἀπὸ Αὐτὸν προαιωνίως. Εἶναι φῶς, ὅπως καὶ ὁ Πατέρας του. Θεὸς ἀληθινός, διότι γεννήθηκε ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ Θεό. Δὲν εἶναι δηλ. δημιούργημα ἢ κτίσμα του (ὅπως πίστευαν διάφοροι αἵρετικοί), ἀλλὰ εἶναι τῆς αὐτῆς θείας οὐσίας μὲ τὸν Πατέρα καὶ δι' Αὐτοῦ τοῦ Υἱοῦ) δημιουργήθηκαν τὰ πάντα.

3. Αὐτός (ἀπὸ ἀπειρῆς ἀγάπης καὶ χάριτος τῆς σωτηρίας ὅλων τῶν ἀνθρώπων), ὅταν ἔφθασε ὁ κατάλληλος καιρὸς, κατήλθε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ ἔλαβε σάρκα ὅμοια μὲ τὴ δική μας «ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου». Ἐγινε δηλ. ἄνθρωπος ὅμοιος κατὰ πάντα μὲ μᾶς παρεκτὸς ἁμαρτίας.

4. Γιὰ χάριν μας σταυρώθηκε, ἔπαθε καὶ τάφηκε ὡς ἄνθρωπος, ὅταν ἡγεμόνας τῆς Ἰουδαίας ἦταν ὁ Πόντιος Πιλάτος (26-36μ.Χ.).

5. Καὶ ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκροὺς τὴν Τρίτῃ ἡμέρᾳ, σύμφωνα μὲ τὴ Γραφές.

6. Μετὰ τὴν ἀνάστασή Του ἀνῆλθε καὶ πάλι στοὺς οὐρανοὺς καὶ κάθισε στὰ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατέρα.

7. Θὰ ἔλθῃ δὲ γιὰ δευτέρῃ φορὰ στὸν κόσμος μὲ ὅλη τὴ δόξα Του, (σὲ χρόνο ποὺ μόνο ὁ Θεὸς γνωρίζει), γιὰ νὰ κρίνῃ ζῶντες καὶ νεκρούς. Καὶ ἡ βασιλεία Του θὰ εἶναι χωρὶς τέλος.

8. Πιστεύω καὶ στὸ Ἅγιον Πνεῦμα, (τὸ τρίτο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος), τὸ ὁποῖο ἔχει κυριότητα καὶ ἐξουσία, ζωοποιεῖ ὁλόκληρην τὴν κτίση, καὶ ἐκπορεύεται μόνο ἀπὸ τὸν Πατέρα. Ἐπειδὴ δὲ εἶναι ὁμοούσιο πρὸς τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό, συμπροσκυνεῖται καὶ συνδοξάζεται μετ' αὐτῶν ἰσοτίμως. Ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καθοδηγούμενοι οἱ Προφῆτες τῆς Παλ. Διαθήκης, προεῖπαν τὴν

ἔλευση τοῦ Μεσσία καὶ προετοίμασαν τὴν ὁδὸ τῆς σωτηρίας.

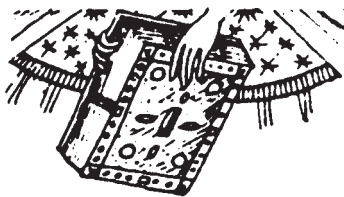
9. Πιστεύω, τέλος, καὶ στὴν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία εἶναι **μία** (διότι μία εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς, ὁ Χριστός, ἓνα τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ποὺ τὴν ζωοποιεῖ καὶ μία ἡ πίστη τῶν μελῶν τῆς)· **ἁγία**, διότι ἅγιος εἶναι ὁ ἰδρυτὴς τῆς· **καθολικὴ**, (διότι κατέχει τὸ πλήρωμα τῆς ἀληθείας, ἐπεκτείνεται σ' ὅλο τὸν κόσμον, καὶ θέλει νὰ συμπεριλάβει στοὺς κόλπους τῆς ὅλους τοὺς λαούς)· **ἀποστολική**, (διότι κρατεῖ ἀκέραια καὶ ἀνόθευτη τὴ διδασκαλία τῶν Ἀποστόλων καὶ ἔχει τὴν ἀποστολικὴ διαδοχή).

10. Ὁμολογῶ ἐπίσης «ἐν βάπτισμα» μὲ τὸ ὁποῖο παρέχεται συγχώρηση ὅλων τῶν ἁμαρτιῶν.

11. Πιστεύω καὶ ἀναμένω τὴν κοινὴ ἀνάστασις ὅλων τῶν νεκρῶν.

12. Καὶ ὅτι θὰ ζήσω αἰωνίως στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ (μαζὶ μὲ τοὺς ἀγγέλους καὶ τοὺς ἁγίους). Ἀμήν.

Βλ. “ Ἀπὸ τὰ αἰώνια προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου τόμ. Α΄ ” Πρωτοπρεσβ. Πολυκάρπου Γρηγ. Τύμπα

Ἡ σωτηρία ἀπὸ τὶς ἐπιδημίες: τρία παραδείγματα ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας

Ὁ Θεὸς ἡμῶν καταφυγὴ
καὶ δύναμις... διὰ τοῦτο οὐ
φοβηθησόμεθα ἐν τῷ ταρασσεσθαι
τὴν γῆν

Ψαλ. 45, 2-3

Εἶναι ἀναρίθμητα τὰ παραδείγματα ποὺ φανερώνουν τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ στὶς διάφορες περιστάσεις μὲ ἀρρώστιες, ἐπιδημίες καὶ ἄλλα δεινὰ. Πάντοτε, τὰ μὲν δεινὰ ἐμφανίζονταν, ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἀπομακρύνονταν ἀπὸ τὸν Θεό. Καὶ τὰ δεινὰ τέλειωναν μὲ τὸ ποὺ οἱ ἄνθρωποι μετανοοῦντες ζητοῦσαν τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Πολὺ συνοπτικὰ θὰ ἀναφερθῶ μόνο σὲ τρία τέτοια παραδείγματα.

**«Καὶ τότε ὁ ἀρχάγγελος Μιχαὴλ ἔβαλε τὸ ἀστραφερό του
ξίφος στὸ θηκάρι»**

Τὴ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ κάθε βδομάδα στοὺς ναοὺς τελεῖται ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Δώρων, συγγραφέας τῆς ὁποίας εἶναι ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Μέγας, Πάπας Ρώμης, ποὺ ἀποκαλεῖται καὶ Διάλογος. Νὰ θυμηθοῦμε πῶς ξεκίνησε ἡ διακονία του στὴ Ρώμη.

Στὰ τέλη τοῦ βου αἰῶνα στὴν Ἰταλία ἐξαπλώθηκε φοβερὴ ἐπιδημία πανώλης, στὴν ἑναρξὴ τῆς ὁποίας πέθανε ὁ πάπας Πελάγιος ὁ Δεύτερος. Τότε ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁμόφωνα ἐκλέχθηκε διάδοχός του. Κάλεσε τὸ λαὸ τῆς Ρώμης νὰ μετανοήσουν γιὰ τὶς ἁμαρτίες τους. Στὸ βίβιο τοῦ Ἁγίου λέγεται ὅτι ἀπευθύνθηκε στὸ λαὸ μὲ τὰ ἐξῆς λόγια:

«Ἀρμόζει, ἀδελφοί ἀγαπημένοι, ὥστε τὴν τιμωρίαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποία ἔπρεπε νὰ φοβόμαστε, νὰ τὴ φοβόμαστε τώρα, ποὺ μᾶς βρῆκε αὐτὴ ἡ τιμωρία. Εἴθε νὰ μᾶς ἀνοίξει

αὐτή ἡ συμφορὰ τὶς πόρτες πρὸς τὸν Θεό, καὶ ἡ ἴδια ἡ θλίψη πού ζοῦμε, ἃς κατεδαφίσει τὴν σκληρότητα τῆς καρδιᾶς μας... Λοιπόν, ἃς ψάχνει ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς προστασία στὰ δάκρυα τῆς μετάνοιας, ὅσο ἔχουμε ἀκόμα χρόνο γιὰ νὰ κλαῖμε».

Στὸ κήρυγμά του κάλεσε ὅλο τὸ λαὸ τῆς Ρώμης νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ νηστεύουν τρεῖς μέρες. Τὴν τέταρτη μέρα, ὁ Ἅγιος Ἱεράρχης πρωτοστάτησε σὲ παράκληση καὶ λιτανεῖα μετάνοιας στὴν ἐγκαταλελειμμένη ἀπὸ τὴν ἀρρώστια πόλη, ὅπου συγκεντρώθηκαν πολλοὶ κληρικοὶ καὶ λαός. Ὅπως λέει ἡ παράδοση, ὅταν ἡ λιτανεῖα περνοῦσε δίπλα ἀπὸ τὸ κάστρο, ὅπου βρίσκεται ὁ τάφος τοῦ αὐτοκράτορα Ἀδριανοῦ (τώρα εἶναι κάστρο τοῦ Ἁγίου Ἀγγέλου κοντὰ στὸ Βατικανό), ἔγινε τὸ θαῦμα: πάνω ἀπὸ τὸν τροῦλλο του ἐμφανίστηκε ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαήλ, ὁ ὁποῖος ἔβαλε στὸ θηκάρι τὸ ξίφος του πού ἔβγαζε φωπῆς, δείχνοντας μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο ὅτι οἱ προσευχῆς τῶν Ρωμαίων ἀκούστηκαν στοὺς Οὐρανοὺς. Καὶ ἡ πανὼλη σταμάτησε.

Ἡ μορφή τοῦ Ἀρχαγγέλου πού βάζει τὸ ξίφος του στὸ θηκάρι στεφανώνει καὶ σήμερα τὸν τροῦλλο τοῦ κάστρου, γι' αὐτὸ καὶ φέρει αὐτὸ τὸ ὄνομα. Αὐτὸ ὑπενθυμίζει συνεχῶς στοὺς πιστοὺς καὶ τὶς φοβερὲς ἐπιπτώσεις τῆς ἀπομάκρυνσης ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ μετάνοια προσελκύει τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

«Ἡ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ κατευθύνεται ἀπὸ τὴν Μονὴ Σεντιμεζέρναγια πρὸς τὴν πόλη γιὰ νὰ τὴ σώσει»

Τὸ 1654, ἐπὶ βασιλείας τοῦ τσάρου Ἀλεξεΐ τοῦ Μιχαήλ Ρομάνοβ, στὴ Μόσχα ἔπese πανὼλη. Πολὺ γρήγορα ἡ ἐπιδημία τῆς πανώλης ἐξαπλώθηκε ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα πρὸς τὸ Ἱεροσλάβλ, τὸ Κoστρομά, τὸ Νίζνιϊ Νόβγκοροντ, τὸ Καζάν καὶ ἄλλες πόλεις. Ἡ πανὼλη ξεκλήρισε ὁλόκληρους οἰκισμοὺς.

Ἐκεῖνη τὴν ἐποχή, οἱ κάτοικοι τῆς πόλης Καζάν ἤξεραν ἤδη τὴ θαυματουργὴ δύναμη τῆς Εἰκόνας τῆς Παναγίας πού βρισκόταν στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Σεντιμεζέρναγια στὰ 17 βέρστια ἀπὸ τὸ Καζάν. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλης ζήτησαν τὴν εὐλογία τοῦ ἡγουμένου γιὰ νὰ φέρουν τὴν εἰκόνα στὸ Καζάν. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, ἡ εὐλαβὴς μοναχὴ Μαῦρα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Καζάν σὲ ὄραμα εἶδε τὸν εὐσχήμονα ἱεράρχη «σὲ ὅλα ὅμοιο μὲ τὸν Ἅγιο Νικόλαο τὸν Θαυματουργό», πού ζήτησε νὰ

μεταφέρει στους «βοεβόδες και ἀρχηγούς τῆς πόλης νὰ δώσουν ἐντολὴ στους κατοίκους, ὥστε νὰ νηστεύουν γιὰ μιὰ βδομάδα, νὰ μετανοήσουν γιὰ τὶς ἁμαρτίες τους καὶ νὰ παρακαλέσουν τὸν Θεὸ καὶ τὴν Πάναγνη Μπτέρα Του γιὰ βοήθεια». Τὴν ἐπόμενη νύχτα, ὁ Ἅγιος Ἱεράρχης ξανὰ ἀπευθύνθηκε στὴ μοναχὴ καὶ ζήτησε νὰ μεταφέρει στους ἄρχοντες τῆς πόλης ὅτι:

«Ἡ Βασίλισσα ὅλων κατευθύνεται ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μονὴ Σεντιμιεζέρναγια πρὸς τὴν πόλιν γιὰ νὰ τὴ σώσει. Ἄς βγοῦν οἱ ἄρχοντες τῆς πόλης καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Καζάν γιὰ νὰ ὑποδεχτοῦν τὴν εἰκόνα Της. Ὁ Κύριος διὰ τῆς μεσιτείας τῆς Πάναγνης Μπτέρας Του θέλει νὰ ἐλεήσει αὐτὴ τὴν πόλιν».

Μὲ τὴ λιτανεὶα τῆς θαυματουργῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας τοῦ Καζάν οἱ κάτοικοι τῆς πόλης βγῆκαν νὰ ὑποδεχτοῦν τὴν ἄλλη λιτανεὶα ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν Μονὴ Σεντιμιεζέρναγια. Ὁ κλῆρος καὶ ὁ λαὸς προσεύχονταν στὴν Πάναγνη. Τὴν θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Σεντιμιεζέρναγια ποὺ ἔφτασε στὸ Καζάν, τὴν περιέφεραν γύρω ἀπὸ τὴν πόλιν, τὴν πῆγαιναν στὰ σπίτια, ἐνῶ στὴν πόλιν δὲν σταμάτησαν νὰ χτυποῦν οἱ καμπάνες. Μὲ τὶς πρεσβεῖες τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἡ θανατηφόρα ἀρρώστια σταμάτησε.

Σύμφωνα μὲ τὴν παράδοση, ἡ εἰκονογράφηση, καὶ ἰδιαίτερα τὸ νεῦμα εὐλογίας τῆς Θεοτόκου, σχετίζεται μὲ τὸ θαῦμα ποὺ ἔκανε ἡ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ. Ἡ εἰκόνα, ἐξ ἀρχῆς, ἦταν ἴδια μὲ αὐτὴ τῆς Παναγίας τῆς Ὁδηγήτριας τοῦ Σμολένσκ, ὅπου ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος κρατᾷ στὸ ἀριστερὸ χέρι τὸ Θεῖο Βρέφος καὶ μὲ τὸ δεξιὸ δείχνει Αὐτὸν ὡς τὸ δρόμο τῆς σωτηρίας. Ἀλλὰ, τὸ 1654, τὴν εἰκόνα, μετὰ ἀπὸ τὴν ἑφταήμερη παραμονή της στὸ Καζάν, ἤθελαν νὰ τὴν πᾶνε στὸν τόπο τῆς μόνιμης θέσης της. Τότε, μετὰ τὴν ἀγρυπνία, ξαφνικὰ ξεκίνησε θύελλα, βροχὴ με χιόνι, ὅποτε δὲν μπορούσες νὰ βγεῖς ἀπὸ τὸν Ναό. Ὅταν ἡσύχασαν ὅλα, οἱ ἄνθρωποι εἶδαν ὅτι ἡ στάση τοῦ δεξιοῦ χειριοῦ τῆς Πάναγνης Παρθένου εἶχε ἀλλάξει: τώρα τὸ δεξιὸ χέρι παρίστανε χειρονομία εὐλογίας. Αὐτὸ τὸ ἐξέλαβαν ὡς θέλημα τῆς Θεοτόκου ἡ θαυματουργὴ εἰκόνα Της νὰ παραμείνει γιὰ λίγο καιρὸ ἀκόμα στὸ Καζάν.

Δὲν ἦταν μοναδικὴ φορὰ ποὺ ἡ εἰκόνα Σεντιμιεζέρναγια ἐμφάνιζε τὴ θαυματουργή της δύναμη μὲ τὴ σωτηρία τοῦ Καζάν ἀπὸ τὶς ἀρρώστιες. Ἀπὸ τὸ 1658 εἶχε καθιερωθεῖ, κάθε χρόνο στὶς 26 Ιουνίου, νὰ τὴ μεταφέρουν ἀπὸ τὸν τόπο τῆς μόνιμης θέσης

της, ἀπὸ τὴν Μονὴ Σεντιμεζέρναγια, γιὰ ἓνα μῆνα στὸ Καζάν. Καὶ στὶς 27 Ιουλίου τὴν εἰκόνα τὴν ἐπέστρεφαν πανηγυρικὰ στὴ Μονή. Τὶς ἐπόμενες χρονιὲς ἡ ἀδελφότητα τῆς Μονῆς Σεντιμεζέρναγια πολλὰς φορὲς τελοῦσε λιτανεῖες μὲ τὴ θαυματουργὴν εἰκόνα.

Στὸ βίο τοῦ Ὁσίου Γαβριὴλ τοῦ Σεντιμεζέρνι (1844–1915) περιγράφεται ἓνα ἐκπληκτικὸ συμβάν. Μία φορὰ τὸ καλοκαίρι, ὅταν τελείωνε ἡ παράκληση στὴν θαυματουργὴν εἰκόνα, ὁ Ὁσιος Γαβριὴλ τὴν πῆρε στὰ χέρια του γιὰ νὰ εὐλογῇ τὸ λαό. Ξαφνικὰ οἱ προσευχόμενοι ἔπεσαν στὰ γόνατα καὶ ἔλεγαν: **«Κύριε, ἐλέησον! Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς! Μὴ μᾶς ἀφήσεις!»**. Ὁ παππούλης εἶδε ὅτι ὅλη ἡ ἀτμόσφαιρα ἔγινε ρόζ. Μετὰ τὴν παράκληση, ἔμαθε ὅτι τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς ἡ εἰκόνα ἄρχισε νὰ ἀναβοοσθίνει καὶ νὰ λάμπει. Γύρω τῆς σχηματίστηκε ἓνα ἀστραφτερὸ φωτιστέφανο, καὶ ὅταν ἄρχισε νὰ εὐλογεῖ τὸ λαό, ὅλοι εἶδαν ὅτι τὸ ἀστραφτερὸ φωτιστέφανο ἔγινε τεράστιο, κάλυψε καὶ τὸν ἴδιον τὸν παππούλη καὶ ὅλα γύρω ἄλλαξαν. Ὁ λαὸς τρόμαξε πὼς ἡ εἰκόνα θὰ ἔφευγε, θὰ ἐξαφανιζόταν καὶ ἄρχισε νὰ παρακαλεῖ τὴν Θεοτόκο νὰ παραμείνει.

Ἡ θαυματουργὴν εἰκόνα τῆς Σεντιμεζέρναγια στὰ χρόνια τῆς ἄθνης ἐξουσίας σώθηκε ἀπὸ βεβήλωση χάρις στὸν ἱερομόναχο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σεντιμεζέρναγια Σεραφεῖμ (Κοσσοῦριν), καὶ τώρα βρίσκεται στὸν Ἱερό Ναὸ τῶν Ἀγίων Πέτρου καὶ Παύλου τοῦ Καζάν, στὸ ἱερό. Στὴν Ἱερὰ Μονὴ Σεντιμεζέρναγια βρίσκεται τιμώμενο ἀντίγραφο μπροστὰ στὸ ὁποῖο ἀπευθύνουν τὶς προσευχὰς τοὺς ὁ καθηγούμενος τῆς Μονῆς ἀρχιμανδρίτης Γερμανός (Κουζμίν), οἱ μονάζοντες, ἐνορίτες καὶ προσκυνητὲς τοῦ μοναστηριοῦ. Ἀλλὰ, ἡ ἀδελφότητα δὲν χάνει τὴν ἐλπίδα, ὅτι ὅπως ἦταν στὰ περασμένα χρόνια, ἡ θαυματουργὴν εἰκόνα θὰ ἐπιστρέψει στὸ μητρικὸ μοναστήρι καί, σύμφωνα μὲ τὴν καθιερωμένη στοὺς αἰῶνες παράδοση, θὰ μεταφέρεται γιὰ ἓνα μῆνα στὸ Καζάν γιὰ προσκύνημα.

Ἡ προστασία τοῦ Ἀγίου Δημητρίου τοῦ Ροστόβ

Τὸ χωριὸ Τσέρνεβο εἶναι τώρα μέρος μιᾶς μεγάλης περιοχῆς τῆς Μόσχας, τὸ Νότιο Μπούτοβο. Ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 17^{ου} αἰῶνα στὸ Τσέρνεβο ὑπῆρχε ἓνας ξύλινος ναός. Ἡ ξύλινη αὐτὴ ἐκκλησίᾳ στὴν ἀρχὴ τοῦ 18^{ου} αἰῶνα, ὅταν αὐτὴ ἡ γῆ ἀνῆκε στοὺς τραπεζάρηδες

Ταρακάνοβ, είχε παλιώσει. Στη θέση της ανεγέρθηκε νέος πέτρινος Ναός της Γέννησης του Χριστού.

Τώρα έδω, περνάει μια γραμμή «έλαφρου μετρό», και το χωριό δεν υπάρχει, αν και στην αρχή της δεκαετίας του 2000 μπορούσες να περάσεις δίπλα από σπίτια του χωριού πηγαίνοντας προς την πηγή για νερό. Τώρα, από όλο το χωριό έχει μείνει μόνο ο ναός, το νεκροταφείο και το ανώνυμο ποταμάκι, παραπόταμος του Τσετσέρα, που τώρα έχει γίνει ένα ωραίο και περιποιημένο πάρκο. Γύρω έχει πολυκατοικίες. Κάποτε, όμως, ο μικρός τούβλινος ναός, που χωρούσε για προσευχή μόλις μια οικογένεια με το βοηθητικό προσωπικό της, ήταν το πιο ψηλό κτίσμα στην έπαυλη και ξεχώριζε σε όλη την περιοχή. Λειτουργούσε ως ένορριακός Ναός του χωριού μέχρι τις αρχές του 1940.

Μετά από τις καταστροφές της εποχής των θρησκευτικών διωγμών ο Ναός της Γέννησης του Χριστού επιστρέφεται στην κοινότητα των πιστών το 1990. Από το 1995 εκεί βρίσκεται το μετόχι του Πατριαρχείου. Στο Ναό φυλάσσεται η ιδιαίτερα τιμώμενη εικόνα του Αγίου Ιεράρχη Δημητρίου του Ροστόβ.

Σύμφωνα με τις αφηγήσεις του παλιού κατοίκου του χωριού Τσέρνεβο, Σέργιο Τσιόλκιν, που για πολλά χρόνια έκτελούσε το διακόνημα του κοινωνικού λειτουργού του Ναού της Γέννησης του Χριστού, η εικόνα άρχισε να τιμάται όταν οι κάτοικοι του χωριού σώθηκαν από μια θανατηφόρα ασθένεια. Σύμφωνα με την παράδοση, όταν στην αρχή του 20ού αιώνα στα προάστια της Μόσχας κάλπαζε θανατηφόρα ασθένεια (τώρα δεν έχουμε τη δυνατότητα να πούμε ποιά ακριβώς ασθένεια) και το χωριό έσβηνε, εμφανίστηκε στο όνειρο μίας ηλικιωμένης γυναίκας ο Άγιος Ιεράρχης Δημήτριος του Ροστόβ και της είπε: **«Πάρτε την εικόνα μου και κάντε περιφορά γύρω από το χωριό και γύρω από την εκκλησία και θα τελειώσει το κακό»**. Οι κάτοικοι πήραν την εικόνα του Αγίου και άλλες εικόνες, συμπεριλαμβανομένης και της εικόνας της Παναγίας του Καζάν και τις περιέφεραν γύρω από το χωριό. Η λιτανεία συνάντησε μια νεκρώσιμη πομπή: ήταν ο τελευταίος κάτοικος του χωριού που πέθανε από τη φοβερή ασθένεια. Σε λίγο ένα τεράστιο μαύρο σύννεφο έκλεισε τον ουρανό και ξέσπασε δυνατή καταιγίδα. Πλέον δεν είχαν άλλα κρούσματα της ασθένειας.

Στα μέσα της δεκαετίας του 1990, όταν επέστρεψαν τον Ναό,

ἀκριβέστερα τὰ ἐρεϊπιά του, σὴν Ἐκκλησία, Ὁ Ἐφημέριος, ὁ ἱερέας Ἰγκορ Φιόντοροβ ἀπευθύνθηκε μὲ ἑκκλησιὰ στοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ καὶ τοὺς κάλεσε νὰ ἐπιστρέψουν στοὺς ναοὺς, ὅ,τι εἶναι δυνατόν, ὅ,τι κάποτε εἶχαν πάρει στὰ σπίτια τους: εἰκόνες καὶ σκεύη. Μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες ἐπιστροφές πού ἔγιναν στοὺς Ναοὺς τῆς Γέννησης τοῦ Χριστοῦ ἦταν ἡ θαυματουργὴ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τοῦ Ροστόβ. Τὴν φύλαγε μιὰ γυναίκα πού τὴν εἶχε βρεῖ μέσα σὲ χώματα.

«Ἦδη σὺν μέρες μας, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μου, - θυμᾶται ὁ Σέργιος Τσιόλκιν- τὴν ἡμέρα τῆς Θείας Λειτουργίας ἡ ἀδελφὴ ἐκείνης τῆς γυναίκας πλησίασε σὸν παππούλη καὶ τοῦ ἔδωσε αὐτὴ τὴν εἰκόνα ἀπὸ τὸ Ναό. Ὁ παππούλης ἔκανε μετάνοια, πῆρε τὴν εἰκόνα, τὴν πῆγε στοὺς ἱερὸς καὶ γιὰ πολλὴν ὥρα δὲν ἔβγαине. Ἦταν ἡμέρα τῆς γιορτῆς τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχη Δημητρίου τοῦ Ροστόβ».

Τώρα, ὁ πρωθιερέας Ἰγκορ εἶναι ἐφημέριος μιᾶς κοντινῆς νεόκτιστης ἐκκλησίας τῶν Εἰσοδίων τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου στοὺς Τσέρνεβο, πού εἶναι καὶ μετόχι τοῦ Πατριαρχείου. Ἡ κάτω ἐκκλησία, μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Ἀγιωτάτου, καθαγιασθῆκε στοὺς ὄνομα τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχη Δημητρίου τοῦ Ροστόβ.

Εἴθε ὁ Κύριος νὰ μᾶς βοηθήσει ὅλους μὲ τὶς πρεσβεῖες τῆς Πάναγνης Μητέρας Του καὶ ὅλων Του τῶν ἁγίων!

Ἑλένα Μπαλασόβα

Βλ. Χριστιανικὸ Περιοδικό “ΒΟΑΝΕΡΓΕΣ” Μάιος-Ἰούνιος 2020 ἀρ. τ. 109

Ἡ εὐχή κατὰ τοῦ Κορωνοῖου

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἡ Ζωή, ἡ Βοήθεια καὶ ἡ Ἐλπίς τῶν λαμπλισμένων, ὁ χορηγὼν ἴσιν τοῖς εἰς Σε ἐκ ψυχῆς καταφεύγουσιν, ὁ στηρίζων τοὺς ἀδυνάτους καὶ τοῖς ὀλιγοψύχοις παραμυθίαν διδούς, ὁ τοὺς ἐν θλίψεσιν ἐνισχύων καὶ ἰώμενος τοὺς ἐν ἀσθενείᾳ κατακειμένους, ἐπάκουσον τὰς ἱκεσίας καὶ δεήσεις τῶν δούλων Σου καὶ ἀπάλλαξον αὐτοὺς τε καὶ ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ὀλεθρίου ἐπιβουλῆς τοῦ θανατηφόρου ἰοῦ, τοῦ καλουμένου κορωνοῖου.

Ναί, Δέσποτα Παντοκράτορ, ἐπίβλεπον ἐξ ἁγίου Κατοικητηρίου Σου καὶ ἴδε καὶ ἐπίσκεπαι τὴν Ποίμνην Σου, ῥυόμενος αὐτὴν ἐκ πάσης ἐπιβουλῆς ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν τε καὶ λοιμῶν. Δέχου τὴν Μετάνοιαν ἡμῶν, τῶν ἐν ταπεινώσει καὶ κλαυθμῷ ἐπιρριπτομένων ἐν τῷ ἀχράντῳ πελάγει τῆς Σῆς ἀγαθότητος, καὶ συγχώρησον ἅφ' ἡμῶν πᾶν ἁμάρτημα ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον, πᾶν πάθος καὶ πάντα πειρασμόν, διατηρῶν ἡμᾶς ἀπαρτρώτους ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ πίστει καὶ ἐν τῇ τρίβῳ τῶν θείων Ἐντολῶν Σου. Ἐξάλειπον τὸν διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἐμφανισθέντα ἰὸν τοῦτον καὶ δώρησαι τοῖς ἐν ἀσθενείᾳ οὖσιν ἐξ αὐτοῦ τελείαν τὴν ἴσιν καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν.

Τοὺς ἐν κινδύνοις ὄντας ὑπὲρ τῆς αἰνέσεως τοῦ Κράτους τῆς Δεσποτείας Σου, ἐν τοῖς ἱεροῖς καὶ ἁγίοις Ναοῖς καὶ εὐκτηρίοις οἴκοις Σου, διαφύλαξον ἀπὸ παντὸς κακοῦ, ἀπὸ πάσης ἐπηρείας τοῦ ἀντικειμένου καὶ ἀπὸ φθοροποιῶν ἀνθρώπων τε καὶ περιστάσεων. Τὸν πιστὸν λαόν Σου, τὸν ἐν θλίψει καὶ ἀνάγκῃ ὄντα, ἐνδυναμώσον, φύλαξον, περιφρούρησον ἐκ πάσης ἀληγηδόνος ψυχῆς τε καὶ σώματος. τὸν φόβον ἐκ τῶν ψυχῶν ἀποδίωξον καὶ τὴν ἀνδρείαν ἐν αὐταῖς ἐμφύτευσον. Τὴν Ἐκκλησίαν Σου στερέωσον, διαφυλάττων αὐτὴν ἀπὸ πάσης δεινῆς περιστάσεως καὶ κακώσεως. Τοὺς εὐσεβεῖς κραταίωσον, τὴν εἰρήνην ἐν τῷ κράτει ἡμῶν βράβευσον, τοὺς δὲ ἀσεβεῖς καὶ τὰς ἀνοσίους αὐτῶν βουλὰς διασκέδασον, ἵνα μὴ βλάψωσι τὸν κόσμον καὶ τὴν κτίσιν Σου.

Χάρισαι δὲ ἡμῖν, Δέσποτα καὶ Κύριε τῶν ἀπάντων, φωτισμὸν ψυχῆς καὶ βίου διόρθωσιν, ἵνα ἀπαλλατῶμενοι ἐκ τοῦ θανατηφόρου ἰοῦ καὶ πάντων τῶν ἐκ τούτου θλιβερῶν τε καὶ δεινῶν συμπτωμάτων, δοξάζωμεν ἅπαντες ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς Ὄνομά Σου, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πανηγυρίς τοῦ Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου τῶν ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης

Τὴν 13 (26)/9/2021, Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, πανηγύρισε τὸ καθ' ἡμᾶς Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἐπετείου τῶν ἐγκαίνιων τοῦ ὁμωνύμου Ἱεροῦ Ναοῦ.

Τὴν παραμονὴν - Σάββατο - καὶ περὶ ὥραν 6³⁰ ἐσπερινὴν

τελέσθηκε ὁ Πανηγυρικὸς Ἑσπερινὸς μετ' ἄρτοκλασίας καὶ τὴν ἐπομένην τὸ πρωῒ ὁ Ὁρθρος καὶ ἡ Πανηγυρικὴ Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. Καλλινίκου.

Ἔλαβαν μέρος ὁ προεστὼς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτης π. Γρηγόριος καὶ ὁ Ἱερομόναχος π. Συμεὼν, ἐφημέριος τοῦ ἐνοριακοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, τῆς πόλεως τῶν Πατρῶν.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ἐγίνε ἡ Λιτάνευσις τῆς Ἱερᾶς εἰκόνης τῶν Ἀγίων μας περίξ τοῦ Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου καὶ ἀκολούθησε ἡ εὐλόγησις τῶν ἄρτων.

Συμμετείχε μεγάλος ἀριθμὸς πιστῶν ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ Πύργου, τὸ Ἀγρίνιο καὶ τὴν Πάτρα.

Στὸ τέλος παρετέθη τράπεζα εἰς ὅλους τοὺς προσκηνυτάς.

Πανήγυρις Ἱ. Μονῆς Προφήτου Ἡλίου

Μὲ τὴν χάρι τοῦ Κυρίου μας (καὶ τὴς πρεσβεΐας τῶν ἁγίων μας) ἀξιώθήκαμε καὶ ἐφέτος νὰ ἐορτάσουμε καὶ νὰ τιμήσουμε τὴν μνήμη τοῦ ἁγίου, ἐνδόξου, Προφήτου Ἡλίου τοῦ Θεοσβίτου (τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἁγίου ποῦ, ὅπως ἀναφέρει καὶ τὸ τροπάριό του, εἶναι τὸ θεμέλιο ὅλων τῶν προφητῶν καὶ ὁ δεύτερος πρόδρομος τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου μας μετὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Ἀντιχρίστου), σύμφωνα μὲ τὰ ἱερὰ κείμενα τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὡς γνωστόν, στὸ ὄνομα τοῦ Προφήτου Ἡλίου εἶναι ἀφιερωμένο τὸ Μοναστήρι μας ποῦ βρίσκεται στὴν θέση Ἀραμπόσι τῆς κοινότητος Μηλεῶν τοῦ Δήμου Ἀρχαίας Ὀλυμπίας, σὲ ἀπόσταση 45 χλμ. ἀπὸ τὸν Πύργο (ὅπου εὐρίσκεται τὸ Ἱ. Ὑσυχαστήριον τῶν ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης).

Ἔτσι λοιπόν, τὴν Κυριακὴ 19/7(2/8)/2021 παλ. ἡμερ. τελέστηκε ὁ Πανηγυρικὸς Ἑσπερινὸς καὶ τὴν ἐπομένη ἡ Πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία μετ' ἀττοκλασίας.

Συμμετείχε πλῆθος πιστῶν τόσο ἀπὸ τὰ γύρω χωριὰ ὅσο καὶ ἀπὸ τὸν

Πύργο, ποῦ εὐλαβοῦνται καὶ τιμοῦν τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου Ἡλίου.

Στὸ τέλος παρετέθη τράπεζα πρὸς εὐφροσύνη καὶ ἀνάπαυση ὅλων τῶν πιστῶν στὸν εὐλογημένο χώρῳ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

**ΒΙΟΣ καὶ μαρτύριο
τοῦ ἁγίου Νικολάου τοῦ ἐν Βουνένοις
καὶ παράδοξο θαῦμα
κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς μνήμης τοῦ ἁγίου**

Ὁ Ἅγιος Ὁσιομάρτυς Νικόλαος ὁ Νέος, κατάγονταν ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς. Ἔζησε, δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστό, ἀλλὰ κάπου τὸν 7ο με 8ο αἶωνα.

Γεννήθηκε ἀπὸ γονεῖς θεοσεβεῖς, εὐγενεῖς καὶ πλουσίους. Ἀπὸ τὰ παιδικὰ του χρόνια, ἔδεικνε, ποῖα θὰ εἶναι ἡ πνευματικὴ του ἐξέλιξη. Ἀπέφευγε τὴ συναναστροφή τῶν νέων, ποὺ δὲν ἦταν προσεκτικοὶ στὴ ζωὴ τους καὶ συναναστρέφονταν πάντα μὲ συνετοὺς, προσεκτικοὺς καὶ θεοσεβεῖς ἀνθρώπους.

Ὅταν μεγάλωσε, κατατάχθηκε σὰν στρατιώτης, στὰ βασιλικά στρατεύματα. Ἐπειδὴ ἦταν πολὺ ἀνδρεῖος καὶ μορφωμένος, ὁ τότε βασιλιάς τοῦ ἔδωσε μεγάλα ἀξιώματα, τὸν ἔκανε Δούκα, δηλαδὴ στρατιωτικὸ διοικητὴ, καὶ τὸν ἔστειλε στὰ μέρη τῆς Θεσσαλίας.

Σὲ λίγο καιρὸ ὁ Νικόλαος, μὲ τὴ φώτιση τοῦ Θεοῦ, πῆγε στὸ ὄρος τῆς Βουνένης, ἓνα βουνὸ κοντὰ στὴ Λάρισα καὶ ἐκεῖ βρῆκε μερικοὺς μοναχοὺς ποὺ ἡσύχαζαν, ὅποτε ἀποφασίζει, νὰ ἀσκητεύει καὶ αὐτὸς στὸ ὄρος αὐτό, ἐγκαταλείποντας κάθε κοσμικὴ δόξα καὶ τὰ ἀξιώματά του. Ἐγίνε λοιπὸν μοναχὸς καὶ ἄρχισε τὸ σκληρὸ ἀγῶνα τῆς νηστείας, τῆς προσευχῆς, τῆς ἀγρυπνίας καὶ κάθε ἄλλης σκληραγωγίας καὶ ἀσκήσεως. Ἔτσι, πολὺ σύντομα, ἔφτασε σὲ πολὺ ὑψηλὰ μέτρα, πνευματικῆς καὶ ἐναρέτου ζωῆς. Ἀλλὰ ὁ διάβολος, μὴ ὑποφέροντας νὰ βλέπει τὴ θεάρεστη ζωὴ τῶν μοναχῶν αὐτῶν, ἔστειλε ἐναντίον τους, πλῆθος ἀθέων Ἀβάρων, ποὺ ἤρθαν τότε στὴν Ἑλλάδα, λεηλατώντας καὶ φονεύοντας τοὺς πάντες.

Ἐνῶ λοιπόν, ὁ Ὁσιος προσεύχονταν μαζὶ μὲ τοὺς δώδεκα συνασκητὰς του, ἦρθε τὴν νύκτα Ἄγγελος Κυρίου καὶ τοὺς εἶπε νὰ ἐτοιμαστοῦν, γιατί σὲ λίγο θὰ μαρτυρήσουν γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ

θα πάρουν τὰ στεφάνια τῆς ἀθλήσεως. Οἱ ἀθλητὲς μόλις ἄκουσαν τὴ «Χαρμόσουν» αὐτὴ εἴδηση, χάρηκαν καὶ ἄρχισαν μεγαλύτερο ἀγῶνα μὲ νηστείες καὶ προσευχές, γιὰ νὰ γίνουν ἄξιοι τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Ὁ Μακάριος Νικόλαος, συμβούλευε τοὺς συνασκητὰς του λέγοντας: Νὰ μὴ φοβηθοῦμε ἀδελφοὶ τὸν πρόσκαιρο θάνατο, οὔτε νὰ δειλιάσουμε, γιὰτὶ τώρα ἦρθε ἡ ὥρα, νὰ δείξουμε τὴν ἀνδρεία μας καὶ μὲ μικρὴ καὶ λίγη τιμωρία νὰ κληρονομήσουμε τὴν παντοτινὴ εὐφροσύνη καὶ μακαριότητα.

Σὲ λίγες ἡμέρες, ἦρθαν οἱ ἄβαροι στὴ Σκῆτη καὶ τοὺς μὲν ἄλλους Ὅσιους, ἀφοῦ δὲν μπόρεσαν νὰ τοὺς ἀλλαξοπιστήσουν μὲ διάφορα βασανιστήρια, στὸ τέλος τοὺς ἀποκεφάλισαν, τὸν δὲ ὅσιο Νικόλαο, βλέποντες ὅτι ἦταν πολὺ ὠραῖος, ἄρχισαν μὲ κολακεῖες νὰ τὸν παρακινοῦν νὰ ἀρνηθεῖ τὸν Χριστὸ καὶ νὰ προσκυνήσει τὰ ἀναίσθητα εἰδωλά τους.

Ἄδικος ὅμως ὁ κόπος τους, γιὰτὶ οὔτε ἐλάχιστα μπόρεσαν νὰ κλονίσουν ἀπὸ τὴν εὐσέβεια τὸν Ἅγιο, ὁ ὁποῖος ἀπαντοῦσε: «Ἐγὼ δὲν εἶμαι μωρὸ παιδί, γιὰ νὰ ξεγελαστώ καὶ ν' ἀρνηθῶ τὸν ἀληθινὸ Θεό, ὁ Ὅποιος μὲ ἐπλάσε, καὶ νὰ προσκυνήσω τὰ ἄψυχα εἰδωλά. Ἀλλὰ ὅπως ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἤμουν εὐσεβὴς Χριστιανός, ἔτσι καὶ θὰ παραμείνω, μέχρι νὰ παραδώσω τὴν ψυχὴ μου, στὰ πανάχραντα χέρια τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν Ὅποιο, σὰν Θεὸ ἀληθινὸ καὶ Σωτῆρα μου προσκυνῶ, λατρεύω καὶ σέβομαι καὶ γιὰ τὴν ἀγάπη Του αἰσθάνομαι μεγάλην προθυμίαν καὶ πόθο, νὰ χύσω ἀκόμη καὶ τὸ αἷμα μου».

Ἀμέσως τότε οἱ βάρβαροι ἐξαγριώθηκαν καὶ τὸν ἔδειραν ἄσπλαχνα. Τὸν ἀπείλησαν δέ, ὅτι θὰ τὸν τιμωρήσουν μὲ φοβερὰ βασανιστήρια μέχρι θανάτου, ἂν δὲν ἀλλαξοπιστήσῃ. Ὁ Ἅγιος ὅμως ἀπάντησε: «Αὐτὸ ποὺ φοβερίζετε νὰ μὲ κάνετε, ἐπιθυμῶ πολὺ, γιὰτὶ ἐὰν μὲ χωρίσετε ἀπὸ αὐτὴ τὴ μάταιη καὶ πρόσκαιρη ζωὴ, μοῦ δίνετε ἀτέλειωτη καὶ βασιλείαν οὐράνια, ὅπου θὰ δοξάζομαι μαζί μὲ τὸ Χριστὸ μου πάντοτε ἀπολαμβάνοντας χαρὰ ἀνεκλάλητη καὶ ἀγαλλίαση ἀπερίγραπτη».

Τότε οἱ βάρβαροι τὸν ἔδειραν τόσο πολὺ, ὥστε κοκκίνισε ἡ γῆ ἀπὸ τὸ ἅγιο αἷμα του. Αὐτοὶ ποὺ τὸν ἔδεσαν ἄλλαξαν δύο καὶ τρεῖς φορές, ἀπὸ τὴν κούραση. Ἐπειτα τὸν ἔδεσαν σὲ ἓνα δένδρο, ὅπου τὸν τόξευαν, τὸν ἐλόγχευαν καὶ ἄλλες πολλὰς τιμωρίες τὸν ἔκαναν. Τέλος, βλέποντας ὅτι ἦταν ἀδύνατον νὰ ἀλλαξοπιστήσῃ,

τὸν ἀποκεφάλισαν, καὶ ἔτσι ἔλαβε ὁ ἀείμνηστος, τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως στὶς 9 Μαΐου.

Τὸ ἅγιο λείψανό του, ἔμεινε ἄταφο στὸ βουνὸ αὐτό, ἐπὶ πολὺ καιρὸ καὶ τὸ φύλαγαν ἄγγελοι, ἀβλαβὲς καὶ ἀδιάφθορο, μέχρι ποὺ φανερώθηκε μὲ τὸ ἐξῆς θαῦμα:

“Ενας ἄρχοντας ἀπὸ τὴν ἀνατολή, ποὺ ἔπασχε ἀπὸ λέπρα, εἶδε στὸν ὕπνο του τὸν Ἅγιο, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε, νὰ πάει στὸ βουνὸ τῆς Βουνένης καὶ ἐκεῖ θὰ βρεῖ κοντὰ σὲ μιὰ πηγὴ τὸ Λείψανό του, τὸ ὁποῖο θὰ τὸν θεραπεύσει. Πραγματικὰ ὕστερα ἀπὸ πολλὴ ἔρευνα, ὁ ἄρχοντας βρῆκε τὴν πηγὴ καὶ τὸ Ἅγιο Λείψανο τοῦ Ὁσιομάρτυρος, ἀκέραιο, ἄφθαρτο, καὶ εὐωδίαζε. Τότε λούστηκε στὴν πηγὴ, ἀσπάστηκε τὸ Ἅγιο Λείψανο καὶ ἀμέσως, ὦ! τοῦ θαύματος, θεραπεύτηκε ἀπὸ τὴν ἀσθένειά του. Ὑστερα, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, καθάρισε ὁ ἄρχοντας τὸν τόπο ἐκεῖνον καὶ ἔκτισε Ἱερὸ Ναό, στὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου, ἔθαψε τὸ Ἅγιο Λείψανο ἐκεῖ, τὸ ὁποῖο ἔκτοτε, κάνει πάμπολλα θαύματα. Σήμερα στὸ μέρος αὐτό, κοντὰ στὸ χωριὸ Βούνενα, μισὴ ὥρα ἔξω ἀπὸ τὴ Λάρισα, ὑπάρχει νέος Ναός, ἐντὸς τοῦ ὁποίου βρίσκεται καὶ ὁ τάφος τοῦ Ἁγίου.

Ἡ δὲ ἁγία θαυματουργὸς Κάρα του, καθὼς καὶ κάποιο τεμάχιο τοῦ Λειψάνου του, βρίσκονται στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Νικολάου στὸ νησι τῆς Ἄνδρου, κοντὰ στὸ χωριὸ Ὠρεῖς. Πολλοὶ δὲ Ναοί, πρὸς τιμὴν τοῦ Ὁσιομάρτυρος, ὑπάρχουν σὲ πολλὰ μέρη τῆς πατρίδος μας.

Στὸν τόπο τοῦ Μαρτυρίου τοῦ Ἁγίου Νικολάου, δηλαδὴ στὸν Ἱερὸ Ναό του, ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὸ χωριὸ Βούνενα, συμβαίνει ἓνα ὑπερθαύμαστο γεγονός καὶ κυρίως κατὰ τὴν ἐτήσια μνήμη τοῦ Ἁγίου, τρέχει ἓνα ὕγρὸ ποὺ μοιάζει μὲ αἷμα: Τὸ αἷμα αὐτὸ τρέχει ἀπὸ τοὺς κορμούς μερικῶν δένδρων, στὰ ὁποῖα ἐσφαγίασαν τοὺς συνασκητὰς τοῦ Ἁγίου καὶ ἐπίσης πλημμυρίζει τὴ ρίζα ἐνός κομμένου δένδρου, ὅπου κατὰ τὴν παράδοση ἐβασάνισαν τὸν Ἅγιο.

Τὸ «αἷμα» ἀρχίζει νὰ τρέχει τὸ ἀπόγευμα τῆς 8ης Μαΐου, παραμονὴ τῆς μνήμης του καὶ συνεχίζει τὴ θαυμαστὴ ἐμφάνισή του, μέχρι τὸ πρωὶ τῆς ἑορτῆς του, 9 Μαΐου. Εὐλαβεῖς χριστιανοὶ ποὺ τὸ γνωρίζουν, πηγαίνουν ἐκεῖ τὴν παραμονὴ καὶ συγκεντρώνουν μέσα σὲ μπουκάλια, τὸ τρεχούμενο θαυμαστὸ «αἷμα» γιὰ νὰ τὸ μοιράσουν, σὰν εὐλογία, στοὺς γνωστούς τους. Τὸ δὲ βράδυ, κάνουν ἀγρυπνία, γιὰ τὴ γιορτὴ τοῦ Ἁγίου. Πολλοὶ μάλιστα ἀπὸ

αυτούς, έχουν παρατηρήσει, ότι στις 5 ή ώρα, το πρωί της μνήμης του, στο μέρος των δένδρων, ακούγεται ένα θαυμαστό βουητό, σε μια ακτίνα 10 μέτρων και για 10 λεπτά, περίπου. Επίσης και το Άγίασμα της πηγής, δεν τρέχει πάντοτε, τρέχει όμως εκείνες τις ημέρες, όταν τρέχει και το «αίμα».

Άδελφοί μου, τυχεροί είναι οι άνθρωποι που κατάλαβαν την αποστολή τους έδω στήν πρόσκαιρη ζωή και αγωνίστηκαν, για του Χριστού την ορθόδοξη Πίστη την Άγία, και της Πατρίδος την Έλευθερία. Αγωνίστηκαν κατά του κακού. Της παλαιάς και συγχρόνου ειδωλολατρείας, και σώμα με σώμα πάλεψαν κατά του κοσμοκράτορος πονηρού δράκοντος, γιατί πίστεψαν στήν αιώνια ζωή και στα Ευαγγελικά Λόγια του Χριστού, που είπε: «Ούτως έσται εν τῇ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος. Ἐξελεύσονται οἱ Ἄγγελοι καὶ ἀφοριοῦσι τοὺς πονηροὺς ἐκ μέσου τῶν δικαίων, καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός, ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων» (Εὐαγγέλιο Ματθ. 13 (ΙΓ') 49).

Ποιὸς θὰ μπορέσει, ἀδελφοί μου, νὰ ξεφύγει τῆς Πανσόφου Δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ στὴ Δευτέρα Του ἔνδοξη Παρουσία; Γι' αὐτό νὰ μὴν ἀκολουθοῦμε καὶ ἐκτελοῦμε τὰ ἔργα τοῦ πονηροῦ δαίμονος, ἀλλὰ νὰ ἀγωνιζόμαστε τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγαθὸ καὶ ἐνάρετο καλὸ ἀγῶνα τῆς σωτηρίας μας. Ἔτσι μόνον ἡ γῆ μας θὰ γίνῃ Παράδεισος καὶ θὰ μπορέσουμε μὲ τὴ Θεία Χάρη, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν Πνευματικὸ μας ἀγῶνα καὶ μὲ ἔργα ἐλεημοσύνης, νὰ προγευτοῦμε καὶ ἐπὶ τῆς γῆς τὴ χαρὰ τῆς Αἰωνίου Ζωῆς. Ἀμήν.

Γένοιτο, Κύριε, τὸ Ἔλεός Σου ἐφ' ἡμᾶς καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ Σέ.

Εὐχεσθε π.Μ.

Πατήρ Μελέτιος Αἰβατζίδης:

**Ὁ τυφλὸς ἅγιος τῆς ἐποχῆς μας ποὺ βοήθησε
πάνω ἀπὸ 2.000 ὀρφανά!**

Μέσα στοὺς αἰῶνες πολλοὶ μοναχοὶ τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας ἔγιναν παράδειγμα ἀγάπης καὶ ἀφοσίωσης πρὸς τοὺς συνανθρώπους τους.

Εἶναι ἀναρίθμητα τὰ περιστατικὰ ἱερωμένων οἱ ὁποῖοι μὲ ἰδιαίτερη ἀγάπη καὶ ἀνιδιοτέλεια πρόσφεραν στὶς τοπικὲς κοινωνίες τῆς Ἑλλάδος σὲ περιόδους πολέμων, φτώχειας καὶ ὄχι μόνο.

Ἕνας σύγχρονος «ἅγιος» τῆς ἐποχῆς μας ὑπῆρξε καὶ ὁ μοναχὸς Μελέτιος Αἰβατζίδης, γνωστὸς καὶ ὡς «ὀρφανοτρόφος», ὁ ὁποῖος πρόσφερε στὰ ὀρφανά, χωρὶς ὅρια καὶ συμβιβασμούς. Ἡ ἔλλειψη τῆς ὁρασίης του δὲν στάθηκε ἐμπόδιο στὸν ἀγῶνα ποὺ ἔδωσε γιὰ τὰ ὀρφανά, τὰ ὁποῖα στερήθηκαν τὴν ἀγάπη καὶ τὴ φροντίδα τῶν γονιῶν τους.

Ὁ ἐλεήμων καὶ διορατικὸς γέροντας μὲ μεγάλη αὐταπάρνηση ἐπὶ σειρὰ ἐτῶν δινύθηνε ὀρφανοτροφεῖα στὴν Ἑδεσσα, στὰ Γιαννισὰ καὶ στὴ Νάουσα.

Στὶς 20 Ἰανουαρίου 2012 ὁ π. Μελέτιος Αἰβατζίδης ἐκοιμήθη σὲ ἡλικία 94 ἐτῶν καὶ περίπου 2.000 ὀρφανά, τὰ ὁποῖα σὸ πρόσωπό του βρῆκαν τὴν πατρικὴ ἀγκαλιὰ καὶ τὴν στοργή, θρήνησαν τὸν πατέρα τους. Ἡ «Ὁρθόδοξη Ἀλήθεια» ἐπικειρεῖ νὰ φέρει σὸ φῶς περισσότερες λεπτομέρειες γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ π. Μελετίου καὶ νὰ ἀναφερθεῖ στὸν γεμάτο πίστη καὶ προσφορὰ βίο του.

Ὁ μοναχὸς Μελέτιος Αἰβατζίδης γεννήθηκε στὴ Νικόπολη τοῦ Πόντου τὸ 1918. «Ὁ ἴδιος καὶ οἱ γονεῖς του ἦρθαν πρόσφυγες κι ἐγκαταστάθηκαν στὴ Λεπτοκαρυὰ Γιαννισῶν. Ἀγαποῦσε πολὺ τὴν Ἐκκλησία καὶ ἀπὸ δύο ἐτῶν ἔψελνε τὸ τροπάριο τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.

Ὁ π. Μελέτιος ἀπὸ τὰ παιδικὰ χρόνια του, εἶχε στερηθεῖ τὴν αἴσθηση τῆς ὁρασης, καθὼς, βοηθώντας τοὺς γονεῖς του στὰ καπνά, ἓνα παιδάκι πέταξε μιὰ καπνοβελόνα, ἡ ὁποία καρφώθηκε σὸ μάτι τοῦ μικροῦ Κυριάκου.

Πρῶτα ἔχασε τὸ ἓνα μάτι του –σὲ ἡλικία ἐννέα ἐτῶν- καὶ στὴ συνέχεια ἀπώλεσε ὁλοκληρωτικὰ τὴν ὁρασί του. Αὐτὸς ὁ τυφλὸς

στὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων ἔγινε ὁ πνευματικὸς ὁδηγὸς χιλιάδων ψυχῶν ποὺ στερήθηκαν σὲ τρυφερὴ ἡλικία τὴν ἀγάπην τῶν γονιῶν.

Ἕνας τυφλὸς ποὺ ὁδηγοῦσε μέσα ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ ἐκεῖνα τὰ ὀρφανὰ παιδιὰ σὲ ἀσφαλῆ μονοπάτια, ὥσπου νὰ περάσουν οἱ μπόρες ποὺ γέννησε ἡ ἱστορία τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου καὶ τῆς Κατοχῆς. Ἡ ἱστορία του ἀποδεικνύει σὲ ὅλους μας ὅτι στὶς ἀπειρες δυσκολίες τῆς ζωῆς παραμένει πάντοτε ἀπειρη καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους.

ΤΟ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἰδρυσεν τὸ ἡσυχαστήριον ποὺ ὀνομάζεται Ἑσυχαστήριον Ἐπτάρυθμος Χάρις. Κοντὰ του ἔβρισκαν παρηγοριὰ πολλὲς κουρασμένες ψυχές. Τὶς συμβούλευε, τὶς παρηγοροῦσε, ἐνῶ παράλληλα τὸ ἡσυχαστήριό του λειτουργοῦσε καὶ σὰν πωχοκομεῖο. Πολλοὶ ἄνθρωποι πέρασαν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἔπαιρναν τὴ συμβουλή του καὶ τὴν εὐλογία του. Τὸ τηλέφωνό του, ὅπως λένε τὰ πνευματικὰ παιδιὰ του, δὲν σταματοῦσε νὰ χτυπᾷ καὶ νὰ συμβουλευεὶ ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα.

Ὁ ἴδιος, μὲ τὴν ἴδια πάντα ἀκούραστη διάθεση, συμβούλευε, νοουθετοῦσε καὶ ἄκουγε τὸν πόνο τῶν ἀνθρώπων. Τὸ ἔργο του ἦταν ἔργο ἀνθρωπιάς, ἔργο Θεοῦ. Οἱ προσευχές του εἶναι ἀπειρες, τὰ γραφόμενά του ἀτελείωτα. Στὰ ράφια του ἡσυχαστηρίου βρίσκει κανεὶς προσευχές καὶ λόγους δικούς του μὲ τὶς χρονολογίες τους. Συχνὰ ἔλεγε: «Εἶναι καλὸ νὰ γίνονται λειτουργίες γιὰ τὴν οἰκογένειά μας, γιὰ τὴν πόλιν μας, γιὰ τοὺς ἱερεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς μας».

Ὁ συγκλονιστικὸς αὐτὸς ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ὁ ταπεινός, ὁ πράος, εἶπε ἐπίσης τὰ ἐξῆς λόγια, ποὺ ἀποδεικνύουν τὴν ἄκρα ταπείνωσή του: «Εγώ, σὰν ἀόμματος, εἶχα καὶ τὴ στενοχώρια μου ὄχι γιὰ τὸ σκότος, ὅσο νὰμποροῦσα νὰ προσφέρω κι ἐγώ κάτι διὰ Θεοῦ στὴν κοινωνία».

Γύριζε ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, γιὰ νὰ τοὺς βρεῖ ψωμί, καὶ τὰ πῆγε στὸ σχολεῖο.

Μετὰ τὸν πόλεμον καὶ τὸ χάος ποὺ ἄφησε πίσω του, χιλιάδες παιδιὰ εἶχαν μείνει ὀρφανὰ. Ἐκεῖνος, παρὰ τὸ πρόβλημα τῆς ὑγείας του, μὲ ταπείνωσιν καὶ πίστη στὸν Θεὸ ξεκίνησε νὰ μαζεύει παιδάκια ποὺ εἶχαν μείνει μόνα τους καὶ νὰ τὰ φροντίζει.

Ἐξασφάλισε κάποιο ὑποτυπῶδες οἶκημα καὶ ἐκεῖ ἐγκατέστησε

τὴν ἰδιότυπὴν οἰκογένειά του. Δὲν χρειάζεται νὰ τονίσουμε ὅτι σὲ αὐτὴ τὴν προσπάθεια δὲν εἶχε καμία συμπάρσταση οὔτε ἀπὸ κρατικὰ κονδύλια οὔτε ἀπὸ κάποια ὀργανωμένη Ἀρχή.

Ἡ μόνη στήριξή του σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ ἀξιοθαύμαστο ἔργο ἦταν τὰ χρήματα ποὺ τοῦ πρόσφεραν οἱ πιστοί, ὅπως καὶ οἱ προσωπικοὶ κόποι καὶ ἀγῶνες του. Ὅπως μαρτυροῦν τὰ παιδιά ποὺ βρέθηκαν δίπλα του, γύριζε ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, ὥστε νὰ βρεῖ ψωμὶ καὶ ὅ,τι ἄλλο μποροῦσε, γιὰ νὰ τὰ θρέψει.

Αὐτὸ ποὺ ξεκίνησε ἔτσι ἀπλὰ ὡς μιὰ βοήθεια σὲ κάποια παιδιά συνεχίστηκε δεκαετίες ὁλόκληρες. Τὴ φροντίδα του ἔλαβαν πολλὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα ὑπολογίζονται σὲ περίπου 2.000. Τὰ ἔτρεφε, τὰ βοηθοῦσε νὰ πᾶνε σχολεῖο, τὰ ὠθοῦσε νὰ σπουδάσουν. Πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ ἔγιναν ἐπιστήμονες, κληρικοί, πολιτικοί, καθηγητὲς πανεπιστημίων, χωρὶς ποτὲ νὰ λησμονήσουν τὴ φροντίδα καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ γέροντα. Ἡ ἀναπηρία του δὲν στάθηκε ἱκανὴ νὰ τὸν ἐμποδίσει νὰ προσφέρει ὅσα τὸ ὀργανωμένο ἐλληνικὸ κράτος δὲν ἦταν –καὶ ἀκόμα δὲν εἶναι– ἱκανὸ νὰ προσφέρει.

«Γινόταν θυσία. Δὲν μᾶς χάλασε ποτὲ τὸ κατήρι. Ἔγινε καὶ ζηπιάνος γιὰ ἐμᾶς. Γιὰ ἐκεῖνον δὲν κράτησε ποτὲ τίποτα!»

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ γνώριζε τὸν γέροντα ἀπὸ κοντά, ὁ κ. Γιώργος Ἀγγελιδάκης, ἔγραψε σὲ ἓνα ἄρθρο του γιὰ τὸν π. Μελέτιο: «Ἀπὸ μικρὸ παιδί κοντά του, αὐτὸ ποὺ ἔμαθα ἦταν πὼς **ἡ ἀπόλυτὴ ἐλευθερία εἶναι ἡ ἀγάπη**: αὐτὴ ποὺ σὲ φέρνει κοντὰ στὸν Θεό, αὐτὴ ποὺ σοῦ ἀπαλύνει τὸν πόνο, αὐτὴ ποὺ “πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει” καὶ “οὐδέποτε ἐκπίπτει”».

Καὶ συνεχίζει: «Κατάφερε τὸ ἀκατόρθωτο. Ἀνάστησε χιλιάδες ὀρφανὰ παιδιά καὶ στήριξε ἄλλες τόσες οἰκογένειες μόνο μὲ ἀγάπην, χωρὶς νὰ κρατᾷ λογαριασμό. Χαιρόταν μὲ τὶς ἐπιτυχίες τῶν παιδιῶν του καὶ καμάρωνε γιὰ τὰ ἐπιτεύγματά τους, ὅπως κάθε πατέρας. Γιὰ τὰ χιλιάδες “εὐχαριστῶ” καὶ τοὺς ἐπαίνους παρέπεμπε πάντα σέ... Ἄλλον. “Ἐγὼ δὲν ἔκανα τίποτα. Αὐτὰ εἶναι τοῦ Θεοῦ”».

Δὲν δίστασε νὰ γίνῃ ζηπιάνος γιὰ τὴν πολυπληθεῖ οἰκογένειά του καὶ μοίρασε τὰ πάντα μὲ δικαιοσύνη καὶ ἀγάπην. «Γι’ αὐτόν δὲν κρατοῦσε τίποτα. Δὲν κράτησε ποτὲ κάτι. Ἀπόρησα ἓνα ἀπόγευμα ποὺ τὸν εἶδα χωρὶς παπούτσια. Τὰ εἶχε χαρίσει κι αὐτά» ἀναφέρει ὁ κ. Ἀγγελιδάκης καὶ προσθέτει: «Ἄρεσαν πολὺ σὲ κάποιον ποὺ μὲ ἐπισκέφτηκε», μοῦ εἶπε. Δεκάδες σχολειάροι μὲ τὶς βαριὲς σάκες τους συνωστίζονταν καθημερινὰ στὸ μικρὸ δωμάτιό του στὸ

ἐκκλησιαστικὸ οἰκοτροφεῖο «Ὅσιος Θεοφάνης», στὸν περίβολο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου, γιὰ νὰ τοῦ φιλήσουν τὸ χέρι καὶ νὰ πάρουν μιὰ καραμέλα ἢ μιὰ εἰκονίτσα».

Ὁ κ. Ἀγγελιδάκης θυμᾶται μὲ συγκίνηση τὴ θυσιαστικὴ ἀγάπη καὶ τὴ στοργή, μὲ τὴν ὁποία τὸν περιέβαλε ὡς παιδί ὁ γέροντας Μελέτιος: «Δὲν μοῦ χάλασε ποτὲ κανένα χατίρι, ὅπως, ἄλλωστε, κάνουν ὅλοι οἱ πατεράδες στὰ παιδιά τους! Φρόντισε νὰ φορέσω τὰ καλύτερα παπούτσια στὴν παρέλαση, μὲ ἔντυσε, μὲ τάισε, μὲ συμβούλεψε, μὲ καθοδήγησε, μὲ μάλωσε. Μιὰ φορά, τὸν πίεσα νὰ γράψει σ' ἓνα κομμάτι χαρτί τὸ ὄνομά του. Εἶχε πάει ὡς τὴν Ε' δημοτικοῦ καὶ δὲν ἦταν σίγουρος τι θὰ ἔβλεπα στὸ χαρτί. Γελοῦσε καὶ μὲ μιὰ μικρὴ δυσκολία τὸ ἔγραψε καί, μάλιστα, μὲ καλλιγραφικὰ γράμματα».

Η ΚΗΔΕΙΑ

Στὴν κηδεία του συγκεντρώθηκαν πολλὰ ἀπὸ τὰ παιδιά, ποὺ κάποτε εἶχε φροντίσει καὶ μὲ πρόσωπα σκυθρωπὰ μὰ καὶ μὲ σκέψη γεμάτη εὐγνωμοσύνη συνόδευσαν τὸν πνευματικὸ πατέρα τους. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι βίωσαν τότε γιὰ δεύτερη φορά τὴν ὀρφάνια μετὰ τὴν κοίμησή του, καθὼς ἡ πρώτη φορά ποὺ δοκίμασαν τὸ πικρὸ αὐτὸ συναίσθημα ἦταν μέσα στὰ σκοτεινὰ χρόνια τοῦ πολέμου καὶ τῆς Κατοχῆς.

«ΜΑΣ ΕΣΩΣΕ»

Ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ πνευματικὰ παιδιά του ποὺ βρέθηκαν γιὰ χρόνια δίπλα στὸν π. Μελέτιο, ὁ π. Ἀβραὰμ Τουμπίδης, μίλησε συγκινημένος γιὰ τὸν πατέρα τόσων ὀρφανῶν ποὺ γλίτωσαν ἀπὸ τὸν θάνατο καὶ τὴ βία τοῦ πολέμου χάρη στὴν ἀγάπη καὶ τὴν πίστη του. «Ὁ Θεὸς σώζει καὶ προστατεύει τὰ ὀρφανὰ» εἶναι ἡ ἐπικεφαλίδα ὅλων τῶν ἐπιστολῶν καὶ ἐπίσημων ἐγγράφων σου. Ἐκεῖνα τὰ πέτρινα χρόνια τῆς Κατοχῆς ἐσὺ μάζεψες κοντά σου ὀρφανὰ παιδιά, τὰ προστάτευες καὶ τὰ ἔσωσες ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὸν θάνατο.

Ὁρφανοτρόφος ἔγινες ἐσύ, ὁ τυφλὸς κατὰ σάρκα καὶ φωτοδότης στὸ πνεῦμα. Μήπως ξεχνᾷ κάποιο ἀπὸ τὰ παιδιά σου τίς τόσες ταλαιπωρίες σου; Γυρνοῦσες ἀπὸ χωρὶς σὲ χωρὶς καὶ ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι, ὁδοιπόρος μέσα στὸ λιοπύρι τὸ καλοκαίρι καὶ μέσα στὶς βροχὲς τὸ φθινόπωρο, γιὰ νὰ μᾶς φέρεις ψωμὶ κυρίως καὶ ἄλλα ἀγαθὰ, γιὰ νὰ ζήσουμε. Ἔτσι μᾶς μεγάλωσες, ἔτσι

σπουδάσανε πολλοί, ἐνῶ ἄλλοι ἔγιναν τίμιοι ἐπαγγελματίες. Αὐτὰ τὰ δύσκολα χρόνια ἔκανες ἐσύ, τυφλὸς ὄντας, τόσο μεγάλο ἔργο, πὺ ἀλλοι βλέποντες καὶ μὲ ἐξουσία δὲν ἔκαναν. Τὸυναντίον, σὰς ταλαιπωροῦσαν συχνὰ καὶ ἔφευγες ἀπὸ πόλη σὲ πόλη, ἔχοντας ὑπὸ τὴν σκέπην σου καὶ τὴν ἀγκαλιά σου ἐμᾶς» τονίζει.

ΣΥΓΧΩΡΗΣΕ ΚΙ ΑΥΤΟΝ ΠΟΥ ΤΟΝ ΕΒΛΑΨΕ!

Ὁ κ. Ἀγγελιδάκης συνεχίζει: «Δὲν ξέρω πόση δύναμη χρειάζεται ἓνας ἄνθρωπος, ὥστε νὰ συγκωρήσει κάποιον πὺ τὸν ἔβλαψε ἀνεπανόρθωτα.

Αὐτὴ τὴ δύναμη ὅμως τὴν εἶχε ὁ πατὴρ Μελέτιος. Πήγαινα στὸ γυμνάσιο, ὅταν μιὰ μέρα μοῦ ἔδωσε νὰ τοῦ διαβάσω ἓνα γράμμα ἀπὸ τὴν Αὐστραλία. Ἦταν τοῦ συνομηλίκου του, ὁ ὁποῖος, παίζοντας, τὸν τύφλωσε κατὰ λάθος μὲ μιὰ βελόνα πὺ ἀρμάθιαζαν καπνὰ, στὰ τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ '20.

Μιὰ ἐπιστολὴ βαθιᾶς συγγνώμης γιὰ τὴν ἀνήκεστο βλάβη πὺ τοῦ εἶχε προκαλέσει. Τοῦ ἀπάντησε μὲ μιὰ ἐπιστολὴ ἀπέραντης εὐγνωμοσύνης.

Μοῦ ὑπαγόρευε καὶ ἔγραφε. Τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὸ μεγαλύτερο καλὸ πὺ τοῦ εἶχε κάνει, ἀφοῦ μὲ τὴν τυφλότητα εἶδε τὸ Ἀνέσπερο Φῶς! Πραγματικά “Μέγας ὁ Θεὸς καὶ μεγάλη ἡ ἰσχὺς Αὐτοῦ καὶ τῆς συνέσεως Αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς”, ὅπως ἐπαναλάμβανε συνεχῶς!

Ὁ πατὴρ Μελέτιος ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς».

Τόσα χρόνια μέσα στην Ἐκκλησία καὶ ὅμως ζοῦμε ἀντίχριστα...

Ναί, γιὰ σένα μιλῶ, γιὰ μένα μιλῶ, πού δὲν σηκώνω μύγα στὸ σπαθί μου, πού δὲν δέχομαι οὔτε τὴν παραμικρὴ παρατήρηση, πού δὲν ἀνέχομαι κανέναν νὰ μοῦ μιλήσει στὸν “ἐνικό”, πού ὀργίζομαι μὲ κάθε ἕναν πού τολμᾷ νὰ μὲ προσπεράσει στὸ ἀντίδωρο, πού ἀντιπαθῶ ὅλους ἐκείνους πού ἴσως ἔχουν μιὰ πιὸ βαθιὰ σχέση μὲ τὸν ἱερέα τῆς ἐνορίας μου ἢ γνωρίζουν πιὸ πολλοὺς γέροντες καὶ ἀρχιερεῖς ἀπὸ ἐμένα.

Τόσα χρόνια μέσα στὴν Ἐκκλησία κι ὅμως παραμένουμε σὲ μιὰ εὐσέβεια, πού ἀπὸ τὴν μία μᾶς ὠθεῖ νὰ ζυμώνουμε ἄρτους γιὰ τὴν προσκομιδὴ κι ἀπὸ τὴν ἄλλη νὰ ὑπερασπιζόμαστε μὲ φανατισμὸ τὸ αὐτοεῖδωλό μας.

Μιὰ κυρία τὶς προάλλες δέχτηκε μιὰ παρατήρηση ἀπὸ ἕναν ἐπίτροπο μιᾶς ἐνορίας. Μιὰ κυρία πού κάνει δωρεές σὲ ναοὺς, πού γνωρίζει καὶ τὴν γνωρίζουν πολλοὶ πατέρες, ἀκόμα καὶ ἀρχιερεῖς. Μιὰ κυρία πού κάθε ἐβδομάδα φέρνει ἄρτους, πού ἔχει πνευματικὸ πατέρα, πού κυκλοφορεῖ πάντα ντυμένη εὐπρεπῶς, πού ἀκούει μόνον τὸν ραδιοφωνικὸ σταθμὸ τῆς μητροπόλεως, πού συμμετέχει πολλὲς φορὲς σὲ ἐκδρομὲς τῆς μητροπόλεως.

Μιὰ κυρία πού θὰ αὐτοχαρακτηριζόταν “ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ἄνθρωπος τῆς Ἐκκλησίας”.

Αὐτὴ λοιπὸν ἡ εὐσεβὴς κυρία, τῆς μακριᾶς φούστας, τῶν προσκυνηματικῶν ἐκδρομῶν, τῶν ζυμωτῶν ἄρτων, τῶν ἐκκλησιαστικῶν γνωριμιῶν, ὅχι μόνον δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξει μιὰ παρατήρηση, ἀλλὰ σήκωσε πόλεμο κατὰ τοῦ ἐπιτρόπου πού τὴν ἔκανε παρατήρηση. Κλάφτηκε στὸν πνευματικὸ της, παραπονέθηκε στὸν προϊστάμενο τῆς ἐνορίας, εἶπε λόγια γιὰ τὸν ἐπίτροπο σὲ ἄλλες κυρίες. Ἔχουνε περάσει τρεῖς τέσσερις ἡμέρες κι ὅμως ἀκόμα μὲ αὐτὸ ἀσχολεῖται. Τὸ μόνον πού τὴν νοιάζει, εἶναι, νὰ τιμωρηθεῖ ὁ “ἀγενής” ἐπίτροπος, νὰ ἀποκατασταθεῖ τὸ ὄνομά της, ἡ ὑπόληψή της, ἡ ἀξιοπρέπειά της. Τὸ μόνον πού τὴν νοιάζει εἶναι νὰ προσκυνήσουν ὅλοι (ἐπίτροπος, προϊστάμενος, πνευματικὸς, ἀρχιερέας) τὸ αὐτοεῖδωλό της· διότι τὸ ἀξίζει (αὐτὸ νομίζει). Ζητᾷ ὑπεράσπιση τοῦ ἐγὼ της. Ζητᾷ ἀμνήστειση τῶν ἰδιοτροπιῶν της.

Τόσα χρόνια μέσα στην Ἐκκλησία καὶ ὅμως ζεῖ ἀντίχριστα.

Δὲν θέλει νὰ ταπεινωθεῖ, δὲν θέλει νὰ συγχωρέσει, δὲν θέλει νὰ ὑπομείνει, δὲν θέλει νὰ ἀγαπήσει, δὲν θέλει νὰ μετανοήσῃ.

Θέλει δικαίωση, θέλει ἐκδίκηση, θέλει ἐπαίνους, θέλει νὰ σταυρώσῃ κι ὄχι νὰ σταυρωθεῖ, θέλει κατανόηση, ἀλλὰ ἡ ἴδια δὲν κατανοεῖ, ψάχνει συμπόνοια (μὲ τὰ ψευτοκλάματα), μὰ ἡ ἴδια παραμένει σκληρόκαρδη, νιώθει ἀδικημένη κι ὅμως αὐτὴ εἶναι ποὺ ἀδικεῖ καὶ καταδυναστεύει.

Τέτοιοι ἄνθρωποι, δυστυχῶς, ὑπάρχουν ἀρκετοὶ μέσα στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἄνθρωποι εὐσεβοφανεῖς, ποὺ τὸ μόνο ποὺ τοὺς νοιάζει, εἶναι, νὰ ἐπιβληθοῦν στοὺς ἄλλους, νὰ ἐξουσιάζουν τοὺς ἄλλους. Δὲν διστάζουν νὰ συκοφαντήσουν, νὰ σπεύρουν διχόνοια.

Κατακρίνουν μέρα νύχτα τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ κάνουν καὶ τὸ ἀπόδειπνο. Νηστεύουν Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ, μὰ συγχρόνως μὲ λύσσα ζητοῦν “ἐπὶ πίνακι” τὸ κεφάλι τοῦ συνανθρώπου τους, ποὺ ἴσως ἔσφαλε ἐναντίον τους. Μὲ τὸ ἓνα χέρι κρατοῦν κομποσκοίνι καὶ μὲ τὸ ἄλλο κρατοῦν σφικτὰ τὰ χρήματά τους, μὴ τυχὸν κάνουνε ἐλεημοσύνη σὲ κάποιον φτωχό.

Σὰν τὴν κυρία αὐτὴ ὑπάρχουν πολλὲς καὶ πολλοὶ ποὺ μὲ τὴν συμπεριφορὰ τους γίνονται ἡ μεγαλύτερη δυσφήμιση τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του. Αὐτοὶ εἶναι οἱ μεγαλύτεροι διώκτες τοῦ Χριστοῦ. “Ὅλοι αὐτοὶ ποὺ ζοῦνε θρησκευόμενοι ἀλλὰ ὄχι Ἐκκλησιαστικά, ποὺ ζοῦνε ἠθικιστικά, ἀλλὰ ὄχι ἀγαπητικά, ποὺ νομίζουν ὅτι ζοῦνε χριστιανικά κι ὅμως ζοῦνε ἀντίχριστα.

Ὑποκριτές, ποὺ τὸ μόνο ποὺ κάνουνε μιὰ ὀλάκερη ζωή, εἶναι νὰ χρησιμοποιοῦν τὴν Ἐκκλησία γιὰ νὰ καταξιωθοῦν κοινωνικά, πολιτικά, οἰκονομικά.

Δυστυχῶς, δὲν ὑπάρχει ἵκνος αὐτογνωσίας, αὐτομεμφίας, μετάνοιας, ταπείνωσης καὶ ἀγάπης.

Νὰ μὲ συγχωρεῖτε ἀδελφοί μου, ἀλλὰ μερικὲς φορὲς μὲ πιάνει θυμὸς μὲ ὅλες αὐτὲς τὶς καταστάσεις, ὅπου ἄνθρωποι ποὺ αὐτοπαρουσιάζονται ὡς πνευματικοί, συμπεριφέρονται χειρότερα ἀπὸ κοσμικοὺς ἀνθρώπους.

Τὶ νὰ τὴν κάνουμε ἀδελφοί μου τὴν ἠθικὴ χωρὶς ἀγάπη;

Τὶ νὰ τὸν κάνουμε τὸν Ἐκκλησιασμό, ποὺ γίνεται μόνο καὶ μόνο ἀπὸ συνήθεια χωρὶς προσευχὴ καὶ πόθο γιὰ κοινωνία μὲ τοὺς ἄλλους;

Τι νὰ τὴν κάνουμε τὴν εὐσεβοφάνεια χωρὶς Χριστό;

Ἐπιτέλους, ἄς πάψουμε νὰ ζοῦμε μὲ ἐγωισμό.

Ἐπιτέλους, ἄς πάψουμε νὰ ζοῦμε ὡς δαίμονες, πού κατὰ τ' ἄλλα κοινωνοῦμε κάθε Κυριακή.

Ἐπιτέλους, ἄς πάψουμε νὰ ζοῦμε ἀγωνιζόμενοι ὄχι γιὰ νὰ σωθοῦμε, ἀλλὰ γιὰ νὰ κολαστοῦμε. Διότι ὁ ἄνθρωπος πού μὲ ἐμμονὴ ψάχνει συνεχῶς τὴν δικαίωση, τὴν ἐκδίκηση, πού ζεῖ μὲ κακία καὶ κατάκριση, μὲ σκληρότητα καὶ ἔπαρση, καμία νηστεία δὲν θὰ τὸν σώσει, καμία “ἐκκλησιαστική” γνωριμία του δὲν θὰ τὸν βοηθήσει στὴν Κρίση, καμία δωρεὰ σὲ ἱεροὺς ναοὺς δὲν θὰ ἀμνηστεύσει τὴν ὑπερηφάνεια του.

Μακάρι ἀδελφοί μου, ὅλοι μας μὲ πρῶτο ἐμένα, ζώντας μέσα στὴν Ἐκκλησία νὰ ἀνοίξουμε τὴν καρδιά μας στὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ φωτιστοῦμε καὶ πλέον νὰ ζοῦμε Χριστομίμητα καὶ ὄχι ἀντίχριστα. Μὰ αὐτὸ χρειάζεται πρῶτα νὰ βάλουμε στὴ ζωὴ μας μετάνοια καὶ ταπείνωση. Χρειάζεται νὰ πάψουμε νὰ βλέπουμε τοὺς ἄλλους ὡς ἐχθροὺς, νὰ πάψουμε νὰ δικαιολογοῦμε τὸν ἑαυτοῦλη μας.

Ἡ κόλαση θὰ εἶναι γεμάτοι ἀνθρώπους “τακτοποιημένους-καθαροὺς” πού δὲν εἶχανε ταπείνωση καὶ μετάνοια.

Ὁ παράδεισος θὰ εἶναι γεμάτος μὲ ἀνθρώπους ἁμαρτωλοὺς, πού ὅμως μετανόησαν καὶ ταπεινώθηκαν.

Γιὰ νὰ σωθοῦμε λοιπόν, ἄς δοῦμε τὸν Σταυρὸ τοῦ Κυρίου κι ἄς πάψουμε νὰ ζητοῦμε δικαίωση καὶ ἀξιοπρέπεια. Ἄς δοῦμε τὸν Κύριο σιωπῶντα, τεταπεινωμένο καὶ συγχωροῦντα κι ἄς πάψουμε νὰ ζητοῦμε ἐκδίκηση θέλοντας νὰ ἱκανοποιήσουμε τὸν θιγμένο ἐγωισμό μας.

Ἄς δοῦμε τὰ χάλια μας καὶ ἄς πάψουμε νὰ ἀσχολοῦμαστε μὲ τοὺς ἄλλους. Κι ἂν οἱ ἄλλοι μᾶς κάνουν μία παρατήρηση ἢ ποῦνε κάτι γιὰ ἐμᾶς, ἄς τὸ δοῦμε ὡς εὐκαιρία νὰ προαχθοῦμε πνευματικά καὶ ὄχι νὰ δικαιωθοῦμε κοσμικά.

Εἶναι κρίμα γιὰ ἓναν θιγμένο ἐγωισμό, νὰ χάσουμε τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι κρίμα γιὰ ἓνα γινάτι, νὰ κολαστοῦμε.

πατὴρ Π. Π.

Ἡ χρήση τοῦ Ψαλτηρίου στὴν ζωὴ τοῦ ἀγωνιζομένου Χριστιανοῦ

Ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τὴν ἵδρυσή της χρησιμοποιοεῖ πλουσιότατα τοὺς Ψαλμούς.

Τοὺς ἐντάσσει στὴ Θεία Λειτουργία, στὸν ὄρθρο, σὲ ὅλα τὰ μυστήρια, σὲ ὅλες τὶς ἱερὲς τελετὲς καὶ σὲ ὅλες τὶς εὐχὲς Της.

Ἀλλὰ καὶ οἱ πιστοὶ ὡς ἄτομα χρησιμοποιοῦν τοὺς Ψαλμούς, εἴτε ὡς προσευχή, εἴτε ὡς μελέτη.

Ἐπίσης, καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος χρησιμοποιοῦσε τοὺς Ψαλμούς γιὰ διδασκαλία καί ποτε παρέλαβαν καὶ οἱ Ἀπόστολοι, ἀλλὰ καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας στὰ συγγράμματά τους.

Ὁ Μέγας Ἀντώνιος, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ βιογράφος του, Ἅγιος Ἀθανάσιος, χρησιμοποιοεῖ πολλὰ φορὲς τὸ Ψαλτήρι, κυρίως ὅταν ἀντιμετωπίζει τὶς δαιμονικὲς προκλήσεις, καθὼς οἱ ψαλμοὶ εἶναι “δαιμόνων φυγαδευτήριον”, ὅπως ἀναφέρει χαρακτηριστικὰ ὁ Μ. Βασίλειος.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν δαιμονικῶν ἐπιθέσεων καὶ προκλήσεων ὁ Μέγας Ἀντώνιος ἀναφέρει ὁκτὼ φορὲς αὐτοῦσιους στίχους ἀπὸ τοὺς Ψαλμούς.

Ἀρχικά, ὅταν ὁ Μ. Ἀντώνιος ἔρχεται ἐνώπιον τοῦ πνεύματος τῆς πορνείας, τὸ ὁποῖο ἔχει τὴ μορφή μαύρου παιδιοῦ, τὸ περιφρονεῖ καὶ τοῦ λέει πὼς εἶναι μαῦρος ὅχι μόνο στὴ μορφὴ, ἀλλὰ καὶ στὸ μυαλό.

Ἐπειτα χρησιμοποιοεῖ τὴ ψαλμικὴ ρήση «Κύριος ἐμοὶ βοηθὸς κἀγὼ ἐπόψομαι τοὺς ἐχθρούς μου» (Ψαλ. 117,7), δηλαδή «ὁ Κύριος εἶναι ἡ βοήθειά μου καὶ δίχως φόβο θὰ κοιτῶ ὅσους με ἐχθρεύονται».

Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια ὁ μαῦρος δαίμονας τρόμαξε, ἔφυγε ἀμέσως καὶ δὲν τόλμησε νὰ ξαναπλησιάσει τὸν Ἅγιο.

Ὅταν ἀσκήτεψε μέσα στὸ μνημα, δέχτηκε καὶ πάλι ἐπίθεση δαιμόνων, οἱ ὁποῖοι τὸν χτυποῦσαν, ἀλλὰ αὐτὸς προσευχόταν.

Στὴ συνέχεια ἀναφώνησε, πὼς ὅσα χτυπήματα καὶ ἂν δεχτεῖ, δὲν πρόκειται νὰ φύγει ἀπὸ τὸν Χριστὸ καὶ ἔψαλλε: « Ἐὰν παρατάξῃται ἐπ’ ἐμέ παρεμβολὴν οὐ φοβηθήσεται ἡ καρδιά μου» (Ψαλ. 26,3), δηλαδή «κι ἂν συναχτεῖ στράτευμα νὰ με πολεμήσει, ἡ καρδιά μου δὲν δειλιάζει», δείχνοντας μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο τὴν ψυχικὴ του δύναμη καὶ τὴν πλήρη ἀφοσίωσή του στὸ Χριστό.

Πολλές φορές οί γνώριμοί του πήγαιναν νά τόν ἐπισκεφτοῦν καί φοβόντουσαν μήπως καί τόν βροῦν νεκρό, λόγω τῶν δαιμονικῶν ἐπιθέσεων.

Ἀντίθετα, ὅταν ἔφταναν κοντά στοῦ μέρους ὅπου ἦταν κλεισμένος τόν ἄκουγαν νά ψέλνει «Ἀναστήτω ὁ Θεός καί διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροί αὐτοῦ καί φυγέτωσαν ἀπό προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες Αὐτόν» (Ψαλ. 67,2), δηλαδή «ἄς ἐγερθεῖ ὁ Θεός κι ἄς σκορπισθοῦν οἱ ἐχθροί Του καί ἄς φύγουν ἀπό μπρός Του αὐτοὶ ποὺ Τόν μισοῦν» καί ἀκόμη ἔλεγε «Πάντα τὰ ἔθνη ἐκυκλώσαν με καί τῷ ὀνόματι Κυρίου ἡμυνάμην αὐτούς» (Ψαλ. 117,10), δηλαδή «ὅλα τὰ ἔθνη με κατατρόπωσαν», στή προκειμένη περίπτωση οἱ δαίμονες «καί στοῦ ὀνομα τοῦ Κυρίου τοὺς κατατρόπωσα».

Μὲ τὰ παραπάνω λόγια ὁ Ἅγιος πάλευε μὲ τοὺς δαίμονες καί μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο τοὺς νικοῦσε.

Καί γι' αὐτό, ὅταν δίδασκε ὅτι ὁ πιστὸς πρέπει νά ἀγνοεῖ τοὺς δαίμονες, ἀκόμη καί ὅταν αὐτοὶ λένε τὴν ἀλήθεια ἀνέφερε καί πάλι ἓναν Ψαλμὸ: «Τῷ δὲ ἁμαρτωλῷ», εἶπεν ὁ Θεός «Ἵνα τὶ σὺ ἐκδιηγῇ τὰ διαβήματά μου, καί ἀναλαμβάνεις τὴν διαθήκην μου διὰ στόματός σου;» (Ψαλ. 69,16), δηλαδή : «εἶπε ὁ Θεός στοῦ διάβολο, γιατί χρησιμοποιεῖς τὰ παραγγέλματά μου καί τὴ διαθήκην μου μέσα ἀπὸ τὸ στόμα σου», θέλοντας ἔτσι νά δείξει ὅτι οἱ δαίμονες μποροῦν εὐκολά νά πλανέψουν τοὺς πιστοὺς μὲ τάχα ἀγαθὰ λόγια.

Μιλώντας γιὰ τὴ μίμνηση τῶν ἁγίων καί πῶς ἀντιμετώπιζαν τοὺς δαίμονες ἀναφέρει πῶς οἱ ἴδιοι οἱ Ἅγιοι χρησιμοποιοῦσαν τοὺς Ψαλμοὺς καί ἔλεγαν «Ἐν τῷ συστήναι τὸν ἁμαρτωλὸν ἐναντίον μου ἐκωφώθην καί ἐταπεινώθην καί ἐξ ἀγαθῶν ἐσίγησα» (Ψαλ. 38,2-3), δηλαδή «ἀκόμη καί ἂν σταθεῖ ὁ διάβολος μπροστά μου, δὲ θὰ ἀκούω, θὰ ταπεινωθῶ καί θὰ βάλω φῆμιτρο στοῦ στόμα μου, ἀκόμη καί ἂν λέει καλὰ λόγια» καί πάλι «Ἐγὼ δὲ ὡσεὶ κωφὸς οὐκ ἤκουον, καί ὡσεὶ ἄλαλος οὐκ ἀνοίγων τὸ στόμα αὐτοῦ, καί ἐγενόμην ὡσεὶ ἄνθρωπος οὐκ ἀκούων» (Ψαλ. 37,14-15), δηλαδή, «κάνω τὸν κουφό, πῶς δὲν ἀκούω καί τὸν μουγγό, ποὺ δὲ μπορεῖ νά μιλήσει, ἔγινα σὰν ἓνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἀκούει».

Αὐτά, λοιπόν, σύμφωνα μὲ τὸν Ἅγιο Ἀντώνιο πρέπει νά τὰ μιμούμαστε, νά ἀσκούμαστε καί νά μὴ παραπλανόμαστε ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ κάνουν πράξεις μὲ δόλο.

Δὲν πρέπει νά τοὺς φοβόμαστε, γιατί εἶναι ἀδύνατοι.

Ἄλλη φορά, καθὼς ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος ἀφηγοῦνταν ἐμπειρίες του ἀπὸ τὴν πάλη μὲ τοὺς δαίμονες, ἀνέφερε πὼς ὅταν ἦρθαν νὰ τὸν πειράξουν καὶ νὰ τὸν φοβερίσουν μὲ τὴ μορφή ἀρματωμένων στρατιωτῶν καὶ ἄγριων θηρίων ἔλεγε τὸ Ψαλμὸ «Οὗτοι ἐν ἄρμασι καὶ οὗτοι ἐν ἵπποις, ἡμεῖς δὲ ἐν ὀνόματι Θεοῦ ἡμῶν» (Ψαλ. 19,8), δηλαδή «ἄλλοι ἐλπίζουν στὰ ἄρματα κι ἄλλοι στὸ ἵππικό τους, μὰ ἐμεῖς ἐμπιστευόμαστε τὸν Κύριο τὸ Θεό μας» καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο οἱ δαίμονες χάνονταν.

Συνοψίζοντας, ὁ Μέγας Ἀντώνιος, κάθε φορά πού βρισκόταν σὲ δύσκολη θέση, στὴ περίπτωσή μας κάθε φορά πού πειραζόταν ἀπὸ τοὺς δαίμονες χρησιμοποιοῦσε στίχους ἀπὸ τὸ Ψαλτήρι καὶ μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο ἔβγαине νικητής.

Τόσο ὁ Ἅγιος Μέγας Ἀντώνιος, ὅσο καὶ ὁ Ἅγιος Μέγας Ἀθανάσιος θέλουν νὰ μᾶς παραδειγματίσουν, ἀλλὰ καὶ νὰ μᾶς ἐμπνεύσουν στοὺς πειρασμούς, ἀλλὰ καὶ στὶς δυσκολίες νὰ χρησιμοποιοῦμε τοὺς Ψαλμούς.

Γεώργιος Δαγκλῆς
Φοιτητὴς Θεολογίας Α.Π.Θ.

ΕΚΔΗΜΙΑΙ ΑΔΕΛΦΩΝ

π. ΑΝΤΩΝΙΟΣ μοναχὸς Ἀγιοκυπριανίτης
(† 31/3/2021)

«Μακάριος ἀνὴρ, ὃς οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλῇ
ἀσεβῶν καὶ ἐν ὁδῷ ἁμαρτωλῶν οὐκ ἔστη,
καὶ ἐπὶ καθέδρα λοιμῶν οὐκ ἐκάθισεν».

Μεγάλη ἡ θλίψις ὅλων μας, ὅταν χάνουμε ἀγαπητὰ μας πρόσωπα καὶ μάλιστα, ὅταν τὰ πρόσωπα αὐτὰ συνδέονταν μαζί μας μὲ πολλὸ στενοὺς πνευματικοὺς δεσμοὺς καὶ συνέβαλαν καθοριστικὰ στὴν πορεία τῆς κατὰ Θεὸν ζωῆς μας.

Αὐτὸ συνέβη καὶ στὴν περίπτωση τοῦ λίαν ἀγαπητοῦ καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ π. Ἀντωνίου.

Ἦμασταν φίλοι καὶ πνευματικοὶ ἀδελφοὶ στὴν ἰδιαιτέρα μας πατρίδα, τὴν Θεσσαλονίκη καὶ στὴν συνέχεια συμμονασταὶ ἀπὸ τὸ 1973 στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ

ΙΟΥΣΤΙΝΗΣ, Φυλῆς Ἀπικῆς.

Ἐζησε ταπεινὰ καὶ ἀθόρυβα ὡς ἀπλοῦς Μοναχὸς καὶ ὑπηρέτησε ὑπεύθυνα τὸ διακόνημα τοῦ ἐκκλησιάρχου ἐπὶ 45 συναπτὰ ἔτη. Ἐφρόντιζε μὲ περισσὴ ἐπιμέλεια γιὰ τὴν καθαριότητα καὶ τὴν εὐταξία γενικῶς τόσο τοῦ Κεντρικοῦ (Καθολικό) Ναοῦ ὅσο καὶ ὅλων τῶν παρεκκλησιῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἀριστα ὀργανωτικὸς καὶ ὡς πρῶν ἐργοδηγὸς τορναδόρος ἐπέτυχε τὴν ὀργάνωση καὶ τὴν λειτουργία ἐνὸς ἀπλοῦ μέν, ἀλλὰ ἀπαραιτήτου τυπογραφείου γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Πρῶτος αὐτὸς ἀσχολήθηκε μὲ τὴν ἐκμάθηση καὶ τὴν χρῆση τῶν ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν, ὅταν αὐτοὶ πρωτοεμφανίστηκαν κατὰ τὴν δεκαετία τοῦ '90. Τέλος, ἦταν αὐτὸς ποὺ βοήθησε τὰ μέγιστα ἐπὶ σειρὰ ἐτῶν στὴν σελιδοποίηση τοῦ ἀνὰ χεῖρας περιοδικοῦ.

Εἶχε περάσει πλεόν τὰ 70 ἔτη καὶ ἀντιμετώπιζε διάφορα προβλήματα ὑγείας. Τελευταία εἶχε εἰσαχθεῖ σὲ νοσοκομεῖο καὶ μετὰ ἀπὸ νοσηλεία 40 ἡμερῶν παρέδωσε τὴν εὐλογημένην

ψυχούλα του εἰς χεῖρας τοῦ Ζωοδότου Κυρίου μας, τὸν ὁποῖο ὑπηρέτησε ταπεινῶς καὶ ἀξίως σχεδὸν ἐπὶ μίαν 50ετίαν.

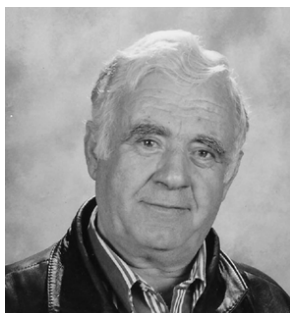
Ἀγαπητέ μου ἐν Χριστῷ ἀδελφὲ π. Ἀντώνιε, φίλε καὶ συμμοναστά μου, αἰωνία σου ἡ μνήμη.

Καλὸν Παράδεισο! καὶ καλὴ ἀντάμωση...

• • •

Ἰωάννης Πλέσσας († 15/5/2021)

«Μακάριοι οἱ ἄμωμοι ἐν ὁδῷ
οἱ πορευόμενοι ἐν νόμῳ Κυρίου»

Εἶναι γεγονός ὅτι γιὰ ὅλους τοὺς ἄνθρώπους ποὺ ἐγεννήθησαν ἐπὶ τῆς γῆς, ὑπάρχει κάποια χρονικὴ στιγμή ποὺ θὰ πρέπει νὰ ἀποδώσουν τὸ κοινὸ χρέος. Εἶναι ἡ στιγμή ποὺ κάθε ἄνθρωπος παραδίδει τὸ «σαρκίον του εἰς γῆν ἐξ' ἧς ἐλήφθη».

Αὐτὸ συνέβη κατὰ τὴν 15ην Μαΐου καὶ μὲ τὸν ἀδελφὸ μας Ἰωάννη, τὸν ἄνθρωπο, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Κύριός μας διὰ τοῦ ἀγίου Κυπριανοῦ, ἔδωσε τὴν ἐντολὴ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἡσυχαστηρίου μας κατὰ τὸ ἔτος 1976.

Εἶχε δεῖ στὸν ὕπνο του ἓναν Γέροντα Ἱερωμένο, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε νὰ κτίσει ἓνα Ἱερὸ Ναό.

Γιὰ μῆνες αὐτὸς ἀγνόησε τὴν ἐντολὴ αὐτὴ καὶ τότε ξαναεἶδε στὸν ὕπνο του τὸν ἴδιο Γέροντα, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν ἔλεγξε γιὰ τὴν ἀδιαφορίαν του. Ἐκεῖνος τότε ἰσχυρίσθηκε ὅτι δὲν εἶχε τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα δὲν εἶχε πολυπιστεύσει ὅτι αὐτὸ ἦταν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Γέροντας τότε τοῦ ἔδειξε στὸν ὕπνο του τὴν Ἐκκλησία, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ κτίσῃ καὶ μάλιστα τοῦ ὑποσχέθηκε, ὅτι ἐκεῖνος θὰ τοῦ εὔρισκε τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα.

Πράγματι, ὁ ἀδελφὸς Ἰωάννης ξεκίνησε τὸ ἔργο μὲ τὰ μοναδικὰ χρήματα ποὺ εἶχε, 34.000 χιλιάδες δραχμὲς καὶ τελικῶς τὸ ἐκκλησιάκι τελείωσε θαυματουργικὰ μὲ οἰκονομικὴ ἐνίσχυση ποὺ

κατὰ διαστήματα τοῦ ἔστελνε ὁ ἅγιος, ὅπως τοῦ εἶχε ὑποσχεθεῖ.

Ὁ ρασοφόρος Γέροντας δὲν ἀνέφερε ποτὲ τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ ὁ ἀδελφὸς Ἰωάννης τὸν ἀναγνώρισε, ὅταν εἶδε τὴν εἰκόνα του σὲ ἓνα Μοναστήρι πού εἶχε βρεθεῖ ὡς προσκυνητής.

Ὅταν σχεδὸν τελείωσε ὁ Ἱερὸς Ναὸς, ἔκανε συμβόλαιο καὶ τὸν παρέδωσε μαζί μὲ τὸν περιβάλλοντα χώρο μερικῶν στρεμμάτων στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἀγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, στὴν Φυλὴ Ἀπικῆς.

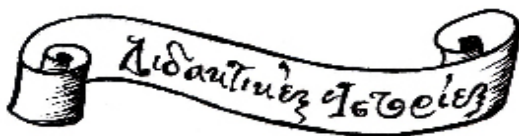
Ἀπὸ τὸ 1985 ἄρχισε νὰ λειτουργεῖται ὁ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ ὁμωνύμου Ἡσυχαστηρίου ἐδῶ στὸν ΠΥΡΓΟ τῆς Ἠλείας, ὅπου καταφεύγουν ἄνθρωποι πονεμένοι ἀπὸ διάφορα μέρη γιὰ νὰ ζητήσουν τὴν βοήθεια καὶ τὴν ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴν Μαγεία καὶ κάθε ἄλλη ἐπήρεια σατανικὴ διὰ τῶν πρεσβειῶν τῶν Ἀγίων προστατῶν μας καὶ ἰδίως τοῦ ἁγίου Κυπριανοῦ, τοῦ πρώην μάγου, στὸν ὁποῖο ἔδωσε ὁ Κύριος τὸ εἰδικὸ χάρισμα τῆς θεραπείας τῶν.

Ἐκτοτε, ὁ ἀγαπητὸς μας ἀδελφὸς καὶ κτήτωρ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἰωάννης δὲν ἔπαυσε νὰ φροντίζει μὲ περισσὴ ἀγάπη γιὰ τὸν ἐξωραϊσμὸ καὶ τὴν ἐνίσχυσι τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ τοῦ Ἡσυχαστηρίου μας, πάντοτε ταπεινὰ καὶ ἀθόρυβα, ἀποφεύγοντας χαρακτηριστικὰ κάθε ἔπαινο καὶ τιμητικὴ διάκρισι.

Εὐχόμεθα ὀλοψύχως, ὁ Κύριος διὰ πρεσβειῶν τῶν Ἀγίων μας, Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, νὰ ἀναπαύσει μετὰ τῶν δικαίων καὶ ἁγίων τὴν ψυχὴν τοῦ ἀγαπητοῦ μας ἀδελφοῦ Ἰωάννου, τοῦ ὁποῖου ἡ ζωὴ καὶ ὁ βίος συνδέθηκε τόσο στενά, καὶ μάλιστα ὅπως εἶδαμε, θαυματουργικά μὲ τὴν ἵδρυση τοῦ Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου μας.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀξιωμακάριστε καὶ ἀγαπητὲ ἐν Χριστῷ ἀδελφε Ἰωάννη.

Ὁ Ἄπειρος Θεός... ἡ Ἄπειρος Ἀγάπη

Ὁ παπα-Γιώργης, ἱερεὺς σὲ κάποιο χωριὸ τῆς πατρίδος μου, ἔλεγε κάποτε, ὅτι τὸν κατέτρωγε ἡ ἀπορία πῶς εἶναι ἄπειρος ὁ Θεὸς καὶ πῶς εἶναι ἄπειρος στὰ ιδιώματά Του, ὅπως: ἄπειρος στὴν σοφία Του, στὴν παντοδυναμία Του, στὴν πανταχοῦ παρουσία Του, στὴν παγγνωσία Του, στὴν ἀγαθότητά Του, στὴν ἀγάπη Του... ἄπειρος!!! ἄπειρος!!! Αὐτὴ ἡ στοχαστικὴ καὶ ἐπίμονη ἀπορία τὸν κατέτρωγε μέρα-νύχτα.

Σὲ μιὰ γιορτὴ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, τὸν κάλεσε ὁ ἱερεὺς τοῦ διπλανοῦ χωριοῦ νὰ συλλειτουργήσῃ μαζί του, γιὰ νὰ λαμπρυνθεῖ “ἐπὶ περισσότερο” τὸ πανηγύρι τοῦ Ναοῦ. Πράγματι πῆγε καὶ προΐστατο τῆς Θείας Λειτουργίας ὡς φιλοξενούμενος, ἀλλὰ καὶ ὡς ἔχων τὰ πρεσβεῖα τῆς χειροτονίας.

Ἄρχισε ἡ Θεία Λειτουργία καὶ ἦλθε ἡ ὥρα τῆς ἁγίας Ἀναφορᾶς μὲ τὶς ἐκφωνήσεις: «Στῶμεν καλῶς...» τοῦ ἱερέως καὶ «Ἐλεον εἰρήνης...» τῶν ἱεροψαλτῶν καὶ ἀκολούθησε ἡ τριαδικὴ ἀναφορά: «Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ...» καὶ ἡ ἀπάντησης τοῦ λαοῦ διὰ τῶν ἱεροψαλτῶν: «καὶ μετὰ τοῦ πνεύματός Σου...» καὶ εὐθὺς ἀμέσως ὑψώνοντας τὰ χέρια του ὁ λειτουργὸς παπα-Γιώργης πρὸς τὸν Παντοκράτορα τοῦ τρούλου τοῦ Ναοῦ ἐκφώνησε τὸ «Ἄνω σκῶμεν τὰς καρδίας...» καὶ τότε, σ’ αὐτὴ τὴν στάσι κοκάλωσε!

Μετὰ τὸ «Ἐχομεν πρὸς τὸν Κύριον ..» καὶ βλέποντας ὁ συλλειτουργὸς του τὴν “μαρμάρωσί” του, κατάλαβε, ὅτι κάτι θὰ τοῦ συνέβη, ὅχι ὅμως κακό. Τὸν ἔπιασε ἀπαλὰ καὶ τὸν ἔβαλε μέσα στὸ Ἅγιο Βῆμα κατεβάζοντας συγχρόνως καὶ τὰ χέρια του κάτω, ἀφήνοντάς τον, ὅπως μέσα του πληροφορήθηκε, στὴν ἔκστασή του καὶ συνέχισε τὴν Θεία Λειτουργία μόνος.

Στὸν Καθαγιασμὸ τῶν Τιμίων Δώρων συνῆλθε ὁ παπα-Γιώργης, ἐπανῆλθε στὴ θέση του καὶ συνέχισε κανονικὰ μέχρι τὸ τέλος τὴν Θεία Λειτουργία.

Στις ἐπίμονες ἐρωτήσεις τοῦ συλλειτουργοῦ τοῦ πατρὸς Ἰωάννη, ἀπαντοῦσε ὅτι “δὲν θυμᾶται τίποτα”.

Μὲ ἀφορμὴ τὸ βιβλίον «Ἐμπειρίες κατὰ τὴν Θεία Λειτουργία», μοῦ ἐξομολογήθηκε ὁ παπα-Γιώργης τὴν δική του ἐμπειρία γιὰ πρώτη φορά, μὲ τὴν παράκληση νὰ σεβασθῶ τὴν ἀνωνυμία του.

«Μὲ τό “ Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας...” ἔνοιωσα καὶ εἶδα μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου νὰ ἀρπάζονται ὅλες οἱ καρδιὲς τῶν ἐκκλησιαζομένων Χριστιανῶν μαζί μὲ τὴν δική μου καὶ ὡς ἀστραπὴ νὰ εἰσέρχονται σὲ μία ἀπέραντη ἀνοιχτὴ οὐράνια ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ.

Μὰ ἦταν τόσο ἀνοιχτὴ αὐτὴ ἡ ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ Πατρός, ὅσο ὅλοι οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν μαζί καὶ πιὸ πλατεία...καὶ ὅσο ἀνήρχοντο κατὰ ἑκατομμύρια οἱ καρδιὲς τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, τόσο καὶ πιὸ πολὺ πλάταινε καὶ ἄνοιγε αὐτὴ ἡ ἄπειρη σὲ ἄνοιγμα ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ...καὶ τότε... ἔνοιωσα; βίωσα; κατάλαβα; Δὲν ξέρω.

Ἦρθε ὁμῶς στὴ ψυχὴ μου κάτι, ποὺ εἶχα ξεχάσει “καὶ τοῦτο μόνον καταληπτὸν ἢ ἀκαταληψία αὐτοῦ...” καὶ δὲν χόρταινα νὰ τὸ ἀπολαμβάνω μέχρις ὅτου συνῆλθα στὸν Καθαγιασμὸ τῶν Τιμίων Δώρων.

Ἀλήθεια! Ποιὸς ἤμουν ἐγὼ ὁ χωριάτης παπάς, ποὺ ὁ Θεὸς καταδέχτηκε νὰ μοῦ λύσῃ τὴν ἀπορία τῆς ψυχῆς μου;

Ἀπὸ τότε φροντίζω, ὅσο μπορῶ, γιὰ εἶμαι ἁμαρτωλός, νὰ μὴ βγῶ ἀπ’ αὐτὴ τὴν ἀσύννορη ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ Πατρὸς καὶ νὰ πεθάνω μέσα σὲ αὐτὴν!!!! Ὁ Θεός ἃς μὲ συγχωρήσῃ!!!

Γιὰ τὸ ἄπειρο καὶ φοβερὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων μᾶς λέγει:

‘Ο Θεός εἶναι τέλειος ἐν τῷ βλέπειν.

Τέλειος ἐν τῷ δύνασθαι.

Τέλειος ἐν μεγέθει.

Τέλειος ἐν προγνώσει.

Τέλειος ἐν ἀγαθωσύνῃ.

Τέλειος ἐν δικαιοσύνῃ.

Τέλειος ἐν φιλανθρωπία.

Μιά αληθινή συγκλονιστική ιστορία

Μια μέρα, ένα πολύ φτωχό αγόρι που πουλούσε μικροπράγματα από πόρτα σε πόρτα, για να πληρώνει τα εισιτήριά του για το σχολείο, ένοιωσε πολύ πεινασμένο και σπην τσέπη του δεν είχε παρά μόνο μερικές δεκάρες.

Έτσι, αποφάσισε ότι στο επόμενο σπίτι, θα ζητούσε λίγο φαγητό. Όσοσο, έχασε το θάρρος του, όταν μια όμορφη νεαρή γυναίκα άνοιξε την πόρτα. Αντί για φαγητό, ζήτησε ένα ποτήρι νερό.

Η γυναίκα κοίταξε το αγόρι, κατάλαβε ότι ήταν ταλαιπωρημένο και πεινασμένο και αντί για νερό του έδωσε ένα ποτήρι γάλα. Το ήπιε μονορούφι και στη συνέχεια ρώτησε τη γυναίκα: «Πόσα σās χρωστάω;» «Δεν μου χρωστάς τίποτα» απάντησε εκείνη. «Η μητέρα μου με έχει διδάξει, να μην αποδεχόμαστε ποτέ χρήματα για την καλосύνη που προσφέρουμε».

Το αγόρι ευχαρίστησε θερμά τη γυναίκα και συνέχισε την πορεία του. Ένοιωσε δυνατότερος, όχι μόνο σωματικά αλλά και ψυχικά, αφού η πίστη του στους ανθρώπους και στο Θεό, είχε γίνει ισχυρότερη με το περιστατικό αυτό.

Χρόνια αργότερα, η υγεία της γυναίκας κλονίστηκε και η ζωή της έφθασε σε κρίσιμη κατάσταση. Οί γιατροί του τοπικού ιατρείου, σήκωσαν τα χέρια ψηλά. Δεν μπορούσαν να αντιμετωπίσουν εκεί την ασθένειά της. Την παρέπεμψαν σε ιατρικό κέντρο μεγαλύτερης πόλης, όπου την εξέτασαν οί γιατροί και της έγιναν οί απαραίτητες εξετάσεις. Ο καθηγητής ιατρός, κλήθηκε να κάνει τη διάγνωση.

Όταν άκουσε το όνομα της πόλης απ' όπου ήρθε η ασθενής, ένα περίεργο συναίσθημα τον έλυνε. Άμέσως σηκώθηκε και πήγε κάτω από την αίθουσα του νοσοκομείου στο δωμάτιό της, ντυμένος με τη στολή του γιατρού.

Την άναγνώρισε άμέσως. Πήγε πίσω στο δωμάτιο ιατρικών συσκέψεων αποφασισμένος να κάνει το καλύτερο δυνατόν, για να σώσει τη ζωή της. Από εκείνη την ημέρα έδωσε ιδιαίτερη προσοχή στην περίπτωση.

Μετά από ένα μακρύ αγώνα, η μάχη κερδήθηκε. Η ασθενής έγινε καλά.

Ο Δρ, ζήτησε από το γραφείο οικονομικού, να του

προσκομίσουν τὰ ἔγγραφα τῆς ἀσθενοῦς καὶ τὸ λογαριασμό, γιὰ τὴν τελικὴ ἔγκριση.

“Ὅταν ἔφθασε στὰ χέρια τοῦ ὁ λογαριασμὸς τῆς ἀσθενοῦς, τὸν κοίταξε καὶ στὴ συνέχεια ἔγραψε κάτι στὴν ἄκρη τοῦ καρτιοῦ καὶ τὸν ἔστειλε πίσω, γιὰ ἐπίδοση στὴν ἀσθενῆ.

Ἐκείνη φοβόταν νὰ τὸ ἀνοίξει. Ἦταν σίγουρη, ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ πληρώνει τὰ ἔξοδα νοσηλείας τῆς, μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς τῆς.

Τελικὰ ἄνοιξε τὸ φάκελο. Ὅπως διάβαζε τὸ τιμολόγιο, μιὰ φράση μὲ μεγάλα γράμματα στὸ τέλος τοῦ καρτιοῦ, τράβηξαν τὴν προσοχὴ τῆς.

«Ὅλοσχερῶς ἐξοφλημένο, μὲ ἓνα ποτήρι γάλα». Ἀπὸ κάτω, ὑπῆρχε ἡ ὑπογραφή τοῦ καθηγητῆ ἱατροῦ.

Θυμήθηκε!!! Δάκρυα χαρᾶς πλημμύρισαν τὰ μάτια τῆς καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχεται.

«Σ’ εὐχαριστῶ Θεέ μου, ποὺ ἡ δική Σου ἀγάπη, ἔχει ἐξαπλωθεῖ καὶ φωλιάσει στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων.....»

Ἡ ἱστορία βασίζεται σὲ πραγματικὰ γεγονότα ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ Δρ. Χάουαρντ Κέλι (1858-1943.)

Ὁ φύλακας Ἄγγελος τοῦ Ὁρθόδοξου Ἱεροῦ Ναοῦ

Κάποιο βράδυ ἓνας ἱερέας, πῆγε κάπως ἀργὰ στὴν ἐκκλησία, γιὰτι εἶχε ξεχάσει κάτι ποὺ ἔπρεπε ὅπωςδήποτε νὰ τὸ πάρει, ξεκλείδωσε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μέσα. Ἦταν σκοτεινά.

Ἀπὸ τὴν Ὁραία Πύλη, τὴν ὁποία εἶχε ξεχάσει ἀνοιχτή (δὲν εἶχε τραβήξει τὴν κουρτίνα), βλέπει ἓναν ἀστραφτερὸ Ἄγγελο μὲ ξίφος πύρινο στὸ χέρι, νὰ στέκεται δίπλα στὴν Ἁγία Τράπεζα! Τρόμαξε τόσο πολὺ, ποὺ τράπηκε σὲ φυγὴ! Φοβήθηκε! Φτάνοντας στὸν Νάρθηκα (ὁ Ναὸς ἦταν μεγάλος), ἀκούστηκε μιὰ φωνή:

- «Στάσου!»

Στάθηκε, λοιπόν, κοκκάλωσε, μαρμάρωσε!

- «Μὴ φοβᾶσαι», τοῦ εἶπε πολὺ γλυκὰ ἡ φωνή. «Εἶμαι ὁ Ἄγγελος – φύλακας τοῦ Ναοῦ. Ὅταν μιὰ Τράπεζα σὲ ἓναν Ναὸ καθαγιαζεται καὶ γίνεται Ἁγία, ὁ Κύριος, ὁ Παντοκράτωρ, ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ Κύριος τῶν κυριευόντων, τοποθετεῖ ἓναν ἀκοίμητο Ἄγγελο – φύλακα δίπλα στὴν Ἁγία Τράπεζα».

Σὲ ὅλη αὐτὴ τὴ διάρκεια ποὺ ἔλεγε ὁ Ἄγγελος αὐτὰ στὸν ἱερέα,

αὐτός ἦταν ἀκίνητος στὸν Νάρθηκα καὶ ἄκουγε ἔντρομος, μὲ τὴν πλάτη πρὸς τὸ Ἱερό.

Καὶ συνέχισε μὲ ἀκόμη πιὸ γλυκιὰ φωνή ὁ Ἄγγελος:

- «Ἐλα, γύρισε, κλείσε σὲ παρακαλῶ τὴν Ὠραία Πύλη, ποὺ ξέχασες ἀνοικτή».

Γύρισε ὁ ἱερέας, (τοῦ εἶχε φύγει ὁ φόβος καὶ μέσα του βασιλεψε γαλήνη) καὶ δὲν εἶδε πλέον τὸν Ἄγγελο. Προχώρησε διστακτικά, ἀλλὰ τώρα χωρὶς φόβο, μὲ σεβασμό. Μὲ δέος ἔπιασε τὴν κουρτίνα τῆς Ὠραίας Πύλης καὶ σιγὰ – σιγὰ τὴν ἔκλεισε.

Μέσα του ὅμως ἄρχισε νὰ ἀναρωπιέται: “Μὴν ἦταν φαντασία μου; Μήπως ὄνειρευόμουν; Μήπως ἔχω παραισθήσεις;”.

Ὡς ἀπάντηση, ὅμως, ἄκουσε μυριάδες Ἀγγελικὲς φωνὲς νὰ ψάλλουν τὸ «Ἄξιόν ἐστι». Δὲν ἄντεξε στὸ ἄκουσμα τῆς γλυκιᾶς αὐτῆς ἀγγελικῆς ψαλμωδίας καὶ λιποθύμησε! Ἔπεσε κάτω!

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγο συνῆλθε, πῆγε σπίτι του καὶ δὲν μίλησε σὲ κανέναν. Μετὰ ἀπὸ 15 χρόνια διηγήθηκε τὸ συμβάν, λίγο πρὶν πεθάνει.

Ἔτσι, σὲ κάθε Ναό, δίπλα στὴν Ἁγία Τράπεζα, ὑπάρχει ἓνας Ἄγγελος, ποὺ ἐμεῖς δὲν τὸν βλέπουμε, ἀλλὰ ἐκεῖνος μᾶς παρακολουθεῖ σιωπηλὰ !!!

Ποιὰ ἦταν ἡ μεγαλύτερη νίκη τοῦ Κολοκοτρώνη

... Στὴ συνέχεια, σὰν καλὸς Χριστιανὸς ἔσπευσε νὰ συγχωρεθεῖ μὲ τὸ Μῆξη. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ μὲ τὸν Κουντουριώτη στὴν Ὑδρα. Ἡ βαθιά του Πίστη τὸν ἔκανε πάντα νὰ συγχωρεῖ. Ὅπως ἐξιστορεῖ καὶ ὁ Π. Σοῦτσος «κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του ὑπῆρξε ἀπλοῦς, ἀθῶος καὶ ἥπιος, ὥς βρέφος ... Φιλιότανε μὲ τοὺς παλιοὺς ἐχθροὺς του καὶ μὲ κάθε ἄνθρωπο ποὺ εἶχε ψυχραθεῖ». Ὅμως πάντα ἦταν πραγματικὰ ἀνεξίκακος.

Κάποτε πολλὰ χρόνια πρὶν, τὸν εἶχε πλησιάσει αὐτός ποὺ εἶχε σκοτώσει τὸν ἀδελφό του, ἐκτελώντας ἐντολὴ τῶν Τούρκων. Πίστευε ἴσως ὅτι ὁ Γέρος τοῦ Μοριά δὲν θὰ τὸν ἀναγνώριζε. Ἦταν μάλιστα τόσο τὸ θράσος του, ποὺ φορώντας τὸν ὀλόχρυσο ντουλαμὰ τοῦ θύματος, τόλμησε νὰ τοῦ ζητήσει καὶ μία χάρη.

Ὁ Κολοκοτρώνης ἀναστέναξε βαθιά. Ἄλλος θὰ ὀρμαγε πάνω του νὰ τὸν σκοτώσει. Αὐτός ὅμως ἔκανε τὸ ἀντίθετο. Τὸν

δέχθηκε με την καλοσύνη και την ταπεινότητα, που τοῦ υπαγόρευε τὸ μεγαλεῖο τῆς γενναίας ψυχῆς του. Δὲν τὸν ἐξυπηρέτησε μόνο, ἀλλὰ τὸν κράτησε φιλόξενα καὶ γιὰ βραδινὸ φαγητό.

Στὸ ἴδιο τραπέζι ἔκατσε κι ἡ μάνα του. Μόλις ἀναγνώρισε τὸ χρυσοκέντητο ἐπενδύτη τοῦ δολοφονημένου παιδιοῦ της, ξέσπασε σὲ κλάματα. Μέσα στὴ δικαία της ἀγανάκτηση τὰ ἔβαλε μὲ τὸν Στρατηγό.

- «Πῶς βάσεις στὸ τραπέζι μας τὸ φονιὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου;» τοῦ εἶπε μέσα ἀπὸ τὰ ἀναφιλητά της. Ἀμέσως ὅμως πῆρε μιὰ ἀληθινὰ Χριστιανικὴ ἀπάντηση ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ μεγαλόψυχου γιοῦ της:

- «Σώπασε μάνα, ἐγὼ τὸν συγχώρεσα καὶ αὐτὸ τὸ τραπέζωμα εἶναι τὸ καλύτερο μνημόσυνο γιὰ τὸν μακαρίτη τὸν ἀδελφό μου!» καὶ μὴ μπορώντας νὰ κρατηθεῖ ἄλλο πιά, ξέσπασε καὶ ἐκεῖνος σὲ κλάματα.

Τώρα που πλησίαζε τὸ πέρασμά του σὴν ἄλλη ζωή, ἤθελε νὰ συγχωρέσει καὶ τὸ μεγαλύτερο ἐχθρό του. Ποιὸς ἦταν αὐτός; Ὁ Κωνσταντῖνος Σχινᾶς. Αὐτός που σὰν Ὑπουργὸς Δικαιοσύνης προσπαθοῦσε νὰ ἐξαναγκάσει τοὺς δικαστές, νὰ τὸν καταδικάσουν σὲ θάνατο. Μόνο δύο ἦταν ἐκεῖνοι που δὲν ὑπέκυψαν.

Ὁ μόλις 32 ἐτῶν Πρόεδρος Ἀναστάσιος Πολυζωΐδης εἶχε ἀπαντήσει τότε στὸν Ὑπουργό:

- «Ἐν ὀνόματι τῆς δικαιοσύνης, καὶ τοῦ ἱεροῦ προσώπου τοῦ Βασιλέως δὲν ὑπογράφω τὴν καταδίκη! Προτιμῶ νὰ μοῦ κόψουν τὸ χέρι!».

Τὸ ἴδιο ἀπόλυτος ἦταν καὶ ὁ ἄλλος ἐπίσης ἔντιμος δικαστής, ὁ Γεώργιος Τερτσέτης:

- «Δὲν θὰ μᾶς βρεῖτε συνεργοὺς στὴ δολοφονία δύο ἀνθρώπων!»

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια εἶχε ἀπαντήσει στὸν Ὑπουργό, ἐννοώντας τὸν Κολοκοτρώνη καὶ τὸν συγκατηγορούμενό του, Δημήτριο Πλαπούτα.

Ὁ Κωνσταντῖνος Σχινᾶς που εἶχε γίνει Καθηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιο, βλέποντας τὸν Ἀρχιστράτηγο τῆς Ἐπανάστασεως μπροστά του, λύγισε. Συναισθάνθηκε τὸ μεγάλο του σφάλμα.

Τότε ὁ Γέρος μὲ ἓνα βλέμμα γαλήνιο, γεμάτο καλοσύνη καὶ ἀνωτερότητα προχώρησε κοντά του, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε, δίνοντάς του γιὰ πάντα τὴ συγχώρεση.

Βλ. Στ. Πολίτη : “ Οἱ τελευταῖες ἡμέρες τοῦ Κολοκοτρώνη ”

ΑΝΤΙ-ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΑ

Νεοεποχίτικαι τελεταί, προάγγελοι τῆς Παγκοσμίου Θρησκείας

Τοῦ κ. Νεκταρίου Δαπέργολα,
Διδάκτορος Ἱστορίας

Δέν εἶναι φυσικὰ ἡ πρώτη φορά πού Ὁρθόδοξος ἐπίσκοπος μετέχει σέ συμπροσευχές μέ ἀλλοδόξους καί ἀλλοθρήσκους. Οὔτε κἀν γιά τόν διαβόητο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀμερικής Ἐλπιδοφόρο εἶναι ἡ πρώτη φορά, καθὼς ἐδῶ καί χρόνια ἀναδεικνύεται (καί στὸ πεδίο αὐτό) σέ πανάξιο τέκνο τοῦ θλιβεροῦ ἀρχιοικουμενιστῆ Βαρθολομαίου. Ἐνὸς Βαρθολομαίου πού θυμίζουμε ὅτι πολὺ συχνὰ συμπροσεύχεται μέ παπικοὺς καί μέ κάθε λογῆς ἀκόμη νούμερα τῶν προτεσταντικῶν «ἐκκλησιῶν», ὅπως μέ τόσο θράσος τὶς ἀποκαλεῖ, ἀλλὰ καί μέ ἐκπροσώπους ἄλλων θρησκειῶν. Ἐνδεικτικὰ καί μόνο ὑπενθυμίζουμε ἐδῶ τὴ συμπροσευχή του στὴν Ἀσίζη τῆς Ἰταλίας το 2011, ἀλλὰ καί στὴ Γροιλανδία – γιὰ δῆθεν οἰκολογικοὺς λόγους ἐκεῖ – μέ 12 ἀκόμη ἡγέτες θρησκειῶν πρὸς τό... Ὑπέρτατο Ὄν, μπροστὰ σέ εἰδώλιο τῆς Γαίας.

Πολλὲς φορές λοιπὸν μέσα στὴν τελευταία δεκαπενταετία ἔχουμε ὄντως δεῖ εἰκόνες ἀπὸ παρόμοιες τελετές. Ὑπὲρ τῆς οἰκολογίας, ὑπὲρ τῆς παγκόσμιας εἰρήνης, ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως, ἀκόμη καί ὑπὲρ τῆς προστασίας ἀπὸ τὸν κορωνοϊὸ ἐσχάτως. Τέτοιο ὅμως ἐκτεταμένο καί τόσο φανερὸ διαθρησκευτικὸ τουρλού, σὰν τὸ πολυπληθὲς τσίρκο πού συνενυρέθη πρόσφατα διαδικτυακὰ καί συμπροσευχήθηκε ὑπὲρ Μπάιντεν καί Καμάλας καί συνάμα ὑπὲρ τῆς εὐοδώσεως βασικῶν πτυχῶν τῆς νεοταξικῆς ἀτζέντας (ὅπως ἡ «πολυφυλετικὴ καί πολυπολιτισμικὴ κοινωνία»), νομίζω ὅτι πρώτη φορά βλέπουμε. Βουδιστές, ρωμαιοπαπικοί, πάστορες, ἱμάμηδες, δεδηλωμένες λεσβίες ραβίνες καί ἐπισκοπίνες, τρανσέξουαλ ἐκπρόσωποι καινοφανῶν «θρησκειῶν» πού πρώτη φορά τὶς ἀκοῦν τὰ δύσμοιρα αὐτιά μας, ἐπικεφαλῆς ὀργανώσεων ΛΟΑΤΚΙ, χαρεκρίσινες, σαμάνοι τῶν Ἰνδιάνων Ναβάχο καί διάφορα ἄλλα ἀπερίγραπτα στοιχεῖα συνέθεσαν ἓνα δαιμονικὰ ἀρρωστημένο

μωσαϊκό, μέσα στο οποίο το άτομο πού (τόσο αποτυχημένα) «υποδύεται» τὸν Ὁρθόδοξο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀμερικῆς ἔλαμψε φυσικὰ διὰ τῆς παρουσίας καὶ τῆς ἐνεργῆς συμμετοχῆς του.

Ἀντιπαρερχόμενοι τοὺς ἀστείους ἀγαπούληδες καὶ τυφλο-υπακούληδες ἀκολούθους τῶν νανουριστῶν ψευτοποιημένων, πού ἴσως βγοῦν πάλι γιὰ νὰ ὑπερασπιστοῦν καὶ αὐτὴν τὴν ἀθλιότητα μὲ τὰ γνωστά... ἐπιχειρήματα («ὅλοι εἴμαστε παιδιά τοῦ Θεοῦ», «στὸν ἴδιο Θεό πιστεύουμε», «πάνω ἀπ' ὅλα ἡ ἀγάπη» κλπ) ἢ γιὰ νὰ ἐκτοξεύσουν τὶς συνήθεις καὶ τόσο προβλέψιμες πιὰ κωμικὲς κατηγορίες περὶ ἱεροκατάκρισης (θὰ ἐπαναλάβουμε γιὰ χιλιοστὴ φορὰ ὅτι δὲν ὑφίσταται τέτοιο πρᾶγμα, ὅταν μιλοῦμε περὶ πίστεως, πλάνης καὶ αἰρέσεως), θὰ θυμίσουμε ἀπλῶς ὅτι οἱ Ἱεροὶ Ἐκκλησιαστικοὶ Κανόνες (οἱ θεσπισμένοι ἀπὸ τὶς Οἰκουμενικὲς Συνόδους – καὶ ὄχι ἀπὸ τοὺς διαταραγμένους νόες τοῦ κάθε πλανεμένου «μεταπατερικοῦ» οἰηματία) ἐπιβάλλουν τὴν ἄμεση καθαίρεση ὁποιοῦ κληρικοῦ μετέχει σὲ συμπροσευχὴ μὲ ἑτερόδοξο ἢ ἑτερόθρησκο ἢ καὶ σχισματικὸ – καὶ μάλιστα ὄχι μόνο μέσα σὲ ναό, ἀλλὰ σὲ ὅποιονδήποτε τόπο καὶ γιὰ ὅποιονδήποτε λόγο. Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ λέμε ἀσκέτως φυσικὰ τοῦ ὅτι εἰλικρινὰ δὲν γνωρίζουμε πόσοι ἐπίσκοποι καὶ ἱερεῖς μας θὰ εἶχαν ἀπομείνει σὺν θέσει τους, ἂν ἐφαρμόζονταν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες (στὴν πραγματικότητα ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια τοὺς ἐφαρμόζει μὲ τὴν ἴδια ἀκριβῶς... εὐλάβεια καὶ συνέπεια, μὲ τὴν ὁποία ἐφαρμόζει καὶ ἡ ἄνομη ἑλληνικὴ πολιτεία τοὺς νόμους καὶ τὸ Σύνταγμα). Ἀσκέτως ὅμως τοῦ τι τελικὰ ἐφαρμόζεται, ἔχει σημασία νὰ γνωρίζουμε τι πραγματικὰ ἰσχύει καὶ τι θὰ ἔπρεπε κανονικὰ νὰ ἐφαρμόζεται.

Ὡστόσο, τὸ made in USA πρὸς ἡμερῶν διαθρησκευτικὸ καὶ πολυθρησκευτικὸ τοῖρκο δείχνει καὶ κάτι ἀκόμη πολὺ σοβαρό: ὅτι ἐν μέσω παγκοσμιοποίησης καὶ νεοταξικῆς πολιτισμικῆς (ἐδῶ καὶ δεκαετίες) ὥσμωσης καὶ ὁμογενοποίησης τοῦ πλανήτη, ἐν μέσω τοῦ κλιμακούμενου παγκόσμιου φασισμοῦ μὲ ὄχημα τὴν ψευτοπανδημία καὶ ἐν μέσω καὶ τῶν συνεχῶς αὐξανόμενων αἰτημάτων γιὰ παγκόσμια συνένωση καὶ διακυβέρνηση, τρέχουν, ὅπως παρατηροῦμε, καὶ οἱ ἐξελίξεις πρὸς τὴν παγκόσμια Πανθρησκεία. Καὶ πῶς νὰ μὴν τρέχουν βέβαια, ἀφοῦ αὐτὸς εἶναι ὁ κύριος στόχος τῶν ὀλητήρων, πού κινοῦν τὰ παγκόσμια νήματα (πολὺ πάνω καὶ ἀπὸ τὸν οἰκονομικὸ ἢ τὸν πολιτικὸ). Οἱ ψυχὲς τῶν

ἀνθρώπων εἶναι ὁ στόχος – ἐνῶ ἡ οἰκονομικὴ ποδηγέτηση καὶ ἡ πολιτικὴ καθυπόταξη (ἕως ὑποδούλωση καὶ ἐξανδραποδισμός τῶν λαῶν, ὅπως τὸν ζοῦμε πλέον σήμερα) εἶναι τὰ μέσα γιὰ τὴν ἐπίτευξή του καὶ ὄχι φυσικὰ ὁ κύριος σκοπός.

Τρέχουν ὅμως μὲ συνεχῶς αὐξανόμενη ταχύτητα καὶ αὐτὲς οἱ συγκεκριμένες ἐξελίξεις – καὶ μάλιστα ὅλο καὶ πιὸ ἀπροκάλυπτα καὶ ἀπροσχημάτιστα πιά. Εἶναι ξεκάθαρο ὅτι ἐφεξῆς θὰ τὸ βιώνουμε ὁλοένα καὶ ἐντονότερα ὁλόγυρά μας αὐτὸ τὸ δαιμονικὸ κλίμα τοῦ πολυθρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ καὶ τὴ βιασύνη κάποιων νὰ προωθήσουν μέσα ἀπὸ τὰ οὕτως ἢ ἄλλως ἐδῶ καὶ πάρα πολὺ καιρὸ ἐμπεδωμένα ἀγαπολογικὰ τους ὁχήματα τὴν Πανθρησκεία. Καὶ εἶναι ἀσφαλῶς ἐξίσου ξεκάθαρο ὅτι ὅποιοι ἀντιδρῶν, θὰ ἐξουθενώνονται καὶ στὴν περίπτωσιν αὐτὴ ὡς σκοταδιστές, χριστιανοταλιμπάν, ψεκασμένοι, κοινωνικά ἀπροσάρμοστοι καὶ προκλητικοὶ «ἐχθροὶ τοῦ λαοῦ». Καὶ θὰ δοκιμάζουν ἀποκλεισμοὺς καὶ παντοειδεῖς διώξεις ἐπίσης ὅλο καὶ πιὸ ἐκτεταμένα καὶ ἀπροκάλυπτα.

“Ὅσοι εἴμαστε ὑποψιασμένοι ἀπὸ αὐτὸ τὸ πρωτίστως πνευματικό/θρησκευτικὸ ὑπόβαθρο τῆς μεθοδικῆς καὶ ὁλοκληρωτικῆς ἐπιβαλλόμενης Νέας Ἐποχῆς καὶ δὲν ζοῦμε σὲ κάποια γελοία ψευδαίσθησιν ὅτι διάγουμε καιροὺς... προόδου, δημοκρατίας καὶ πολυπολιτισμικῆς συναδέλφωσης ἢ ὅτι κυβερνῶμαστε ἀπὸ κοσμικὲς (ἀλλὰ καὶ θρησκευτικὲς) ἡγεσίεις πού θέλουν τό... καλὸ μας, αὐτὰ εἶναι πράγματα πού ὀφείλουμε νὰ τὰ ἔχουμε πλέον πολὺ σοβαρὰ ὑπ’ ὄψιν. Καὶ νὰ φροντίσουμε νὰ ὀπλιστοῦμε, σὺν Θεῷ, μὲ πνεῦμα ἀντιστάσεως, μὲ φρόνημα ἀγωνιστικὸ καὶ κυρίως μὲ ὅλα τὰ ἀπαραίτητα πνευματικὰ ἐφόδια. Γιὰ νὰ σταθοῦμε ὀρθοὶ στὴ λαίλαπα μπροστὰ μας, μὲ τὴ βοήθειά Του καὶ τὴς πρεσβεΐας τῆς Παναγίας μας καὶ ὁλῶν τῶν Ἀγίων μας.

Στῶμεν καλῶς...

